VISIT…

தில்லை என்று அவனுடைய தந்தையே சொன்னாரே என்பது உடனேயே நினைவு வர நிராசையுற்றாள்.

அவனாக யோசித்துத் தவறை உணருமாறு செய் முருகா என்று வேண்டிக் கொண்டாள். மனிதர்களிடம் நம்பிக்கை குறைகிற போது கடைசி அப்பீல் கடவுளுக் குத்தானே!

டெலிஃபோன் ஸ்டிரைக் இன்னமும் முடிவடையாத தால் காரை எடுத்துக் கொண்டு சென்று அவளுடைய பெற்றோரிடம் அவள் வந்து விட்டதைத் தெரிவித்து விட்டு வருமாறு அபிராமிக்கு யோசனை கூறினாள் புவனேசுவரி. கூடவே ஒரு வாட்டத்துடன், ஆனால் பத்து நாள் தேனிலவு என்று சென்ற பெண்ணை மறுநாளே இப்படித்தனியே அழைத்து வந்ததை எப்படி எடுத்து கொள்வார்களோ?' என்று வருந்தினாள்.

அதுபொறுக்காமல், "சொல்லித்தான் ஆகவேண் டும் என்று என்ன, அத்தை?" என்று கேட்டாள் அபிராமி.

ஒருகணம் மலர்ந்த முகம் உடனே கூம்ப "பினனே எப்படியம்மா? தனஞ்சயன் வராமல் நீமட்டும் வந்தது தெரியும் போது எப்படியும் என்னவோ ஏதோ என்று அவர்களுக்குக் கலக்கம்தானே," என்றாள் வாட்டம் குறையாமலே புவனேசுவரி.

அபிராமிக்கும் உள்ளூர அது பெரும் கவலைதான். நாள் நட்சத்திரத்தில் அதிக நம்பிக்கை இல்லாத பெற்றோர் இந்த ஒரு நம்பிக்கைக்காக மாமியாரை மட்ட மாக நினைப்பதில் அவளுக்கு விருப்பம் இல்லை. கூடவே கணவனைப் பற்றிக் கேட்கையில் என்ன சொல்வது? எப்படியும் கேட்பார்கள். பதிலாக, நடந்த உண்மையை கூறுவது அறவே முடியாத காரியம்.

மணமான பிறகு தான் பொய் புகல்வது சற்று வழக் கப் பட்டுவிட்டதே! இப்போதும் அதுதான் வழி.

வேகமாக யோசித்து," நான் வந்து விட்டதைக் கூட இப்போதே சொல்வானேன், அத்தை? உங்கள் மகன்

வந்து விட்ட பிறகு பொதுவாய், வந்ததாக மட்டும் சொல்லிவிடலாம். அப்பாவோ, அம்மாவோ எதையும் துளைத்துக் கேட்பவர்கள் இல்லை. வேறு எதையும் சொல்லாமலே சமாளித்து விடலாம் என்றாள் ஒரு திடத் துடன்.

புவனேசுவரியின் முகம் தெளிந்தது.

அபிராமியின் முகமும் தான். இப்போதைக்கு ஒரு சங்கடமான சூழ் நிலையைத் தள்ளிப் போட்டாய் விட்டதே! யோசனை கூறியது போலத் துப்பாக்கியை யும் கத்தியோடு கூடிய சாவி வளையத்தையும் சிவநாதர் கொணர்ந்து கொடுத்தார். அவர் கேட்பாரே என்ற பயத் தில் சாவிவளையத்தை அபிராமி இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டபோது துப்பாக்கி அலமாரியில் உறங்கியது.

ஆனால் நாலுநாட்களாகப் புவனேசுவரியின் அரு காமையில் ஓரளவு மறந்து இருந்த வேதனையை இந்த சாவிக் கொத்து கண்ணில் படும் போதெல்லாம் நினை வுறுத்த அவள் உள்ளூர வாடினாள்.

கணவனைப் பிரிந்து இருப்பது காரணமாக இருக்க லாம் என்று எண்ணி அவளை உற்சாகப் படுத்த பல வகையிலும் முயற்சித்தாள் புவனேசுவரி.

தினம் ஒரு நகையை அணிவித்துப் பார்த்து மகிழ்ந் தாள்.

முடிந்த அளவு மருமகள் கூடவே இருந்தாள்.

கூடவே இருக்கும் போது பேச்சு இல்லாதிருக்குமா? புவனேசுவரியின் பேச்சு, ஒன்று அவளுடைய கணவ னைப் பற்றியதாக இருக்கும் அல்லது அவளுடைய அருமை மகனைப் பற்றியதாக இருக்கும்.

பிள்ளைக்காக ஏங்கியதையும் பெற்றதையும் கூறினாள், "எப்போதுமே எனக்குக் கொஞ்சம் [illegible] உடம்புதான் அபிம்மா. ஒடினால் இரைக்கும். [illegible] பெரிதாக நினைக்கவில்லை. ஆனால் திரும

ணமான பிறகு ஒரு நாள் உன் மாமாவின் அக்கா குழந்தைகளோடு தோட்டத்தில் விளையாடியபோது கிட்டத்தட்ட மூச்சே விடமுடியாத மாதிரி ஆகிவிட்டது. உன் மாமா பயந்து போய் டாக்டரை வரவழைத்தார். பிறகு எல்லா சோதனையும் செய்தார்கள். இதயத்தின் அறைகளில் ஒன்றில் பழுதாம். இப்போதானால் இதயத்தையே மாற்றி விடுகிறார்கள்... அப்போது அவ்வளவு முன்னேறவில்லையா? குழந்தை பிறக்கக்கூடாது. அபாயம் என்று விட்டார்கள். எப்படி இருக்கும் பார். மாமியார் மாமனாருக்கு ஆத்திரம் தான். மூன்று பெண்களுக்கு நடுவில் இவர் ஒரே பிள்ளை ஆயிற்றே. ஆனால் நான் வேண்டுமென்று செய்யாத பிழைக்காக என்னைக் குற்றம் சொல்லவும் மனமில்லை. கடைசியாகப் பிள்ளைக்காக இன்னொரு திருமணம்."

"அத்தை" என்று அதிர்ந்து போய்க் கூவினாள் அபிராமி.

அவள் கையைப்பற்றி வருடி மேலே சொன்னாள் மாமியார். "ஆமாம். . கேட்டார்கள் ஆனால் உன் மாமா ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டார். அப்புறம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைமுகமாகச் சொல்லிக் காட்டத் தொடங்கினார்கள். முக்கியமாக நாத்தனார்கள்தான். என் மாமியார் எப்போதும் எனக்காகக் கொஞ்சம் பரிந்துதான் பேசுவார்கள். பாவம் அவளுக்கு மட்டும் பிள்ளை ஆசை இராதா, வாழவந்த பெண்மனதை நோகடிக்காதீர்கள் என்பார்கள். ஒரு நாள், உன் மாமாவுடையதாத்தாவின் திதி என்று எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள் தற்செயலாக என் அப்பாவும் வந்திருந்தார்.

"உனமாமா அலுவல் என்று அந்தப்பக்கம் சென்றதும் மூன்று பேருமாகரொம்பவே பேசி விட்டார்கள். கொஞ்சம்சொல்லிப்பார்த்துவிட்டு மாமியார் கண்ணீருடன் உள்ளே போய் விட்டார்கள். மாமா தானாக ஒன்றும்சொல்லவில்லை.என்றாலும் மகள்களைக் கண்டிக்கவுமில்லை. கடைசியாக என் அப்பாவிடம் உங்கள் பெண்ணை இங்கே கொண்டு வந்த பாவம் இந்த வீடு வம்சமற்றுப் போகிறது என்றார்கள்.

"மூன்று நாத்தனாருக்குமே சகோதரனுக்கும் குழந்தை பிறக்கவேண்டும் என்கிற இயற்கையான விருப்பத்தோடு, அவரவர் புகுந்த வீட்டுப்பெண் ஒருத்தியை இங்கே கொண்டுவந்து விட்டால் இன்னமும் உரிமையோடு இருக்கலாம் என்றும் ஆசை. என் நாத்தனார்தான், என் மைத்துனர் மகள்தான் என்று அது வேறு ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டுக் கொள்வார்கள்.

"என் அப்பாவுக்குச் சும்மாவே மிகுந்த மனவேதனை. நான் அவருக்கு ஒரே பெண்ணல்லவா? இப்போது மிகவும் குன்றிப்போனார். கூனிக்குறுகி, ஒரு வார்த்தை பேசாமல் அவர் சென்ற விதம் இருக்கிறதே... அப்ப. .ப்பா, ஜன்மத்தில் மறக்காது. அதற்குக் காரணம் இந்த உதவாக்கரை உடம்புதானே என்று.."

"அதை அழித்துவிட தூக்கமாத்திரைகளை அள்ளி விழுங்கிவிட்டீர்களாக்கும்" என்றாள் அபிராமி வருத்தமும் கோபமுமாக.

ஆனால், ஆச்சரியமாகப் பார்த்து, "அதெப்படி உனக்குத் தெரியும்?" என்று புவனேசுவரி கேட்கவும் திணறிப் போனாள்.

ஒரு முக்கியமான காரணத்துக்காக அவளுடைய மாமனார் அவளிடம் வெளியிட்ட விஷயம் அது. அவர் சொன்னார் என்று கூறினால் எதற்காக எப்போது எப்படி சொன்னார் என்று விவரிக்க நேரும். அது கூடவே கூடாது என்று மாமனார் எச்சரித்திருக்கும் ரகசியம்.

எனவே கேலிபோலச் சிரித்து, "பின்னே, என்ன அபிராமி? தூக்கு, கிணறு, இதையெல்லாம் விட இலகுவழி தூக்கமாத்திரைதானே." என்றாள் கிண்டல் தொனியில்.

பிறகு அசடுவழிந்துவிட்டு, "ஆமாம் எவ்வளவு மாமியிடம் சாவு வரும் என்று தெரியாது. ஆனால் அதற்கு மாத்திரை மூன்று தின்றாலே ஆபத்து என்று என்

மாமியாரிடம் டாக்டர் எச்சரித்து வைத்திருந்தது. அது எல்லாம் தேடிப் பார்த்ததில் இருபது கிடைத்தது. அத்தனையும் விழுங்கி விட்டேன்" என்று உரைத்துச் சற்று நேரம் பழைய நினைவில் ஆழ்ந்தாள் புவனேசுவரி.

தானாகவே தொடர்ந்தாள் "உன் மாமா கூடவே இருந்து காப்பாற்றினார். அத்தனை தூக்க மயக்கத்திலும் காதுக்குள், "வந்துவிடு, திரும்பி வந்துவிடு இல்லாவிட்டால் நானும் உன்னோடு அங்கே வந்துவிடுவேன்", என்று அவர் குரல் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது, அபிராமி. டாக்டர் கூட உங்களுக்குப் பதில் அவர்தான் போராடினார் என்றார்.."

விழிகளில் துளிர்த்த நீரைச் சுண்டிவிட்டு, "அப்புறமும் சும்மா இருக்கவில்லை. ஸ்டேட்சில் இதயத்துக்கு ஏதோ சிகிச்சை செய்கிறார்கள் என்று அங்கே கூட்டிப் போனார். அறுவை சிகிச்சை நடந்தது. ஆனால் முழுமையாகச் சீர் செய்ய முடியவில்லை. பிள்ளை பெறலாம், ஆனால் உண்டானதிலிருந்து டாக்டரின் பார்வையிலேயே இருக்கவேண்டும் என்று என்னென்னவோ விதிமுறை சொன்னார்கள். அத்தனையும் அனுசரித்துத் தான் தனஞ்சயன் பிறந்தான்" என்றாள் ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன்.

"அதே விதிமுறைகளைக் கடைப்பிடித்து இன்னும் இரண்டு மூன்று பெற்றுப் போட்டிருக்கலாமே" என்று குறுஞ் சிரிப்புடன் கேட்டாள் அபிராமி. தம்பி தங்கை குறைந்தபட்சம் ஒருதங்கை இருந்திருந்தால் தனஞ்சயனிடம் இந்த மாதிரி வக்கிரம் வந்திராது என்று அவளுக்கு தோன்றியது.

"எங்கேம்மா?" என்று உதட்டை பிதுக்கினாள் புவனேசுவரி. " இவ்வளவு பார்த்தும் தனா பிறக்கும் போது கொஞ்சம் அபாய நிலை என்கிற அளவு போய்விட்டுத் தான் பிழைத்தேன். உன் மாமா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய் ஆபரேஷன் பண்ணிக் கொண்டு வந்து விட்டார். தனா ஒருவனாகவே நின்று போனான்."

இன்னும் சில பிள்ளைகள் பெறமுடியாமல் போயிற்றே என்ற வருத்தத்தை மீறிக் கொண்டு கணவன் தன் மீது கொண்டிருந்த தீவிர அன்பைப் பற்றிய பெருமை மாமியாரின் முகத்தில் பளிச்சிட்டதைக் கண்டாள் அபிராமி.

இன்னமும் அந்த அன்பு சற்றும் குறையவில்லை!

இந்த மாதிரி அன்பாக கணவன் கிடைக்க எத்தனை பிறவிகளில் என்னென்ன புண்ணியம் செய்தார்களோ!

ஆனால் அபிராமி மட்டும் எந்தப் பிறவியிலும் அந்த மாதிரி ஒரு சிறு புண்ணியம் கூடச் செயயாமல் ஏன் இருந்தாள்?

நெஞ்சைப் பிளந்து வெளியேறிய நெடுமூச்சைச் சமாளிக்கும் முயற்சியாக, "உங்கள் அப்பாவுக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்திருக்கும்?" என்றாள்.

மீண்டும் புவனேசுவரியின் முகம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு விகசித்தது. "கொஞ்சநஞ்சமில்லை, வைரச்சங்கிலியில் புலிநகம் கோர்த்து பேரனுக்கு அணிவித்தார். ஒரே மகனின் முதல் பிள்ளையல்லவா? இவன் பிறந்ததிலிருந்து முப்பதாம் நாள் தொட்டில் போடும் வரை ஏழை எளியவருக்கு இடைவிடாத அன்னதானம் செய்தார். பிறகும் ஆண்டு, மென்றால் பேரனைப்பார்க்க ஓடிவந்துவிடுவார்" என்று சிரித்தாள்.

கூடச் சேர்ந்து சிரிக்கும் போதே அவளுடைய பெற்றோருக்கு அவள்மூலம் ஒரு பேரக் குழந்தையைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு கிட்டத்தட்ட இல்லவே இல்லை என்ற நினைவில் அபிராமியின் மனம் வாடியது. இப்படியொரு வேதனை பட்டுக் கொண்டேதான் வாழ்நாள் முழுவதும் இனி அவள் வாழ வேண்டுமா?

"ஆனால் மகிழ்ச்சி இல்லாத ஒன்றும் கூட நடந்து விடவில்லை" என்று புவனேசுவரி தன் கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

சிரமப்பட்டு மாமியாரின் பேச்சிற்குக் கவனத்தைக் கொணர்ந்து, "அது, என்ன, அத்தை? என்று விசாரித்தாள் மருமகள்.

"புகுந்த வீட்டு உறவில் விரிசல் கண்டுவிட்டது." என்றாள் புவனேசுவரி."அன்றைய மாத்திரை சமாசாரத்துக்குப் பிறகு உன் மாமா அடிமுதல் அலசியிருக்கிறார். வராதே என்று வார்த்தைகளால் சொல்லாத போதும் அவருடைய சகோதரிகளிடம் அதன் பிறகு பழைய மாதிரி ஒட்டுதலோடு அவர் பழகவில்லை. அதே சமயம் மகள்கள் பெற்றோரிடம் வந்து போவதைத் தடுக்கக் கூடாதென்று இந்த வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டு இங்கே குடிவர ஏற்பாடு செய்து விட்டார். அத்தை, மாமா சொல்லிப் பார்த்தும் கேட்கவில்லை. உன் மாமா போதுவாக இளகி இளகிப் போகிறவர் இறுகி விட்டால் எஃகு இரும்புதான் மாமாவும் அத்தையும். மகள்களுக்காக எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தார்கள். இவர் பதில் சொன்னால்தானே. அத்தை மகனைப் பற்றி என்னிடம் வருத்தப்படுவார்கள். ஆனால் குற்றம் அவர்களிடம் என்றதால் இருவருக்குமே பலமாகப் பேசவும் முடியவில்லை. அப்புறம் பேரனைப் பார்க்க என்று அவர்கள்தான் இங்கே வந்து போய்க் கொண்டு இருந்தார்கள். ஆனால் உன் புருஷனுக்கு அத்தைமார் உறவு மெல்ல மெல்ல விட்டுப் போயிற்று" என்று முடித்தாள் பெரியவள்.

மகனுடைய இளம்பருவத்துக் கதையைத் தொடங்கி விட்டால் புவனேசுவரிக்கு நிறுத்தவே வராது. எப்படி அறுபத்தைந்து நாட்களில் குப்புறவிழுந்து, அடுத்த மாதம் நீந்தி, நாலாம் மாதம் உட்கார்ந்து, ஐந்தாம் மாதம் தவழ்ந்து, ஏழாம் மாதம் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, ஒன்பதாம் மாதம் பிடிக்காமல் அடியெடுத்து வைத்து பத்தாம் மாதம் ஓடத் தொடங்கினான் என்பதைப் பெருமையோடு விவரித்தாள்.

"ஆனால் ஒன்று அபி. அவன் மட்டும். கீழே விழுந்தான் என்றுவை. பிள்ளைக்கு அடிப்பட்டுவிட்டதோ

என்று பக்கத்தில் போய் விடக் கூடாது. விரட்டி அடிப்பான். தொப்பென்று விழுகிறபோது நம் முகத்தில் சிரிப்பும் தோன்றிவிடக்கூடாது. என்னவோ தன்னை ஏளனம் செய்தாற்போல ஆத்திரம் வந்துவிடும். கையில் அகப்பட்டதை வீசி உடைத்து எறிவான்."

ஆக அன்றிலிருந்தே இதே புத்திதானாக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள் அபிராமி.

"அவனுக்கு உடம்பிலும் கூச்சம் அதிகம். சாதாரணப் பிள்ளைகளுக்குச் சற்று அதிகமாகவே உண்டு. மூன்று வயதிலிருந்தே ஜட்டி போடாமல் குளிக்கவே வரமாட்டான். அப்போதும் கைகால் தேய்த்து விட்டு நான் வெளியே போய்விட வேண்டும். அவனேதான் குளிப்பான். இப்போது கூட, அவன் அப்பா வெறும் ஷார்ட்ஸ் அணிந்து கொண்டு டென்னிஸ் விளையாடுவார். இவன் ஷர்ட்ஸ் இல்லாமல் வரமாட்டான். . ." என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவள், கண்ணில் குறுஞ் சிரிப்புடன், "உன்னிடம் எப்படிப் பழகப் போகிறானோ?" என்று நகைத்தாள்.

உள்ளம் அழுத போதும் வெட்கப்படுவது போலப் பாவனையுடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் அபிராமி.

"டெலிஃபோன் ஸ்டிரைக் முடிந்து விட்டது, தொடர்பு வந்து விட்டது. அய்யா கூப்பிடுகிறார்," என்று பணியாள் வந்து அழைக்கவே புவனேசுவரி எழுந்து உள்ளே சென்றாள்.

அபிராமியின் மனம் சற்றுமுன் புவனேசுவரி பேசிய விஷயத்தை அசை போட்டது. பெற்றதாயிடம் கூட அவ்வளவு கூச்சமா? அந்தச் சிறுவயதிலேயே அப்படி என்றால் இப்போது இரண்டு கையிலும் காயம் பட்டபோது எப்படி இருந்திருக்கும்? குளிப்பது, உடைமாற்றுவது, இன்னும் இயற்கைக் கடன்கள். . . எல்லாம் சேர்ந்துதான் இந்த அளவுக்கு பழிவெறி கொள்ளத் தூண்டிவிட்டனவோ?

ஆனால் அவள் நிலையில் இருந்து அவன் ஏன் ஒரு தரம் கூட எண்ணிப் பார்க்கவில்லை? ஒரே ஒருதடவை நினைத்துப் பார்த்திருந்தால் கூட இந்தப் பழிவெறி முனை முறிந்து போயிருக்குமே!

தனஞ்சயனைப் பற்றிய பேச்சில் அபிராமியின் மனம் மேலும் மேலும் நொந்த போதும் அவனைப் பற்றி நன்கு அறிந்து கொண்டால் இந்தச் சிக்கலில் இருந்து மீள ஒருவழி கிடைக்கக்கூடும் என்று அவளுக்கு ஒரு நப் பாசையும் இருக்கவே, புவனேசுவரியிடம் அவளுடைய மகனைப் பற்றி மேலும் துருவினாள்.

புவனேசுவரியைப் பொறுத்த வரையில் மகனைப் பற்றிப் பேச வேறு உந்துதல் அவசியமே கிடையாது. அவள் சொல்வதைக் கேட்க ஒரு காதுதான் வேண்டும். இப்போது அந்தக் காது மருமகளிடம் இருக்கவே ஆர்வத் தோடு நிறையவே சொன்னாள்.

"அவனுக்கு ரோஷம் அதிகம் அபி, விளையாட்டில், ஓட்டத்தில் ஆர்வம் அதிகம். கண்மண் தெரியாமல் ஓடி விளையாடிக் கீழே விழுந்து காயம் பட்டுக் கொள்பவன். ஆனால் விழுந்து விட்டேன் அம்மா. . என்று வந்து நிற்கவே மாட்டான். நாமாகக் காயத்தைப் பார்த்து என்ன ஏது என்றாலும் ஆத்திரப்படுவான். அவன் விழுந்தது நமக்குத் தெரிந்து விட்டதாம். அவ்வளவு ரோஷம். தானாகவே டாக்டரிடம் போய் மருந்து போட்டுக் கொள்வான்.

"எந்நாளும் ஒருவர் வெல்லமுடியுமா? தோற்றுப் போனால் தாங்கிக் கொள்ளமாட்டான். ஒரேயடியாய் வெறி கொண்ட மாதிரி மீண்டும் வெல்லும் வரை ஓய மாட்டான். அம்மா மாதிரி ரோஷம் என்பார் உன் மாமா, அப்பா மாதிரிப் பிடிவாதம் என்பேன் நான். மற்றபடி அவ்வளவு பாசம் உள்ளவர் ஒரு தப்புக்காக கூடப் பிறந் தவர்களை அப்படியே ஒதுக்கி விட்டு இருக்க முடியுமா? அதனால் நான் அவர் மாதிரி என்பேன். ஒரு தோல்வி தானே, [illegible]கிறது விடு என்றாலும் கேட்க மாட்டான்

தோற்க தோற்க இன்னமும் வெறி அதிகமாகி விடும். ஜெயிக்கும் வரை வீடே நரகமாகி விடும். தன் உடம்பை யும் கெடுத்துக் கொள்வான். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் பார்த்துவிட்டு ஸ்போர்ட்ஸ் சமயம் பார்த்து அவனை எங்காவது வெளியூர், வெளிநாடு என்று அனுப்பி ஸ்போர்ட்சில் கலந்து கொள்ளவிடாமல் நிறுத்தினோம். தங்கம், இதையெல்லாம் உன்னிடம் நான் ஏன் சொல்லு கிறேன் தெரியுமா? தனா எவ்வளவோ நல்ல பையன் தான் என்றாலும் இந்தமாதிரிச் சின்னச் சின்னக் குறைகளும் அவனுக்கு உண்டுதான். இதையெல்லாம் தெரிந்து கொண்டு ஏற்ப நடந்து கொண்டாயானால் உன் வாழ்வு சிறு உரசல் கூட இல்லாமல் இனிய நீரோட் டமாய் இருக்குமல்லவா? அதற்காகத்தான் என்று புவ னேசுவரி காரணம் கூறியபோது அபிராமிக்கு 'ஓ' வென்று அலறலாம்போல வந்தது.

இதெல்லாம் சின்னச் சின்னக் குறைகளா?

இருக்கலாம். ஒரு தாய் மனதிற்கு ஒன்றுமில்லை என்று ஒதுக்கத் தகுந்தவைகளாகவே படலாம். மற்றவர்க ளுக்கும் அப்படி ஒன்றும் பெரிதாகத் தோன்றாதிருக்க லாம்.

ஆனால் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு நெஞ்சில் தீயே எரிந்தது.

தோற்க தோற்க வெறி அதிகமாகுமா? கடவுளே!

முதல் தடவை குற்றாலத்தில் தோற்றதில் உண்டான வெறி இயற்கையான கூச்சத்தினால் அந்த ஆறுமாதங்க ளில் வளர்ந்து, இப்போது பெரிய திட்டம் போட்டு வெற்றி பெறும் தருவாயில் மீண்டும் தோற்றதால் [illegible] பெரிதாய் பிரம்மராட்சசனாய் உருவெடுத் [illegible]!

[illegible] வரை ஓயமாட்டான் என்றால் என்ன [illegible]

[illegible] போவது உறுதி என்றா?

[illegible]

அப்படி அவலப்பட்டு அதன்பின் அழிவதை விட இப்போதே நல்லபடியாகச் செத்துவிடுவது மேல் அல்லவா?

11

கேவலப்படுவதை விட சாவுமேல் என்று முடிவு செய்த அபிராமி சாவதற்கான வழியைக் கூடக் கிட்டதட்ட முடிவு செய்துவிட்டாள்.

மாமியார் விழுங்கிய தூக்க மாத்திரைதான். ஒரு பாட்டில் முழுவதும் விழுங்கி விட்டால் இந்தப் பயமும் துன்பமும் தீர்ந்துவிடுமல்லவா?

ஆனால் உடலோடு உயிர் ஒட்டியிருக்கும் போது கடைசி வினாடி வரை நம்பிக்கை விடாது என்பார்கள். உயிராசையின் மகத்துவம்!

தூக்கமாத்திரை எப்படி வாங்குவது, யாரும் அறியாமல் எப்போது, எப்படி உட்கொள்வது என்று திட்டமிடும் போதே அன்று ஊட்டியில் கடைசி வினாடியில் மாமனாரால் காப்பாற்றப் பட்டதும் கடவுள் அவள் பங்கில் இருப்பதாக அவர் சொன்னதும் கூட நினைவு வந்தன.

மெய்யாகவே கடவுள் துணை இல்லாதிருந்தால் அந்த பயங்கரமான நிலைமையிலிருந்து மீண்டிருக்கமுடியுமா?

ஒருவேளை கடவுள் இன்னமும் அவள் பக்கம் இருந்து அவள் கணவனைத் திருத்தி விடக் கூடாதா என்ன?

அத்தோடு தப்பு செய்தது அவனாக இருக்க, அவள் ஏன் தற்கொலை செய்து உயிரை விடவேண்டும்?

வெற்றி பெறும் வெறி அவனுக்கு இருக்கலாம். ஆனால் அவனோடு போராடித் தப்புகிற சக்தி அவளுக்கு ஏன் இருக்கக் கூடாது? இருந்தாகவேண்டும். இருக்கிறது.

மனதின் போராட்டம் அவள் முகத்தில் பிரதிபலித்துவிட்டது போலும். . . "என்னம்மா ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்" என்று கேட்டாள் புவனேசுவரி.

இவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது?

மருமகளும் மகிழ்ச்சியோடு வாழவேண்டும் என்று விரும்பும் இந்த அன்புருவம் உண்மை நிலையை அறிந்தால் என்ன ஆகும்?

அவசரமாக, முன்னே நிகழ்ந்த பேச்சுகளை நினைவுக்கு கொணர்ந்து, "வேறு ஒன்றும் இல்லை, அத்தை. சின்ன வயதில் உங்கள் பிள்ளையோடு படாதபாடுபட்டீர்கள் போலத் தெரிகிறதே, என்று நினைத்தேன்" என்று எப்படியோ சமாளித்தாள்.

சில வினாடிகள் பழைய நிகழ்ச்சிகளில் ஆழ்ந்து விட்டு, மெல்ல முறுவலித்தாள் புவனேசுவரி. "இப்போது நினைத்துப் பார்த்தால் சிரிப்புதான் வருகிறது. ஆனால் அப்போது சரியாக உண்ணாமல் உறங்காமல் கூண்டுப்புலி' நடை போட்டபடி அவனைப் பார்க்கையில் மிகவும் வேதனையாகத்தான் இருக்கும். இந்தப் பிள்ளை தன்னையே ரணமாக்கிக் கொள்கிறானே என்று வருந்துவோம். அப்புறம் வளர வளர புதியபடிப்பு, புதிய நண்பர்கள் என்று ஏற்படவும் எல்லாம் சரியாகிப் போயிற்று. அதிலும் இந்த ஓர் ஆண்டாக தனா தங்கக் கம்பிதான்" என்றாள் பெருமிதத்துடன்.

தங்கமாவது கம்பியாவது? சொல்லப்போனால், மின்சார ஷாக் அடித்து உயிரையே பலி கொண்டு விடக் கூடிய அளவு மின்சாரம் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் கம்பி அவன்.

விழுங்கியதை பிளந்து கொண்டு வெளியேற முயன்ற [illegible] "இந்த நாலு நண்பர்களும் அவனை [illegible] அத்தை? ஐந்து பேரும்

இணைபிரியாத நண்பர்கள் என்றீர்களே" என்று பேச்சை மாற்றினாள் அபிராமி.

"நானா? எப்போது சொன்னேன்?" என்று புவனே சுவரி யோசிக்கவும் திணறிப்போனாள் மருமகள்.

மாமியார் அப்படி சொல்லவில்லயே! அபிராமியு டைய கணவன் அல்லவோ அதைச் சொன்னான் – அந்தப் பொல்லாத இரவில்.

"அ. .அது. . . .வந்து, வரவேற்பின்போது செ. செல்லப்பேர். . விவிஸ்கி அது இது என்றெல்லாம் ஒருவரை ஒருவர் கூப்பிடுவா. . .ர்கள் என்றீர்களே, அத்தை? அ அதனால் ரொம்...ப சி.சினேகம் என்று நினைத்தேன்." என்று உளறிக் கொட்டிக் கிளறி மூடினாள் ஒரு வழியாக.

"ஓ! அப்படி யூகித்தாயா, செல்லம்? கெட்டிக்காரி." என்று மருமகளின் முகவாயைத் தொட்டு முத்தமிட்டு மெச்சிக் கொண்டாள் புவனேசுவரி பிறகு சொன்னாள்.

"அப்போது தனாவுக்குப் பதிமூன்று வயது. இந்த நாலு பேரையும் பார்த்ததும் அவனுக்குப் பிரியம் உண்டாகி விட்டது. முதலில் ப்ரீதம்தான். கூடு பட்டகாயத் தோடு நொண்டி நொண்டிப் போய் கொண்டிருந்தான். நாங்கள் ஒரு சினிமாவிற்குப் போய்விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தோம். அழுது கொண்டே நடக்க முடி யாமல் ஏதோ ஒரு சுமையை வேறு தூக்கியபடி நடந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பையனை பார்த்த போது எனக்கே வேதனையாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் மருந்து போட்டு சாப்பிட ஏதாவது கொடுத்து அனுப்பா மல், தன்னோடேயே சேர்ந்து வளரச் செய்யப் போவதாக சட்டெனத் தனா சொன்னபோது அவன் அப்பாவுக்கு அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லைதான். ஆனாலும் மற்றவர் முன்னால் மகன் வாக்கு பொய்க்கும் படி செய்யக் கூடாது என்று பேசாதிருந்து விட்டார்.

"அடுத்து சுதிரை அழைத்து வந்தான். நம்மிலும் கேடு நாட்டிலே கோடி. எத்தனைபேரை நாம் தாங்குவது? சும்மா கொடுத்தால் சோம்பேறிக் கூட்டம் பெருகும்" என்று மகனிடம் சொல்லிப் பார்த்தார். ஆனால் அவன் பிடிவாதமாய் இருந்தான். பணத்தின் அருமை தெரிய வில்லை என்று கூடச் சொன்னார்.

"மேலே ஒரு மாதம் செல்லுமுன் ரகுராமனையும் விசுவத்தையும் தனா அழைத்து வரவும் அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. கஷ்டப்படாமல் வளர்ந்ததால் காசுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கத் தெரியவில்லை, தெரிய வைக்கிறேன் என்று ஒரு வேலை செய்தார். இந்த நாலு பேருக்கும் ஆகும் செலவை தனா அவனது பாக்கெட்மணியிலிருந்துதான் செய்து கொள்ளவேண் டும் என்று சொல்லிவிட்டார் "பணமா பெரிது" என்று மகன் ஆத்திரப்பட்டபோது, கட்டாயம் பெரிதுதான் அந் தப்பணம் கஷ்டப்படாமல் கையில் தாராளமாகப் புழங்கியதால் தானே கணக்குப் பார்க்கும் எண்ணம் கூட வரவில்லை? இனிக் கணக்கு பார்க்கப் படித்துக் கொள்" என்று சொல்லிவிட்டுபோய்விட்டார்.

தன் வீட்டு மாதம் ஐம்பது ரூபாய் பாக்கெட்மணி நினைவில் "அதெப்படி சமாளிக்கமுடியும்?" என்றாள் அபிராமி.

"ரொம்பவும் கஷ்டம்தான். ஐநூறு ரூபாயில், பாவம், என்னதான் செய்யமுடியும்? ஆனாலும் அதற்காக அவன் யாரையும் விட்டு விடவில்லை. துணிமணிகள் இவனுக்குச் சின்னதாகிப் போனவைகளை முன்பு ஆசி ரமத்துக்குக் கொடுப்போம். அதை இந்தப் பையன்களுக் கும் கொடுத்தான். பள்ளிச் சம்பளம் இப்போதைவிட மிகவும் குறைவுதான். ஆனால் சுதீருக்கும் ப்ரீதத்துக்கும் மருத்துவச் செலவுதான் அதிகம் ஆயிற்று. அதில் இவன் சேர்த்து வைத்திருந்த தெல்லாம் காலி. எனக்குப் பாவமா யிருக்கும். .ஆனால் இவர் சொன்ன பிறகு மீறி நான் செலவு செய்யமுடியுமா? என்னால் ஆனது என்று

சாப்பாடு மட்டும் போட்டுவிடுவேன். அதற்கே அந்தப் பையன்கள் !அம்மா அம்மா! என்று உயிரை விடுவார் கள்.

"செலவுக்குச் சிரமப்பட்டாலும் மேலே பணத்துக் குத் தன்னிடம் வந்து நிற்கவில்லை என்று தனா அப்பா வுக்கு மிகவும் சந்தோஷம். அதனால் அவனது கைச் செலவுப் பணத்தை உயர்த்தினார்."

"எல்லாம் அப்படியே ஒரு சீ ராய் நன்றாகிப் போயி ருக்கும். என் அப்பா தனா பேரில் எழுதி வைத்த பணம் அவன் கைக்கு நேராகப் போய்ச் சேர்ந்தது. அதுதான்" என்று இருந்து விட்டு நிறுத்தினாள் புவனேசுவரி.

"அதனால் என்ன அத்தை, ஆயிற்று?" என்று விசா ரித்தாள் அபிராமி.

மருமகளை ஒருதரம் ஆழ்ந்து நோக்கிவிட்டு, ஒரு முடி வுக்கு வந்தவள்போல மீண்டும் தொடங்கினாள் புவனே சுவரி. "உன்னிடம் சொல்வதில் என்ன, அபிம்மா? மருமகன் பேரனிடம் கஞ்சத்தனம் காட்டினது போல என் அப்பாவுக்கு ஓர் எண்ணம். சொத்து வருமானத்தை எல்லாம் நேராகப் பேரனிடமே கொடுக்கவேண்டும் என்று எழுதி வைத்து விட்டார். இவர்கள் படித்து முடிக் கிற சமயம். நிறையப் பணம் கைக்கு வரவும் கொஞ்சம் தலைக்கனம் வந்து விட்டது. முன்னெல்லாம் இருபத் தைந்து வயதுக்கு மேல் சொத்து ஒருவர் கைக்கு வரும்படி உயில் எழுதி வைத்ததாகப் படிக்கும் போது நான் எரிச் சல் பட்டிருக்கிறேன், அபி. ஆனால் பண விஷயத்தில் ஒரு நிதானம் வரக் குறைந்தது அத்தனை வயது தேவை என்றுதான் அப்படிச் செய்தார்கள் போல.

"தனாவுக்குச் சின்னவயதில் கைநிறையப் பணம் வந்ததும் கொஞ்சம் தடுமாறிவிட்டான். அவன்கூடவே மற்ற நாலுபேரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸ்டேட்ஸ் போனது எனக்கு பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அங்கிருந்து திரும்பிவரும் போது குடி கிடி என்று வந்தது தான் மனதுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. செட் சேர்ந்து கொண்டு குடிப்பது, ஊர் சுற்றுவது.

"உன் மாமா கோபப்பட்டபோது அவரிடம் பணம் கேட்காத வரையில் இதைப் பற்றி பேச அவருக்கு உரிமை இல்லை என்று கூறிவிட்டான். முன்னே பணம் கொடுக்காமல் கஷ்டப்படவிட்டதற்குப் பழி வாங்குகிற மாதிரி அத்தனை வருஷம் கழித்து அப்படிப் பேசிவிட் டான்."

அப்போதும் அதே பழி வாங்குகிற புத்தி இருந்த தாக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள் அபிராமி.

ஒரு பெருமூச்சு விட்டு விட்டு மீண்டும் தொடங்கி னாள் மாமியார். "உன் மாமாவுக்கு மிகவும் வருத்தம் தான். ஆனால் மேலே பேச்வில்லை. ஏதாவது சொல் லப்போய் வீட்டைவிட்டு வெளியேறுகிறேன் என்று விட்டானானால் என்ன செய்வது என்கிற கவலை. அவன் கைக்கு வரும் பணத்தை நாம் கட்டுப்படுத்த வழி யில்லை. பையனுக்குப் புத்தி வர வேண்டும் என்று கடவு ளைத்தான் வேண்டிக்கொண்டோம்."

"மாருதியை எடுத்து கொண்டு சுற்றோ சுற்று என்று சுற்றுவார்கள். வெள்ளிக்கிழமை சாயங்காலம் கிளம்பு கிறவர்களைத் திங்களன்றுதான் காண முடியும். ஆனால் பார் தங்கம், இதெல்லாம் தொடங்கிய மாதிரியே பட் டென்று ஒருநாள் நின்றும் போயிற்று" என்று குதூகலக் குரலில் விளக்கினாள் புவனேசுவரி.

"ஒரு தரம் கன்யாகுமரி, குற்றாலம், ஏற்காடு எல்லாம் பார்த்து வருகிறோம் என்று போனவர்கள்தான். ஏற்காட் டிலிருந்து இறங்கும் போது விபத்து நடந்ததாம். கைபோ யிற்றே என்று கவலைப்பட்டதற்கு என்மகன் புடம் போட்ட தங்கமாய்த் திரும்பக் கிடைத்து விட்டான்." என்றாள் மகிழ்ச்சியோடு.

இல்லையில்லை. முன்னிலும் கேடாகிவிட்டான் என்று நினைத்ததைச் சொல்லாமல் விடுத்தாள் அபிராமி. விபத்து ஏற்காட்டில் நடந்ததுமா? குற்றாலம் என்ற பெயரில் கூட சந்தேகம் வந்து விடக் கூடாது என்று மாற்றிச் சொல்லியிருக்கிறான். அன்றைக்கே

பழி வாங்கும் எண்ணம் தோன்றிவிட்டது. ஓர் ஆண்டு காலம் உறுதி ஏற்றிவிட்டு எளிதல் விட்டுவிடுவானா? நம்பிக்கை இல்லை அவளுக்கு.

அன்றுமாலை பூஜையறையில் புவனேசுவரி சுலோகம் சொல்லத் தொடங்கிய போது மாடியிலிருந்து சிவநாதன் அபிராமியை அழைத்தார். "குடிப்பதற்கு கொஞ்சம் ஐஸ் வாட்டர் கொண்டுவாம்மா" என்று உரக்க பணித்தார்.

தண்ணீரை எடுத்துச் சென்று கொடுத்து விட்டு அங்கேயே நின்றாள் அபிராமி, "என்ன விஷயம், மாமா?" என்று மெல்லிய குரலில் வினவினாள்.

பார்வையாலேயே மருமகளை மெச்சிவிட்டு அவரும் தணிந்த குரலிலேயே பேசினார், "தனா ஊட்டியிலிருந்து கிளம்பிவிட்டதாக சேதி வந்தது. கோவையிலிருந்து ரயிலில் வருகிறானாம். கோவை மானேஜரும் தகவல் கொடுத்தார். அதனால் நாளை அவனை இங்கே எதிர் பார்க்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்"

எப்படியும் ஒரு நாள் விரைவில் வருவான் என்பது தெரிந்த விஷயம்தான். ஆனால் அந்தநாள் நாளை என்கிறபோது அவளுக்கு நெஞ்சு படபடத்து.

"ஊஹும். தைரியமாய் இருக்கவேண்டும்" எனறார் அவள் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிவநாதன். "இது ஊட்டி பங்களா இல்லை. இங்கே நீ தனியாக சகாய மற்று கொண்டு இருக்கவும் இல்லை. உன் மாமா நான் இருக்கிறேன். தன் உயிர் போல் உன்னை நினைக்கிற உன் அத்தை இருக்கிறாள். நாங்கள் அவசியம் இல்லாமல் தற்காத்துக் கொள்ள உன்னிடமே ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. ஏன் பயப்படவேண்டும்?" என்று அவர் கேட்டபோது அபிராமிக்கும் அதானே, ஏன் பயப்பட வேண்டும் என்றே தோன்றியது.

நிமிர்ந்து மாமனாரைப் பார்த்து லேசாக முறுவல் செய்தாள்.

"குட்" என்றார் அவர். "பாரம்மா, பயப்படத் தேவையில்லைதான். ஆனால் முன்னெச்சரிக்கையை விட்டு விடக் கூடாது. அவனிடம் எச்சரித்திருக்கிறேன். அதனால் சாதாரணமாகப் பழகுவான் என்று நினைக்கிறேன். நீயும் அப்படியே நடந்து கொள். உன் அத்தைக்குச் சந்தேகம் வரக்கூடாது என்பது முக்கியம். கவனம். சுவாமி விஷயம் உன் அத்தையிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் என்பதால் மற்றபடி இப்போதைக்குக் கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை." என்று கூறி மருமகளை அனுப்பி வைத்தார் அவர்.

தனஞ்சயன் வரக்கூடும் என்பது மாறி வருகிறான் என்று உறுதிப்படுமாறு அவனே கோவையிலிருந்து மறுநாள் ஸ்டேஷனுக்குக் கார் அனுப்பும்படி தகவல் கொடுத்தான்.

புவனேசுவரிக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி.

எப்போதும் புவனேசுவரியின் முகம் மலர்ந்தாற் போலதான் இருக்கும் என்றாலும் மகன் வருகிறான் என்றதும் அந்த முகத்தில் தெரிந்த பூரிப்பு அபிராமியை அயரவைத்தது. இவ்வளவு பிரியமா?

அல்லது பிள்ளை என்றால் எல்லாத் தாய்மாருக்குமே இப்படித்தான் இருக்குமா?

எப்படியோ, ஆனால் புவனேசுவரிக்கு ஒன்றும் தெரியக் கூடாது என்று மாமனார் அழுத்திச் சொன்ன காரணம் மேலும் தெளிவாகப் புரிந்தது அபிராமிக்கு.

மகனுக்குப் பிரியமான உணவு வகைகளைச் செய்யச் சொன்னாள், புவனேசுவரி. ஏற்கனவே சுத்தமாயிருந்த வீட்டை மீண்டும் தட்டித் துடைத்து சுத்தம் செய்யச் சொன்னாள். பூக்குவளைகளுக்கெல்லாம் நிரம்பவும் "பிராசோ" ஏறிற்று.

கடைசியாக மகனுடைய அறையைச் சீர் செய்கையில் தான் மாமியார் மனதில் நிறைந்திருந்தது குதூகலம்

மட்டும் இல்லை, கொஞ்சம் கவலையும் கூடத்தான் என்று அபிராமி உணர்ந்தாள்.

மருமகள் ஒருபுறம் உதவி செய்ய, தன்கையாலேயே படங்கள், டிரஸ்சிங் டேபிள், மேசை எல்லாம் தட்டித் துடைத்தபடி புவனேசுவரி தன் பயத்தை வெளியிட்டாள். "அன்றைக்கே ஆத்திரம் என்றார். இப்போது எப்படி எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறானோ என்று கவலையாக இருக்கிறதம்மா" என்றாள்.

கைவேலையை நிறுத்தி விட்டு, மாமியாரை நிமிர்ந்து பார்த்த அபிராமிக்குக் கவலையின் காரணம் புரிந்து விட, பேசாமல் தலையணைக்கு புதிய உறையைத் தொடர்ந்து போடலானாள்.

"ஒரு நாள், ஒரு வாரம் என்றாலும் பரவாயில்லை. ஒரேயடியாய் சிற்றம்பல சுவாமி திரும்பும் வரை நல்ல நாளே இல்லை என்று விட்டாராமே. அப்படி என்ன அதிசயமான நேரத்தில் இரண்டு பேரும் பிறந்தீர்களோ, தெரியவில்லை. சுவாமி வெளிநாடு போனால் திரும்பிவர ஆறு மாதமாவது ஆகும்...பையனிடம் எப்படிச் சொல்வது? உன் மாமா இலகுவாகக் கவலைப் படாதே, நானே பக்குவமாய்க் கூறிவிடுகிறேன் என்கிறார். எனக்குத்தான் உள்ளுக்குள் உதைக்கிறது. அவன் ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால்?" என்று மருமகளிடம் கேட்டாள் புவனேசுவரி.

பெண்ணாகப் பிறப்பதின் ஒரு பெரிய லாபம் இந்த மாதிரிப் பேச்சுக்களுக்குப் பதில் சொல்லித்தான் தீர வேண்டும் என்பதில்லை. சும்மா தலையைக் குனிந்து கொண்டாலே போதும். பாவம், வெட்கம் , பதவிசான பெண் என்று பாராட்டுவதோடு விட்டுவிடுவார்கள்.

புவனேசுவரியும் உள்ளூர மருமகளை மெச்சிக் கொண்டார். வீட்டில் இருந்த மூவரும் ஒவ்வொரு விதமான அலைப்புடன் காத்திருக்க, அவர்கள் மூவருக்கும் நிம்மதி அளிக்கும் வண்ணம் தனஞ்சயன் சாதாரணமாகவே நடந்து கொண்டான்.

அம்மாவிடம் ஊட்டிக் காய்கறிகளைக் கொடுத்தான். மனைவியிடம் முறுவலோடு 'ஹல்லோ' சொன்னான். தந்தையிடம் பிசினஸ் பேசினான். வந்த தினமே பெற்றவரோடு அலுவலகத்துக்கும் கிளம்பிவிட்டான்.

புவனேசுவரி வெளிப்படையாகவும் அபிராமி மனதுக்குள்ளாகவும் கவலைப் பட்டது அவசியமற்றது என்பது போல ஒவ்வொரு நாளும் நல்லபடியாகவே கழிந்தது.

பொதுவாக அந்த வீட்டில் காலை உணவு சேர்ந்து அருந்துவது வழக்கமாக இருந்தது.

ஆண்கள் பொதுவாக மதிய உணவுக்கு வீட்டுக்கு வருவதில்லை. ஏதாவது தொழில் ரீதியான 'லஞ்ச்' இல்லை என்றால் வீட்டிலிருந்து உணவு போகும்.

மாலையில் நேராகவோ, அல்லது ஏதாவது 'டின்னர்' போக வேண்டியிருந்தால் அதன் பின்னரோ வீடு திரும்புவார்கள். மாலையிலேயே திரும்பிவிட்டால் இரவு உணவும் சேர்ந்து நடக்கும்.

உணவின் இடையே சிவநாதன் வெளியே நடந்த எதாவது சுவாரசியமான நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கூறுவார். அதைப் பற்றி விமரிசனம் நடக்கும். வீட்டில் நடந்ததைப் பெண்கள் கூறுவார்கள். அதையும் சிவநாதர் ஏதாவது கிண்டல் செய்து சிரிப்பார்.

இப்போது தனஞ்சயன் தந்தையைப் போலவே பேச்சில் கலந்து கொண்டான். தாயின் காலைச் சிரித்தபடியே வாருவது அவனுக்குப் பிடித்தமான பொழுது போக்கு. சிரித்தபடியே புவனேசுவரி கையை ஓங்கும் போது, " அய்யோ, உங்கள் பட்டுக்கைகள் நொந்து விடும். பதிலாக இந்தக் கரண்டியால் இரண்டு வையுங்கள்" என்று முதுகைக் காட்டுவான்.

"பார்த்துக் கொண்டே இரு. அபிராமியைக் கொண்டு உன் சிண்டைப் பிடித்து உலுக்கச் சொல்லுகி

றேன்" என்ற தாயார் சிரித்தபடியே மிரட்ட, "முடியாதே அந்த மாதிரி ஆபத்தை எண்ணித்தானே முன் ஜாக்கிரதையாக தலைமுடியைக் கட்டையாக வெட்டி வைத்திருக்கிறேன்" என்று நகைப்பான் அவன்.

அவன் சிரிப்பில் எப்படியோ எல்லோரும் கலந்து கொள்ளும்படி ஆகிவிடும்.

"என்னம்மா, உன் சினேகிதர்களைக் கண்ணிலேயே காணோம்" என்ற புவனேசுவரி விசாரித்த போது " எனக்காக நிறைய லீவு எடுத்து விட்டார்கள் இல்லையாம்மா, இப்போது லீவு நாளிலும் வேலை செய்து ஈடு கட்டுகிறார்கள் விரைவில் வருவார்கள்" என்றான் மகன்.

அதன்படியே வந்தார்கள். எப்போதாவது ஒவ்வொருவராக வந்து பண்பு தவறாமல் நடந்து கொண்டு விட்டுப் போனார்கள்.

சஞ்சலப்படும்படி எதுவும் நிகழவில்லை.

சிவநாதனின் முகத்தில் திருப்தி நிலவலாயிற்று.

மற்றவர் காதில் விழாதபடி, "நடக்கிற விதம் நன்றாய்த்தான் அம்மா, இருக்கிறது. ஒருவேளை இநதப் பத்து நாளில் நல்ல புத்தியும் வந்திருக்கலாம். அந்தப் பையன்களும் இவன் சொல்படி ஆடுகிறவர்களே தவிர கெட்டவர்கள் இல்லை. அவர்கள் கூட இவனுக்குப் புத்தி கூறியிருக்கலாம். பார்ப்போம். ஆனால் ஒன்று முழுமையாக நம்பிவிடாதே. எச்சரிக்கையுடனேயே இரு. நம்பிக்கையோடும் இரு." என்றார் ஒரு நாள்.

மகளும் மருமகனும் திரும்பி வந்து விட்டது தெரிந்து, சுதர்சனம் தம்பதியினர் அவர்கள் வீட்டில் விருந்துக்கு அழைத்தார்கள்.

தன் சிறுவீட்டில் இவ்வளவு பெரியவர்களை எப்படி .? என்று உள்ளூரக் கூச்சம்தான் அவர்களுக்கு. ஆனால் அபிராமியுடைய புகுந்த வீட்டினர் இயல்பாகப் பழகவும் எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியாயிற்று.

தனஞ்சயனும் கூட, சரவணனிடம் கலகலப்பாய் பழகினான். "ஃபர்ஸ்ட் டே கவர்" சேர்ப்பவன் சரவணன். தன் ஆல்பத்தை அத்தானிடம் காட்டி "நன்றாயிருக்கிறது. நிறையவே சேர்த்திருக்கிறாயே!" என்ற பாராட்டைப் பெற்று மனம் குளிர்ந்தான். " இன்னமும் நிறையச் சேர்க்கலாம், அத்தான். சில சமயம் ரொம்ப நேரம் க்யூவில் நின்றால்தான் கிடைக்கும். லீவு போட்டால் அப்பாவிற்குப் பிடிக்காது" என்றான் குறையோடு.

"இனிமேல் எனக்கு ஃபோன் பண்ணு. நான் ஆள் விட்டு வாங்கித் தருகிறேன்." என்று தனஞ்சயன் கூறவும் தம்பியின் முகம் மலர்ந்த விதத்தில் அபிராமிக்கு மனம் குளிர்ந்தது.

விருந்து முடிந்து கிளம்புகையில்,"பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் தங்கி வரட்டுமே" என்று சுதர்சனம் கேட்ட போது "இது அவ்வளவு நல்ல மாதம் இல்லை. அத்தோடு திருமணமாகி இரண்டாம் மாதமாக – இரட்டைப்படை மாதமாகவும் இருக்கிறது. வேண்டாம். என்ன, இதே மெட்ராஸ்தானே. மெல்லப்பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்று தட்டிக் கழித்து விட்டார் சிவநாதன்.

"அத்தான், பை. ." என்று பின்னோடு வந்த தம்பியையும், அவன் கையைக் குலுக்கி விடை பெற்ற கணவனையும் பார்க்கையில் தங்கியிருக்கலாமோ என்று கூட அபிராமிக்குத் தோன்றியது.

அவன் நடந்து கொள்வதைப் பார்த்தால் திருந்தி விட்டான் என்று தானே தோன்றுகிறது!

இது ஆசை கொண்ட மனம் கணவனுக்குப் பூசும் வண்ணமோ என்று எண்ணிப் பார்க்கக் கூட அவளுக்கு விருப்பம் இல்லை.

மறுநாள் இரண்டொருதரம் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான் தனஞ்சயன்.

அதற்கு அடுத்தநாள் தந்தை கிளம்பும் முன்னதாகவே அலுவலகம் சென்று விட்டான்.

சுமார் பதினோரு மணி அளவில் ஒரு சமையல் புத்தகத்தில் படித்த மாதிரி புதிதாக ஒரு பெங்காலி முறையில் மீன் பக்குவம் செய்வது பற்றிச் சமையல் காரனிடம் மாமியாரும் மருமகளுமாக விளக்கிக் கொண்டு இருந்தபோது மீண்டும் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

"அம்மா, என்னோடு காலேஜில் படித்தானே, மணிவண்ணன் என்று ஒருத்தன். நினைவிருக்கிறதா?" என்று தொடங்கினான்.

"யாரப்பா? கோடு மாதிரி மீசை வைத்திருப்பானே கொஞ்சம் அசட்டு முகம்..அவனா?"

"அசடா? அவனா? தொழிலில் கில்லாடியாக்கும். சிங்கப்பூருக்கும் ஹாங்காங்கிற்கும் வாரம் ஒரு தரம் பறந்து கொண்டிருக்கிறான், தெரியுமா?"

"ஓகோ! அப்படியா? ஆனால் திடீரென்று அவனுக்கு என்ன வந்தது? அவன் பேச்சை ஏன் எடுத்தாய்?"

"அவன் நேற்று சென்னை வந்திருக்கிறான். இன்று இரவே மீண்டும் சிங்கப்பூர் போகிறான். அவனால் திருமணத்துக்கு வர முடியாமல் போயிற்று என்று வருத்தம் தெரிவித்தான். 'தாஜில்' மனைவியோடு தங்கி இருக்கிறானாம். உன் மனைவியைக் கூட்டிவா. நாலு பேருமாக இங்கேயே சாப்பிட்டு விட்டு நாலு பேருமாய் ஒரு சினிமா – மாட்னி ஷோவுக்குப் போகலாம்'என்று அழைத்தான். மறுப்பது நன்றாயிராது என்று சம்மதித்து விட்டேன். பகலில் தானே. அதுவும் அவன் குடும்பத்தோடு இருந்துவிட்டு, சினிமா முடிந்ததும் டானென்று ஆறுமணிக்கு உங்கள் மருமகளை உங்களிடம் கொண்டு வந்து சேர்ப்பித்து விடுகிறேன், சரிதானா?" என்று இலகுவாகப் பேசினான் தனஞ்சயன். "என்னிடம் நம்பிக்கை இருக்கிறதில்லையா?" என்று கேட்டபடி சோபாவில் அமர்ந்து கையிலிருந்த புத்தகத்தைப் பிரித்து அதில் ஆழ்ந்து போனான்.

"என்னடா, தனா, உன்னிடம் நம்பிக்கை இல்லாமலா? உன் இடத்தில் இன்னொருவன் இருந்திருந்தால் நாளாவது நட்சத்திரமாவது என்று தூக்கி எறிந்திருப்பான். . . அபி. கிளம்பம்மா. சீக்கிரம். என்ன சேலை கட்டப் போகிறாய். அன்று வாங்கி வந்தோமே, அந்தப் பச்சை நிற ஷிஃபானை உடுத்திக் கொள்ளேன். அதோடு ஜெய்ப்பூர் பச்சை பொருந்துமா, அல்லது எமரால்ட் செட் தான் எடுப்பாய் இருக்குமா? தனா, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?" என்று மகனிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டாள் அன்னை.

ஆனால் புத்தகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த தனஞ்சயனுக்கு விஷயத்தை மீண்டும் ஒருதரம் விளக்க வேண்டியிருந்தது.

"பெரிய நகைகள் எதுவும் வேண்டாம்மா. சும்மா மெல்லிசாகத் தங்கத்தில் எதையாவது போட்டு வரச் சொல்லுங்கள்" என்று சுவாரசியமற்றுப் பதிலிறுத்து விட்டு மீண்டும் புத்தகத்துள் புதைந்து போனான் தனஞ்சயன்.

"அப்படியானால் அந்த மல்லிமொக்கு மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்து கொள்..கையில்..."

இவளிடம் என்ன சொல்லி மறுப்பது? ஆனால் மறுப்பது அவசியம் தானா?

விமானத்தில் பார்வைகூடப் பதியாமல் புத்தகத்தைப் புரட்டியது நினைவு வந்தது. இன்று இரண்டுதரம் வந்து அழைத்தல்லவா அவன் கவனத்தைக் கலைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆக, படிப்பதுபோல நடிக்கவில்லை.

அப்படியானால் மெய்யாகவே திருந்தி விட்டானா? தப்பு சரி தெரிந்து விட்டதா? அன்று தந்தை சொன்னவார்த்தை ஆழ்ந்து சிந்தித்திருப்பான் – அப்புறம் சிந்திக்காமல் எப்படி இருக்க முடியும்? அவனும் ஒரு மனிதப் பிறவி. அதிலும் புவனேசுவரி சொல்வதைப் போலத்தான் நல்லவனும் கூட. அப்புறம் திருந்தாமல் இருக்கமுடியுமா?

"இதோ, சேலையை மாற்றிக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று ஒரு துள்ளலுடன் கிளம்பினாள் அபிராமி.

சுவரோடு பதித்திருந்த 'வார்ட்ரோபில்' இருந்து சேலையை வெளியில் எடுத்த போது அவள் அறையில் டெலிஃபோன் மணி கிணுகிணுத்தது எடுத்துக் கேட்டாள்.

"சின்னம்மா, நீங்கதானா? அய்யா உங்களிடம் நேரே பேச வேணுமாம். தொடர்பு கொடுக்கிறேன்" என்றார் டெலிஃபோன் கால்களைக் கவனித்துக் கொள்ளும் லிங்கம்.

தயக்கத்துடன் "ஹல்லோ .." என்றாள் மருமகள்.

அவரது தயக்கத்துக்கு நேர்மாறாக, "அபிராமி, இங்கே தனஞ்சயன் அவன் ஆஃபிசில் இல்லை. ஒரு சேல்ஸ்' விஷயமாக முக்கியமான ஒருவரைப் பார்க்கப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறான். ஆனால் எனக்கு . . . அவன் அங்கே வந்தானா?" என்று ஓர் அவசரத்துடன் வினவினார் அவர்.

12

திருமணமாகி முதல் முறையாகத் தன் மாமனாரின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல அபிராமிக்குப் பிடிக்காமல் போயிற்று. "இம்" என்றாள் அவள் சுருக்கமாக.

"என்ன விஷயமாம்?"

அவர் ஏதாவது சொல்லித் தடுத்து விடக்கூடும் என்கிற பயத்தில் அவளுக்கு விஷயத்தைச் சொல்லக் கூட மனம் இல்லை. ஆனால் அவரிடம் சொல்லாமல் கணவனோடு செல்லவும் இப்போது ஓர் அச்சம் பிறந்து விட்டது. எனவே தயங்கியபடியே விவரம் சொன்னாள்.

"நீ கிளம்பி விட்டாயா?" என்றவர், சிலவினாடி மவுனத்தின்பின் பேசியபோது குரல் மிகவும் கனிந்திருந்தது. "பாரம்மா, அபி. நல்லதே நடக்கும் என்று நம்புவோம். ஆனால் நூற்றுக்குப் பத்து சதவீதமாய்த் தீமை நடந்தால் என்ன செய்வது என்று அதற்கும் தயாராகவே இருக்க வேண்டும். ஒன்று செய். கிளம்புவதை ஒரு முக்கால் மணி நேரம் தாமதமாக்கு. அதற்குள் நான் வந்து விடுகிறேன். அப்புறம் ஒரு சின்ன 'டெஸ்ட்'. தேறி விட்டான் என்றால் தைரியமாக அவனுடன் போ. அதுவரை . . . ப்ளீஸ், வேண்டாம்மா."

மாமனார் அவளுக்காகத்தான் பார்க்கிறார் என்பது அபிராமிக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது. ஆனாலும் மனதுக்கு வேதனையாக இருந்தது. அவர் நம்பிக்கையற்றிருப்பது அவளுடைய கணவனிடம் அல்லவா?

நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் தாமதப்படுத்துவது எப்படி என்று யோசித்தபடி கீழே இறங்கிச் சென்றாள்.

"உன் சினேகிதர்களுக்கும் கல்யாணத்திற்கு . . ." என்று ஏதோ மகனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த புவனேசுவரி, மருமகளைப் பார்த்ததும், "என்னம்மா, சேலை மாற்றவில்லை?" என்று வினவினாள்.

"அது . . . அந்தச் சேலையில் கீழே 'பால்ஸ்' சரியாகத் தைக்கவில்லை, அத்தை. வேறு எதைக் கட்டுவது என்று கேட்க வந்தேன்" என்று ஏதோ வாய்க்கு வந்த பதிலைச் சொன்னாள் அபிராமி.

"'வார்ட்ரோப்' நிறையச் சேலைகள். அதில் எதையாவது கட்டிக் கொண்டு வருவதுதானே. இதற்குப் போய் அம்மாவிடம் கேட்க வேண்டுமா?" என்று பரிச்சலை மறைக்க முயன்றபடி கேட்டான் தனஞ்சயன்.

அந்த முயற்சியில் தோல்வியுற்றதை உணர்ந்தவன் போல, "என்னம்மா, என் பெண்டாட்டி கட்டுகிற சேலையைவரை உங்களிடம் ஆலோசனை கேட்கத் தொடங்கிவிட்டாளே. போகப் போக உங்கள் மகனிடம் பேசலாமா கூடாதா என்று கூட உங்களிடம் கேட்டுக் [illegible]

கொண்டுதான் பேசுவாள்போல?" என்று வேடிக்கை பேசிச் சிரித்தான்.

புவனேசுவரி வெள்ளையாய்ச் சிரித்தபோதும், மீண்டும் சஞ்சலப்பட்டுவிட்ட அபிராமிக்கு உறுத்தியது. "வெயிலில் வந்திருக்கிறீர்களே. முதலில் குளிர்ச்சியாக ஏதாவது ஜூஸ் தருகிறேன். நீங்கள் குடித்துக் கொண்டு இருக்கும்போது துணிமாற்றுகிறேன்." இனிமையாக முறுவலித்துவிட்டு, மாமியாரிடம் திரும்பி, "அத்தை, உங்களுக்கு ஒரு தம்ளர் ஆப்பிள் ஜூஸ் கொண்டு வரட்டுமா?" என்று அவளிடமும் கேட்டுப் பேச்சை நீட்டி நேரத்தை ஓட்டினாள்.

"கொண்டுவாம்மா. இந்த வெக்கைக்குத் தொண்டை வரண்டுதான் தெரிகிறது. ஆனால்..நேரமாகிறதோ, தனா? மதியச் சாப்பாடுதானே, ஒரு மணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தால் போதுமில்லையா? இன்னம்தான் நேரம் இருக்கிறதே. உனக்கும் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டுவாம்மா பேசிக் கொண்டே குடிக்கலாம்." என்று புவனேசுவரி கூறியபோது, பதில் ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் சோஃபாவில் கிடந்த கணவனின் கை இறுகுவதைக் கவனித்த அபிராமிக்கும் உள்ளே இறுக்கம் உண்டாயிற்று.

ஆப்பிள் சாறை ஒரு மடக்கு அருந்திவிட்டு முகத்தைச் சுளித்தாள் புவனேசுவரி. "இவன் அப்பாவுக்கு மேல் இருக்கிறாய், நீ. சர்க்கரை இல்லாமல் சப்பென்று இருக்கிறது...ம். சரி சரி. சர்க்கரை கூடாது என்று டாக்டர் உத்திரவு. ஒத்துக் கொள்கிறேன்" என்றவள் கொத்துச் சாவியை எடுத்து மருமகளிடம் கொடுத்தாள். "நகையை எடுத்துக் கொள்ளம்மா திறக்கும் விதம் நினைவிருக்கிறதல்லவா?" என்று அனுப்பினாள்.

பழைய கால இரும்புப் பெட்டி அது. இரண்டு சாவி போடவேண்டும். ஆறு நம்பர் திருப்ப வேண்டும்.

சாவியுடன் அபிராமி அடுத்த அறை திரும்பும் வரை பொறுத்திருந்த தனஞ்சயன் தணிந்த குரலில்

அழுத்தத்துடன் பேசினான்." என்னம்மா நீங்கள்? இரும்புப் பெட்டி திறக்கும் விதத்தை எல்லாம் மற்றவர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறீர்களே" என்றான் குரலில் கண்டனத்தோடு.

"மற்றவர்களிடம் இல்லையேம்மா. மருமகளிடம் தானே. அவள் நம் குடும்பம்தானே. எனக்குப் பிறகு."

"என்ன பிறகு? அந்தப் பேச்சு பேசினால் எனக்குக் கோபம் வரும்" என்று அவசரமாகத் தடுத்தவன் தொடர்ந்தான். "மருமகள் என்பது புதிதான உறவு அம்மா. அந்தப் பதவிக்கு அவள் எந்த அளவு தகுதியானவள் என்று கொஞ்ச காலம் கவனித்துப் பார்த்த பிறகு தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். அதற்கு முன் .."

"கொண்டு வைத்து பிறகு கோத்திரம் பார்ப்பார்களா என்பார்கள். நீ சொல்லுகிற தகுதியெல்லாம் திருமணத்துக்கு முன்பு பார்க்க வேண்டியது. பார்த்து, பிடித்து, தாலிகட்டி அழைத்துவந்த பிறகு . . . என்னடா, உன் பேச்சு எனக்குப் புரியவில்லை உளறலாக இருக்கிறது" என்றாள் தாயார்.

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு, "அதற்கில்லை அம்மா இந்தப் . இவளுக்கு ரகசியத்தைப் பாதுகாக்கத் தெரியுமோ என்னவோ? இவள் பாட்டில் அவள் அம்மாவிடம் போய்விட, அந்த அம்மா இன்னும் யாரிடமாவது சொல்லி வைக்க . . . . இரும்புப் பெட்டிக்குள் இருக்கும் நகைகளின் மதிப்பு உங்களுக்குத் தெரியுமில்லையா? ஆயிரத்தையாக இருப்பது நல்லது என்றேன். அவ்வளவு தான்" என்று முடித்தான் மகன்.

கையில் கிடக்கும் நான்கு வளையல்கள் போதுமா, கூடுதலாக அணியவேண்டுமா என்று மாமியாரிடம் கேட்க வந்தவன் திரும்பி வந்த அபிராமியின் காதில் [illegible] முழுமையும் தெளிவாக விழுந்தது. கணவனின் குரல் தணிந்து ஆனால் அழுத்தமாக ஒலிப்பது [illegible] அவளும் ஓசையற்று நின்று கேட்கத்

தொடங்கிவிட்டாள். ஒட்டுதான், ஆனால் கடைசிவரை கேட்டு முடித்தாள்.

ஆக இரும்புப் பெட்டியைத் திறக்கும் முறை அபிராமிக்குத் தெரிவதும், அதை அவள் கையாள்வதும் தனஞ்சயனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏன்?

கைப்புண்ணை அறியக் கண்ணாடி தேவையில்லை.

இங்கே காரணம் கண்டுபிடிக்கவும் பெரிய துப்பறியும் நிபுணரின் மூளை தேவையில்லை.

... அல்லது ... மெய்யாகவே அவளைப் பற்றி இன்னமும் அவன் முழுமையாக அறிந்து கொள்ளாததால் தாயிடம் நிஜமாக அவன் நினைத்ததைத் தான் சொன்னானா?

கணவனின் காதலுக்காக ஏங்கிய மனதில் ஆசை இன்னமும் அடித்துக் கொள்ள, கனத்த இதயத்துடன் மாமனாரின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தாள் அபிராமி.

சிவநாதன் வந்து சேர, அவர் சொன்ன முக்கால் மணி நேரம் கூட ஆகவில்லை. காரை வெகுவிரைவாக ஓட்டி வந்திருப்பார் போலும்.

மாடி ஜன்னல் வழியே பார்த்திருந்தவள், கேட்டருகே காரைக் கண்டதும் வேகமாக வந்து படியிறங்கினாள். நேரத்தைப் போக்கவென்று ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துப் பார்த்து அலங்காரம் செய்ததாலோ என்னவோ – ரதியாகத் தான் தோன்றினாள். அதிலும் அவளுக்கு மிகவும் பொருந்துகிற சிவப்பு கலந்த பிங்க் கலர்ச் சேலை.

தாயோடு மகனும் சேர்ந்து விழியகல நோக்குவதை உணர்ந்து தரையைப் பார்த்தபடி நடந்து வந்து மாமியாரின் அருகில் நின்றாள் அபிராமி.

கன்னத்தைத் தடவி திருஷ்டி கழித்த புவனேசுவரி, "என் கண்ணே பட்டுவிடும் போல இருக்கிறது, கண்ணு" என்றாள் பெருமையோடு.

ஏதோ பிரமையை விலக்குபவன் போலத் தலையை உலுக்கிக் கொண்டவன், "நாலுமணி நேர அலங்காரத்தின் விலையல்லவா?" என்று கேலி பேசினான். "சரி சரி, இனிச் சீக்கிரம் கிளம்ப ..." என்று வாயிற்புறம் திரும்பியவன் அங்கே தந்தையைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டான்.

எதிர்பாராத நேரத்தில் கணவனைக் காணவும், "என்ன இந்த நேரத்தில்? உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லையே?" என்று ஆச்சரியமும் கவலையுமாகக் கேட்டாள் புவனேசுவரி.

"அப்புறம் சொல்கிறேன்" என்று மனைவியிடம் பதிலிறுத்து விட்டு மகனிடம் திரும்பினார் சிவநாதன். "நீ எங்கே இந்த நேரத்தில் இங்கே வந்தாய்?" என்று விசாரித்தார்.

அவன் பேசாமல் நிற்கவும், அதற்குள்ளாகப் புவனேசுவரி விவரம் சொன்னாள்.

"யார், மணிவண்ணனா? நான்கூட அவன் அப்பாவுக்கு ஒரு சேதி அனுப்ப வேண்டியிருக்கிறது. நம் சிங்கப்பூர் பிரிவை அவர்தானே பார்க்கிறார். கிளம்புங்கள், நானும் உங்களுடனேயே வருகிறேன். அவனிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு நான் என் வேலையைப் பார்க்கப் போய்விடுகிறேன்" என்றார் சிவநாதன்.

லேசாக உதடு சுழிய, "ஒரு சேதிக்காக நீங்கள் அவ்வளவு தூரம் வருவானேன்? என்னிடம் சொன்னால் நானே அவனிடம் சொல்லி அனுப்பி விடுகிறேன். உங்களுக்கு அலைச்சல் மிச்சம்" என்ற தனஞ்சயன் குரலில் அலட்சியம் லேசாகத் தொனித்தது.

"அலைச்சல் என்ன? நீ 'தாஜு'க்குத் தானே போய்கிறாய்? நான் கூட அங்கே ஒருவரைப் பார்ப்பதற்காகத் தான் கிளம்பினேன். மணிவண்ணனிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு நான் நானூற்று இருபதாம் நம்பர் அலுவலை நோக்கிப் போய்விடுகிறேன்" என்றார் சிவநாதன் சற்றும் அலட்டிக் கொள்ளாமல்.

"பாவம். அபி அலங்காரம் செய்து கொண்டது வீணாகிப் போயிற்று" என்று மாமியாரின் பரிவில் அபிராமியின் மனம் மேலும் கசங்கியது.

"நான் . . நான் போய்ச் சேலையை மாற்றி . . விட்டு வருகிறேன்" என்று சிரமப்பட்டு மொழிந்தவள் கண்ணீரை மறைக்க முயன்றபடி மாடிப் பக்கம் செல்ல லானாள்.

"அபிம்மா . ." என்று மருமகளின் புறமாக ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்த மனைவியை, "புவனி உன்னிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்" என்று தடுத்து நிறுத்தினார் சிவநாதன்.

கண்ணீர், பார்வையை மறைத்த போதும், பழக்கத்தின் பயனாகக் கால்கள் அவளது அறைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட, படுக்கையில் குப்புறவிழுந்து ஒரு மூச்சு அழுது தீர்த்தாள் அபிராமி.

இது மூன்றாவது தோல்வி. புவனேசுவரியின் பேச்சின்படி தனஞ்சயனுக்கு வெல்லுகிற வெறி இன்னமும் அதிகமாகும். இன்னும் என்னென்ன வழிகளில் முயற்சிப்பான்?

கண் தெரியாத மையிருட்டில், எப்போது அதல பாதாளத்தில் விழுந்து விடுவோமோ என்கிற பயத்துடனேயே நடமாடிக் கொண்டு, சீச்சீ, இது என்ன வாழ்க்கை?

ஒருவேளை, ஆயிரத்தில் ஒரு வாய்ப்பாக, தனஞ்சயன் பிழையுணர்ந்து திருந்தினால் கூட இனி அவனை எப்படி நம்பமுடியும்?

ஓர் ஆணோடு கூடிவாழும் இல்லறம் தான் வாழ்வு, அது இல்லாவிட்டால் உலகமே அஸ்தமித்து விடும் என்று அபிராமி எண்ணவில்லை. தனஞ்சயனைப் பிரிந்து அவளால் வாழ முடியாது என்றும் இல்லை.

திருமண வாழ்வு தோல்வி என்று பிறந்த வீட்டுக்குத் திரும்புவது அவமானமாக இருக்கலாம் . . . இருக்கலாம்

என்ன, அவளைப் பொறுத்தவரை அது அவமானம் தான். அதிலும் கெக்கலி கொட்டிச் சிரிக்கக் கூடிய உறவினர் இருக்கையில் அது தாங்க முடியாத அவமானம்தான்.

ஆனால் சகிக்க முடியாதது அல்ல. இன்று தாங்க மாட்டாதது போலத் தோன்றினாலும் கூடக் காலப் போக்கில் மெல்ல மெல்ல வலுவிழந்து மறந்து கூடப் போகக் கூடியதே. அத்தோடு குத்திக் கிளறுபவர்கள் கூட எத்தனை நாள் அதையே செய்து கொண்டு இருப்பார்கள்? அவரவர்களுக்கு வேறு வேலை இல்லையா?

எனவே பிரிந்து செல்வது இங்கிருப்பதை விடவும் பெரிய துயரம் இல்லை. சொல்லப் போனால்... அங்கே கூட அவன் துரத்தினாலும் கூட இங்கிருப்பதைவிட ஆபத்து குறைவானது தான்.

ஆனால் புவனேசுவரி?

பெற்ற தாயைக் கூட மறக்கடிக்கும் அளவு அன்பு செலுத்திப் பராமரிக்கும் இந்த மாமியாரைப் பிரிவதே துன்பம் என்பதோடு, அவளிடம் என்ன சொல்லி எப்படிச் சமாளிப்பது?

உண்மையைச் சொல்லப் போய் அவளது உயிருக்கு ஏதேனும் ஆகிவிட்டால்?

எண்ணும்போதே உடல் சிலிர்த்த அபிராமிக்கு ஊட்டியில் மாமனாரிடம் சொன்னது நினைவு வந்தது.

மெல்லப் பிரிவுக்கு தயார் செய்துவிட்டுப் போவதாகச் சொன்னாளே! அது பற்றி இன்றுவரை அவள் ஒன்றுமே செய்யவில்லையே! ஆனால் என்னதான் செய்வது?

திருமணத்தை அடுத்து அவனோடு கழித்த அந்த முக்கால் நாளைப் பற்றிப் புவனேசுவரியிடம் ஒரு வார்த்தை உரைப்பது கூடச் சரியில்லை.

தனஞ்சயன் திரும்பி வந்த பிறகோ அவனைப் பற்றி அவனுடைய தாயிடம் குறை கூறும்படி அவன்

நடந்து கொள்ளவே இல்லை. வெளியே செல்லும்போது அவளை அழைத்து, சொல்லிக் கொண்டு போகிறான், உள்ளே வரும் போது இனிமையாகப் புன்னகை செய்கிறான். அறைக்குள் வந்தால் அவள் அருகில்தான் அமருகிறான். கடிந்ததொரு வார்த்தை . . . வார்த்தை என்ன, முகம் சுளித்து ஒரு பார்வை கூடக் கிடையாது.

இதில் எதைக் குற்றமென்று கூறுவது என்பது ஒரு புறம் இருக்க, தப்பு தேடும் எண்ணம் அபிராமிக்குமே வரவில்லையே!

கணவன் தன் பிழை உணர்ந்து நல்ல விதமாய் மாறி வந்திருப்பதாகத் தானே இன்றுவரை எண்ணி ஏமாந்து வந்திருக்கிறாள்!

மாமனார் மட்டும் சமயத்தில் குறுக்கிட்டிருக்காவிட்டால் என்ன கதியாகியிருப்பாள்!

நின்றிருந்த கண்ணீர் மீண்டும் பெருகியது அவளுக்கு.

"அபிம்மா" என்ற அழைப்புடன் கதவை லேசாகத் தட்டும் ஒலி கேட்டதும் கண்களையும் கன்னங்களையும் துடைத்துக் கொண்டு சென்று கதவைத் திறந்தாள் அபிராமி.

தாழ்ப்பாளைத் திறக்கக் கையை உயர்த்தும் போதே மனதில் ஒன்று தோன்றியது. ஒருதிடம் ஒரு தென்பு.

இந்தச் சொருகு தாழ்ப்பாள் அவளுக்காகப் பொருத்தப்பட்டது. அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல், சாவியால் திறக்கிற மாதிரி கதவில் பொறுத்துகிற பூட்டுகளை இப்போது எளிதாகத் திறந்து விடுகிறார்கள். எனவே உள்ளே இருப்பவர்கள் பாதுகாப்புக்கு இதுதான் நல்லது என்று கூறி எல்லா அறைகளுக்குமே, வெளிப்புறமாக இந்தத் தாழ்ப்பாள்களைப் பொருத்த ஏற்பாடு செய்தார் சிவநாதன்.

இந்த மாதிரி யோசித்து செயல்படுகிற ஒரு மாமனார் துணை எப்போதும் இருக்கிறதே!

கதவு திறந்து அவளைப் பார்த்ததுமே, "அழுதாயா, அம்மா?" என்றார் சிவநாதன் பரிவுடன்.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் நின்றாள் அபிராமி.

ஒரு பெருமூச்சுடன், "வருத்தப்படாதே, என்று உன்னிடம் சொல்வதற்கு எனக்குத் தகுதியில்லையம்மா. ஆனால் ஒன்று. விஷயத்தை உன் அத்தையிடம் வேறு மாதிரி சொல்லி இருக்கிறேன். அவள் இனி உன்னைத் தனஞ்சயனுடன் தனியே அனுப்ப மாட்டாள்" என்றார் அவர்.

புவனேசுவரியிடம் அவர் என்ன சொல்லியிருப்பார் என்பதை இலகுவாகவே ஊகித்தாள் அபிராமி. மனைவியோடு தனித்திருக்கத் திட்டம் போட்டிருக்கிறான் மகன். சிற்றம்பல சுவாமி சொன்னதை மறந்து விட்டாயா? மகன் வாழ்வு கெட்டுவிடப் போகிறது என்று பயமுறுத்தியிருப்பார். ஆனால் அத்தை மட்டுமாக அவளைக் கிளம்ப வைக்கவில்லையே.

அவமானத்தால் முகம் கன்றத் தலை குனிந்தபடி, "என் மேலும் தப்பு இருக்கிறது மாமா, நானும் நம்பி ..." என்றவள் மேலே சொல்ல விருப்பமின்றி நிறுத்தினாள்.

"அதில் பெரிய தப்பு ஒன்றும் இல்லையம்மா" என்றார் பெரியவர் தேறுதலாக. "எல்லாப் பெண்களுக்குமே கணவனை நல்லவனாக நினைக்கத் தான் தோன்றும். தனாவும் இயல்பில் கொடியவன் இல்லை, மகளே. என்னவோ அவமானப்படுத்தப்பட்டு விட்ட ஆத்திரத்தில் பழிவாங்க வேண்டும் என்று தப்பு சரி பற்றி எண்ணிப் பாராமல் திட்டம் போட்டுவிட்டான். அவனது திட்டம் எவ்வளவு கேவலமானது, எவ்வளவு மட்டரகமானது என்பதை அவனுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான். எல்லாம் சரியாகிவிடும். இனி அந்த முயற்சியில் இறங்குவோம்" என்று முடித்தார் சிவநாதன்.

மறுநாள் காலை உணவின் போதே அந்த முயற்சியை தொடங்கினார் அவர்.

வழக்கம்போல நால்வருமாகக் காலை உணவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த நேரம் பணியாள் வந்து ஒருதரம் பரிமாறிவிட்டு, உள்ளே சென்றதும் சிவநாதன் மனைவியை அழைத்துப் பேசத் தொடங்கினார். "புவனி, நம் நமசிவாயத்தை நேற்று சந்தித்தேன். 'ரேஸ் கிளப்'பில் ஒரு பார்ட்டியைப் பார்க்கப் போனபோது அங்கே இவரும் வந்திருந்தார்" என்று கூறிவிட்டுத் தோசையை விண்டு வாயில் வைத்துக் கொண்டார்.

ஒரு கணம் யோசித்துவிட்டு, "நமசிவாயம் என்றால் ... இங்கே டி எஸ்பியாக இருந்துவிட்டு மகன் கூப்பிடுகிறான் என்று ஸ்டேட்சுக்குப் போனாரே, அவரா? எப்படி இருக்கிறார்? இந்தியாவுக்கு எப்போது வந்தார்? அங்கே அவர் பிள்ளை, அவன் மணந்து கொண்ட அமெரிக்கப் பெண் எல்லோரும் எப்படி இருக்கிறார்களாம்?" என்று விசாரித்தாள் புவனேசுவரி.

"ம். அவர்கள் எல்லோரும் சுகம் தானாம். ஒரு பேத்தி, அச்சு அவர் மகன் போலவே பிறந்திருக்கிறதாம்" என்று சிவநாதன் சொல்லிவந்த போது, "ஒருநிமிடம் அப்பா" என்று குறுக்கிட்டான் தனஞ்சயன்.

"அம்மா, இந்தப் பொங்கலில் நெய் நிறைய இருக்கிறது. உங்களுக்கு ஆகாது. வேண்டாம்" என்று தாயின் தட்டில் இருந்த பொங்கலை எடுத்து ஒரு மூடித் தட்டில் வைத்து விட்டு, "இனிச் சொல்லுங்கள்" என்றான்.

அவனை ஒருதரம் வெறித்துவிட்டு, சிவநாதன் மேலே பேசினார். அவருக்கு உறவுக்காரப் பெண்ணாம் ஊரார், உறவினர் மத்தியில் திருமணம் செய்து, அங்கே அமெரிக்காவுக்குக் கூட்டிப் போய் விட்டு வேலைக்காரி என்கிறானாம், ஒருத்தன். தாலி கட்டினாயே என்றால் அது இந்தியாவில். இங்கே செல்லாது. இங்கே சட்டப்படி மணந்த மனைவிக்கு வேலை செய்யத் தான் உன்னைக் கொணர்ந்தேன் என்கிறானாம். அக்கினி சாட்சியாக,

தெய்வத்தை முன்னிட்டு, பெற்றவர்கள் பெரியவர்கள் ஆசியுடன் மணந்து விட்டுக் கூசாமல் இல்லை என்கி றானே, ராஸ்கல். இவனையெல்லாம் நாற்சந்தியில் நடுவில் நிறுத்திச் சவுக்கால் அடித்துத் தோலை உரிக்க வேண்டாமா? நீ என்ன சொல்கிறாய் தனா?" என்று சிங் கத்தை அதன் குகையிலேயே சந்திப்பது போல மகனி டம் நேரடியாகக் கேட்டார் சிவநாதன்.

13

மனாரின் கேள்வியைக் கேட்டுத் திகைப் புற்று நிமிர்ந்து கணவன் முகத்தைப் பார்த்த அபிராமிக்குக் கணவனிடம் பரிதாபம் உண் டாயிற்று. இந்த மாமா இவரை இப்படி மாட்டி வைத்து விட்டாரே என்று நினைத்தாள்.

ஆனால் தனஞ்சயன் தடுமாறியது ஒரு கணம் தான். உடனேயே சுதாரித்து, "இந்தக் கதைக்கும் நமச்சிவாயம் அங்கிளுக்கும் என்னப்பா சம்பந்தம்? இதை உங்களிடம் சொல்வதற்காகவா மெனக்கெட்டு அவர் ஸ்டேட்சிலி ருந்து கிளம்பி சென்னையிலிருக்கும் போட் கிளப்புக்கு வந்தாராம்?" என்று கேலிக் குரலில் வினவினான்.

வலையிலிருந்து தப்பியதுமட்டுமின்றித் தந்தை யையே மாட்டிவிட்டானே!

ஆனால் அவனுடைய தந்தை ஆயிற்றே! அவரும் சளைக்காமல் பதில் சொன்னார். "அப்பா, மகனே, என் அருமருந்தன்ன புத்திரா, ஒருவகையில் நீ சொல்வதும் சரிதான். இங்கே அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய பெண்ணி னுடைய தகப்பனார், தன்னுடைய ஒன்றுவிட்ட சகோத ரனான நமசிவாயத்துக்குத் தன் பெண்ணைப் பார்த்து நலம் விசாரித்துத் தகவல் தெரிவிக்குமாறு எழுதியிருந்த தாராம். நம் வேதனை நம்மோடு, தாய் தந்தையை வேத

னைப்படுத்துவானேன் என்று நினைத்துக் கடிதம் எழு தாமல் இருந்திருக்கிறாள் அந்தப் பெண். இவர் இருக்கிற இடத்தை விட்டு நாலு ஸ்டேட் தாண்டிப் போய் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தால் மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் வடித்தாளாம். 'என்னவோ இந்தியாவில் உன் பெற்றோ ரிடம் கொண்டு விடுகிறேன்' என்று அழைத்தாராம் நம சிவாயம். 'வேண்டாம் சித்தப்பா' என்னைப் பார்த்துப் பார்த்து வேதனைப் படுவார்கள். அத்தோடு அமெரிக் காவில் மாப்பிள்ளையா என்று வயிறெரிந்த சொந்தக் காரர்களின் நடுவில் தலையிறக்கம் வேறு. எனக்கு உதவி செய்வது என்றால் இங்கே ஒரு வேலை பார்த்துக் கொடுங்கள் என்றாளாம். புருஷன் மனது என்றைக்கா வது மாறிவிடாதா என்கிற நப்பாசை. சரிதான் என்று மகன் மூலம் அவளுக்கு ஒரு வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்து அந்த வீட்டிலிருந்து அவளைமீட்டு, தனியே வாழ வைத் திருக்கிறார் . அதற்கு மேல் இங்கே தன் அண்ணனிடம் விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்த நேரில் வந்திருக்கிறார். அப்படி வந்தவரைத் தற்செயலாக 'போட்கிளப்'பில் பார்த்தேன். போதுமா விளக்கம்? இப்போது சொல், இந்த மாதிரிக் கயவர்களை என்ன செய்யலாம்?" என்று மீண்டும் மகனின் சிண்டைப்பிடித்தார் சிவநாதன்.

எத்தனை வழிகளில் திரும்பினாலும் தகப்பனார் விடப்போவது இல்லை என்பது தனஞ்சயனுக்குப் புரிந்து போயிற்று. பதிலுக்காகக் காத்திருந்த தந்தையி டம் திரும்பிய அவனது பார்வை ஒருதரம் அபிராமி மீது பட்டு விலகியது. "அப்பா, நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் அந்தப் பெண்ணின் வாய் வார்த்தைகளே. அவளை சார்ந்தவர்களின் வார்த்தையே. உண்மையில் நடந்தது என்னவோ, நமக்கு என்ன தெரியும்? என்றவன் கண்கள் ஸ்பூனைப் பற்றியிருந்த வலது கை மீது படிந்தது "அவர்களுக்குள் முன் விரோதம் இருந்திருக்கலாம். இந்தப் பெண்ணால் அவன் எவ்வளவு கஷ்டப்பட் டானோ? பழி வாங்குவதற்காகக்கூட"

"அதற்காக?" என்று கேட்ட புவனேசுவரியின் குரலில் கோபம் இருந்தது. அதற்காக எந்த அளவுதான் போவது என்பது இலையா? "அப்பா சொன்னது போல ஒரு கேஸ்கூட நடந்தது, உனக்குத் தெரியாதா, தனா? கல்யாணம் செய்து அழைத்துப்போய் சிவப்பு விளக்குப் பகுதியில் பெண்களை விற்பதாகக்கூடப் பத் திரிகையில் வந்ததே. அதேபோல மனைவி என்று நிக்காஹ் செய்து அழைத்துப் போய் அரபு நாடுகளில் அடிமைப்பெண்களாக்குவது. . . இதெல்லாம் எவ்வளவு அநியாயம்? எல்லா மதத்திலும் கடவுளை முன்னே வைத்துத்தானே திருமணம் நடக்கிறது? அதிலிருந்தே திருமணம் தெய்வீகம் என்பது தெரிய வேண்டாம்? உல கத்திலேயே புனிதமான சடங்கு திருமணம். ஓர் ஆணும் பெண்ணும் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் இணையும் உன் னதமான சடங்கு அது. அதை நாடகமாக்கிப் பணமாக்கு வதா? பழி வாங்குவதா? பஞ்சமா பாதகங்களையும் விட இது மோசமானது. அதைப்போய் என் மகன், நீ ஒத்துப் பேசுவதா? சிச்சீ, தனா?"

புவனேசுவரியின் முகம் கடுத்து அன்று வரையி லும் அபிராமி கண்டதும் இல்லை. கோபக் குரலைக் கேட் டதும் இல்லை.

முகத்தில் சினம் பொரிந்து கொட்டுவதை சிவப்புடன் புவனேசுவரி யில், புவனேசுவரியுடைய பிள்ளையும், புருஷனும் கூட அதே ஆச்சரியத்துடன் பார்ப்பது தெரிந்தது.

கூடவே சிவநாதனின் முகத்தில் திருப்தியையும், தனஞ்சயன் முகத்தில் சிறு சஞ்சலத்தையும் காணவும் "ஹூர்ரோ" என்று கத்தவேண்டும்போல இருந்தது அவ ளுக்கு.

முதல் முயற்சியிலேயே வெற்றிப்படிகளில் ஏறத் தொடங்கி விட்டார்களா!

சட்டென்று திரும்பிய தனஞ்சயனின் விழிகள் மனைவியின் முக மலர்ச்சியை அவள் அவசரமாக முக

அவள் இல்லை என்று தலையசைக்கவும், "நான் உன் கழுத்தில் தாலி கட்டவே இல்லை யாரையும் சாட்சிக்கு அதுதான், அக்கினி, கடவுள்கள் என்று நான் யாரையும் சாட்சிக்கு அழைக்கவும் இல்லை. அவர்கள் முன்னிலையில் உன்னை மணக்கவும் இல்லை. நினைவு வைத்துக்கொள்" என்று கூறிக் காரை நோக்கி நடந்தான் அவன்.

தோற்று ஒய்ந்து நின்றாள் அபிராமி.

பீரோவிலிருந்து சில பத்திரங்களை எடுத்து வருமாறு மனைவியை அனுப்பி விட்டு மருமகள் அருகே வந்தார் சிவநாதன்.

"என்னம்மா நான்தான் தாலியே கட்டவில்லையே என்றானா? ஒரே முயற்சியில் வெற்றி கிட்டிடுமா? ஆனால் ஒன்றைக் கவனித்தாயா? ஏமாற்று வேலை என்றால் உன் அத்தைக்கு மிகவும் கோபம் வரும் என்ப தோடு, அவளது கோபத்துக்குத் தனஞ்சயன் அடங்கிப் போவான் என்பதும் தெரிகிறது அல்லவா? அது நமக்கு சாதகம்தானே. இதிலிருந்து மேலே பார்ப்போம். எறும்பூ ரக் கல்தேயும் என்பார்கள். தைரியமாய் இரு." என்றார் அவர்.

அதுவும் சரிதானே என்று மெல்ல நிமிர்ந்தவள் ஒன்று தோன்ற, "அந்த மிஸ்டர் நமச்சிவாயம், அந்த விஷயம் நிஜம்தானாமாமா?" என்று வினவினாள்.

"நிஜம்தான், அபி" என்றவர் லேசாகச் சிரித்தார். "ஆனால் நடந்தது ஓர் ஆண்டுக்கு முன்பாக. சொன்னால் வருத்தப்படுவாள்" என்று முன்பு புவனே சுவரியிடம் சொல்லவில்லை. இப்போது சமயத்தில் கதை கை கொடுத்தது" என்று முறுவலித்தார்.

அபிராமியால் கூடச் சேர்ந்து சிரிக்க முடிய வில்லை. "பாவம் அந்தப் பெண்" என்று வருந்தினாள்.

"அந்தக் கதை நன்றாகவே முடிந்துவிட்டதம்மா. அந்த அமெரிக்கப் பெண்ணுக்குக் கணவனின் சில இந்

தியத் தனங்கள் பிடிக்கவில்லை என்று வேறு ஒருவன் வீட்டில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள். விவாகரத்து என்று அதில் வேறு நிறையப் பணம் அழுத பிறகு ஒரு வழியாகப் புத்தி வந்து இவள் காலில் வந்து விழுந்தா னாம். அதுதான் எப்பேர்பட்ட கழுதை என்றாலும் மன் னித்து ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களே இப்போது பிரசவத்துக்குக் கூட அவளை பிரிந்திருக்க முடியாது" என்று மாமியாரை அங்கே வரவழைத்திருகிறானாம் என்று மாமனார் சிரிக்கவும் அவளுக்கு நிம்மதியா யிற்று.

இன்னொரு நாளும் இதே போல் பேச்சின் மூலம் தனஞ்சயனோடு போராட முயன்றாள் அபிராமி.

அன்று புவனேசுவரி மாதாந்திர "செக்கப்"புக்காக மருத்துவ மனைக்குச் செல்ல வேண்டிய நாள். மதியத் துக்கு மேலாக டாக்டர்களிடம் நேரம் ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, தனஞ்சயனே தாயை அழைத்துச் சென்று, "செக்கப்" முடிந்ததும் வீட்டில் கொணர்ந்து விட்டான்.

மணி கிட்டத்தட்ட ஐந்தாகிவிடவே, அதற்கு மேல் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டான்.

மூவருமாக மாலைச் சிற்றுண்டிக்கு அமர்ந்தபோது, அபிராமிக்கு அவள் தங்கை டெலிஃபோன் செய்தாள். அவளோடு பேசிவிட்டு வந்த அபிராமியின் முகம் மலர்ந்திருந்தது.

"மாமா ஏற்பாடு செய்ததால் சிவகாமிக்கு பி. காம்., இல் இடம் கிடைத்து விட்டதாம் அத்தை. மாமாவுக்கு நன்றி சொல்லச் சொன்னாள். உங்களையும் கேட்டதாகச் சொல்லச் சொன்னாள்" என்றாள் மகிழ்ச்சியோடு.

"அவள் ஆசைப்பட்ட பாடம் கிடைத்து விட்டதா? சந்தோஷம்" என்று புன்னகை செய்து விட்டு "அபிராமி, சிவகாமி... அழகான பெயர்கள். அக்கா தங் கைக்கும் பொருத்தமாகவும் இருக்கின்றன" என்று பாராட்டினாள் புவனேசுவரி.

சிரிப்பு வந்தது அபிராமிக்கு, "சிவாவுக்கு அவள் பெயர் பிடிக்கவே பிடிக்காது, அத்தை. ஏதோ, அபிராமிக்கு பொருத்தமாக இருக்கும் என்று சாப்பாட்டுராமி என்று வைத்துவிடவில்லையே, அந்த மட்டும் சந்தோஷம் என்பாள். பெயர் நாகரீகமாக இல்லையாம். அபிநயா, அர்ச்சனா, என்று ஸ்டைலாக வைக்கக் கூடாதா, என்று பொருமுவாள்" என்றாள்.

"ஒரு வீட்டில் இரண்டு 'அபி'யா? தாங்காது தாயே" என்று பயந்த பாவனை காட்டிக் கேலிபோலக் குத்தினான் தனஞ்சயன்.

"இந்த மாதிரி அபி எத்தனை இருந்தாலும் தாங்கும்" என்று மருமகளைத் தாங்கிப் பேசிவிட்டு, "ஆனால் அர்ச்சனாதான் அவ்வளவு சரியில்லை. எல்லோரும் ஆச்சி ஆச்சி என்று கிண்டல் பண்ணத் தொடங்கிவிடுவார்கள். இப்படியெல்லாம் யோசித்துதான் இவனுக்குக் கூடத் தனஞ்சயன் என்று பெயர் வைத்தோம். இல்லாவிட்டால் இவன் அர்ச்சுனன் என்று இருந்திருப்பான் ஆச்சு அச்சு என்று தும்மல் போட்டுப் பரிகாசம் செய்து விடுவார்கள் என்று தான் அர்ச்சுனனின் மற்ற பெயர்களை எல்லாம் பார்த்துத் தனஞ்சயன் என்று இவனுக்குப் பெயர் வைத்தோம்" என்றாள் புவனேசுவரி.

தாயின் பேச்சுக்கு ஏற்றாற்போல, பெருமையுடன் சட்டைக் காலரைத் தூக்கி விட்டபடி அபிராமியிடம் திரும்பிய தனஞ்சயனின் பார்வையில் மின்வெட்டு தெறித்தது.

ஊட்டியின் வெட்க மற்ற பேச்சை நினைவு படுத்திகிறானாக்கும்!

இப்போது அபிராமிக்கும் விடமனமில்லை, "உங்களுக்கும் மகா பாரதம் பிடிக்குமா அத்தை?" என்று சாதாரணம் போல மாமியாரிடம் பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

"ஆமாமம்மா. அந்த மாதிரி ஓர் இதிகாசம் உலகத்திலேயே கிடையாது என்று நினைப்பேன்" என்றாள் புவனேசுவரி ஒரு மலர்ச்சியுடன்.

"அதிலும் அர்ச்சுனன் பாத்திரம் ரொம்பவும் பிடிக்குமாக்கும்?" என்று மேலும் துருவினாள் அபிராமி.

முகம் விகசிக்க, "ஆமாம்" என்று ஒத்துக் கொண்டாள் மாமியார். பாரதத்தில் மட்டுமில்லை, உலகத்தில் உள்ள எந்த நூலிலும் அர்ச்சனனுக்கு இணையான பாத்திரம் கிடையாது என்பது என் முடிவு. ஆண்மைக்கு, கம்பீரத்துக்கு, அழகுக்கு, வீரத்துக்கு நட்புக்கு, பணிவுக்கு, பண்புக்கு என்று எல்லாவற்றுக்குமே இலக்கணம் வகுப்பது அர்ச்சுனனுடைய பாத்திரம் தான்" என்றாள் உறுதியோடு.

கடைக்கண்ணால் பார்க்கையில், தனஞ்சயனின் முகம் சற்றே கன்றுவது தெரியவும் அவளுக்கு உற்சாகம் உண்டாயிற்று.

"அத்தை, ராஜாஜி எழுதிய 'வியாசர்விருந்து' படித்தேன் அதன்படி பார்த்தால் அர்ச்சுனனுக்கு 'பீபத்சு' என்றும் ஒரு பெயர் உண்டாமே? என்று பதவிசாகக் கேட்டாள்.

"ஆமாமம்மா" என்றாள் புவனேசுவரி மகிழ்ச்சியோடு அவளுடைய அருமை மருமகளுக்கும் மகா பாரதத்தில் ஈடுபாடு இருக்கிறதே! செய்யத் தகாத செயல்களைச் செய்யக் கூசுபவன் என்று அந்தப் பெயருக்கு அர்த்தம்.

"அப்படியா அத்தை?" என்று அக்கறையோடு கேட்டுக் கொண்டாள் மருமகள்.

ஓரக்கண்ணால் கணவனை நோக்கியபடி ஒரு பெரிய முச்சு எடுத்து கொண்டாள்.

பிரம்மச்சாரியாக தன் குகையிலேயே சந்திப்பதை விட பெரிய முயற்சிதான். சுறாமீனைக் கடலில் எதிர்க்கிற மாதிரி என்று சொல்லலாமா? பிசகி விட்டால்

வேதாளம் முருங்க மரத்தை உடும்பாகப் பற்றிக் கொள்ளும். ஆனால் அதற்கு அஞ்சி சும்மா இருந்து விட மனம் இல்லாமல், "அந்தப் பெயர் மெய்யாகவே அர்ச்சு னனுக்குப் பொருத்தம்தானா, அத்தை? சுயம் வரப் போட் டியில் தனக்கென்று வென்ற திரவுபதியை ஐவருமாக... தன் சகோதரர்களுக்கும் அவன் மனைவியாக்கியது. எந்த வகையில் சரியாகும்?" என்று கேட்டுவிட்டாள். கேட்ட பிறகு உள்ளூர உதறத் தொடங்கி விட்டது.

சாப்பாட்டு மேசை மேல், தட்டை ஒட்டினாற் போலக் கிடந்த தனஞ்சயனின் கை முஷ்டியாகி இறுகு வதைக் காணவும் கலக்கம் அதிகமாயிற்று.

சும்மாவே இருந்திருக்கலாம்.

இப்போது மாமியார் பாட்டில், அவர்கள் முன்பு செய்து கொண்ட சத்தியத்தின்படி அது நியாயம்தான் என்று சொல்லிவிட்டால் அடியோடு தொலைந்தது.!

ஆனால் புவனேசுவரி அப்படிச் சொல்லவில்லை.

மாறாக், "ஆனால் எனக்கும் இந்த ஒரு விஷயத்தில் கொஞ்சம் உறுத்தல்தான்" என்று கூறி மருமகளின் நெஞ்சில் பால் வார்த்தாள்.

"ஆனால் பாரதக் கதை முழுவதிலுமாக அர்ச்சுன னின் பாத்திரத்தை ஊன்றி கவனித்துப் படித்துப் பார்த் தால் இதற்கும் ஒரு விளக்கம் தெரியும்" என்றாள் தொடர்ந்து.

"எ..என்ன விளக்கம், அத்தை?" என்றாள் அபிராமி அச்சத்துடன்.

"அவனுடைய நற்குணநலன்கள். பெரியவர்களுக் குக் கீழ்ப்படிதல் என்கிற சிறந்த பண்பு. அந்த ஐந்து சகோதரர்களில் அர்ச்சுனன் மட்டும் ஒருதரம் கூடத் தரும புத்திரரை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசியது இல்லை. குருகுல வாசத்திலாகட்டும், அரக்குமாளிகையி லிருந்து தப்பி மறைந்து வாழ்ந்த நாட்களிலாகட்டும், பிற்பாடு வனவாசத்திலாகட்டும், அந்தக் கதை முழுவதி

லும் அவன் தன் அண்ணன் வார்த்தைக்கோ, அன்னை சொல்லுக்கோ எதிர் கூறியதாக வியாசர் எழுதவே இல்லை. சூதாட்ட காலத்தில் கூட தம்பீ எரிதழல் கொண்டுவா. கதிரை வைத்திழந்தான். அண்ணன் கையை எரித்திடுவோம் என்று பீமன் பொங்கி சகதே வனை ஏவியபோது அவர்களையும் அடக்கி, அந்த நேரத்தில் முழுமையாகத் தரும புத்திரரின் அடிபணிந்து நின்றவன் அர்ச்சுனன்தான். பிற்பாடு வனவாசத்திலும் அப்படியே மூத்த அண்ணன் தந்தைக்குச் சமம் என்று அவரது வார்த்தையே வேதம் என்பது போல வாழ்ந்தி ருக்கிறான். அப்படிப்பட்டவன், அன்று திரவுபதியை வென்று அழைத்து வந்த போதும், தருமரும் குந்தியும் சொன்ன வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்தே இப்படி ஓர் ஏற் பாட்டை ஏற்றிருக்கலாம். அப்படித்தான் இதை ஏற்றி ருக்க வேண்டும் என்றே நான் நினைக்கிறேன். அதிலும் குந்திதேவி ஐவரும் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள் என்றதும் அதற்கு அப்பீலே இல்லை என்று ஆகிவிட்டது" என்று புவனேசுவரி விளக்கம் கூறிமுடிக்கவும் மாமியாரின் கால்களில் விழுந்து கும்பிடலாம்போல இருந்தது அபி ராமிக்கு.

ஒரு கேலிச்சிரிப்புடன், "அப்படியானால் தனஞ்ச யன். . சாரிசாரி, அந்தக்கால அர்ச்சனன் தாயார் சொல்லை தட்டியதே இல்லை. அப்படித்தானே அத்தை? ம். . . அதுபோல உங்கள் மகனும் உங்கள் சொல்லைத் தட்டவே மாட்டார்தானே, அத்தை." என்று கொஞ்சும் குரலில் விளையாட்டுப் போல வினவினாள்.

உள்மர்மம் அறியாமல் கூடச்சேர்ந்து சிரித்தபடி மகனைப் பார்த்தாள் புவனேசுவரி.

அபிராமியிடம் ஒரு தீப் பார்வையைச் செலுத்தி விட்டுத் தாயின் புறம் திரும்பியபோது, தனஞ்சயனின் முகத்திலும் கேலி நகை இலங்கியது, அம்மா, "நான் சொல்வது தப்பாயிருந்தால் திருத்துங்கள், என்ன? கலியு கம் பிறந்து விட்டது, இனிமேல் திரேதாயுக தர்மங்கள்

மாறிவிடும் என்று உணர்ந்த பிறகுதானே, அவர்களுடைய பேரனான பரீட்சித்துவுக்குப் பட்டம் கட்டிவிட்டுப் பாண்டவர்கள் சொர்க்கத்துக்குக் கிளம்பினார்கள்? அப்படித்தான் என் சிறு வயதில் பாரதக் கதை கூறும் போது நீங்கள் சொன்னதாக எனக்கு ஞாபகம். அப்படித் தானா இல்லையா? என்று சிரித்தான் மகன்.

"அப்படியேதான். அதனால்தான் இந்தக் காலத்துத் தாய்மார்கள் தங்கள் பிள்ளைகளிடம் எந்த மாதிரிக் கட்டளையும் இடாமல் ஒதுங்கியிருந்து அவரவர் கவுரவத்தை அவரவர்களாகவே காப்பாற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள்" என்று கூறி மகனோடு கூடச் சேர்ந்து சிரித்தபோதும் அந்தத் தாயின் கண்களில் சிறுவருத்தத்தின் சாயலைக் கண்டுகொண்ட அபிராமிக்குத் தனஞ்சயனைப் பிடித்து உதைக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

கணவனாயிற்றே! அத்தோடு பலசாலியும் கூட இரண்டுக்கும் மேலாக கோணல் புத்தி வேறு. இவனை வாய்ப் பேச்சில் வெல்வது கூட கடினம் என்று அதற்கு மேல் பேசாமல் உணவைக் கொறித்தாள் அவள்.

ஆனால் தனஞ்சயனைத் தோற்கடிக்கும் – தோற்கடித்ததாகச் சொல்ல முடியாது. ஓரளவு மட்டம் தட்டும் வாய்ப்பு விரைவிலேயே அவளுக்குக் கிட்டியது. அதைக் கொடுத்தவள் அவளுடைய அருமை மாமியார் தான்.

ஒருநாள் காலை பேச்சில் திருமண நேரத்து அவசரம் பற்றிய பேச்சு வந்தது.

முன்தினம் தான் சென்றுவந்த ஒரு திருமணத்தில், தாலி கட்டியதும் மணவறை சுற்றும் அவசரத்தில் மாலை மாற்ற மறந்து விட்டு, ஒரு சுற்று ஆனதும் நினைவு வந்து, நின்று மாலை மாற்றியதைச் சொல்லிச் சிரித்தார் சிவநாதன். "கைபிடித்துக் கொடுத்து, அங்கவஸ்திரத்தால் கைமேல் கட்டி வேறு வைத்தார்களா? அதை அப்போது அவிழ்க்கலாமா கூடாதா என்று ஒரே தகராறு. அவிழ்த்து மாலை மாற்ற வேண்டும் என்று ஒரு சாரார்

சொல்ல, கட்டிய உடனேயே அவிழ்த்துக் கையைப் பிரிக்கக் கூடாது என்று பெண்ணின் தந்தை கத்த, ஒரே களேபரம். சற்று நேரம் பொறுத்துப் பார்த்த மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் அவர்கள் பாட்டில் கையை உருவி மாலை மாற்றிக் கொண்டு, மூன்று சுற்றையும் முடித்து உட்கார்ந்த பிறகு ஒன்றையும் கவனியாமல் அங்கே சண்டை நடந்து கொண்டே இருந்தது. எல்லோரும் சிரிப்பதைப் பார்த்த பிறகு ஒருவாறு விஷயம் புரிந்து அசடு வழிந்தார்கள். அப்போது அந்த முகங்களைப் பார்க்க வேண்டுமே!" என்று மீண்டும் சிரித்தார் அவர்.

அவர் விவரித்த விதத்தில் எல்லோருக்குமே சிரிப்பு வந்தது.

ஒருவாறு சிரிப்பு அலைகள் ஓய்ந்ததும், "திருணம் என்றாலே மாப்பிள்ளை பெண்ணைப் பாடாய் படுத்தி விடுக்கிறார்கள். எவ்வளவோ விவரம் அறிந்த பிள்ளைகள் கூட அந்த நேரம் திகைத்துத் தடுமாறி விடுகிறார்கள். தாலி கட்டுகிற நேரத்தைப் பாருங்களேன், மாப்பிள்ளைப் பையன் தாலியை எடுக்கும் போதே வலதுகையை முன்னால் கொண்டுபோ, இப்படித் திருப்பு அப்படி வை என்று நேராகக் கட்டுகிறோமா மாற்றிக் கட்டுகிறோமா என்று பையனைக் குழப்பி விடுவார்கள். அடுத்து, பெண்ணின் பின்னங் கழுத்தில், கண்ணால் நேராய்ப் பார்க்க முடியாமல் வெறும் கை நிதானத்தில் முடிச்சுப் போட வேண்டும். அங்கே கவனத்தை முழுதாகச் செலுத்தமுடியாமல் பொட்டுவை, பூவைவை என்று விரட்டுவது வேறு.

"உங்கள் திருமணத்தின் போது இப்படித்தான் ஆயிற்று அபி. ஒரு முடிச்சுகூடப் போடாமல் தனா கயிற்றை விட்டுவிட்டான். பின்னிருந்து பார்த்த எனக்கு "திக்"கென்று ஆகி விட்டது. தாலி கீழே விழுமுன் டென்று குனிந்து கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டேன். என்னப்பனே முருகா, இந்தப் பெண் என்னைப் போல இந்தக் குடும்பத்திற்குள் அடியெடுத்து வைக்கிறவள்.

இந்தக் குடும்பத்தில் ஒருத்தியாகி விட்ட இவள் என் பிள்ளையோடு இணைந்து பிள்ளை பெற்று, பேரன் பெற்று பின்னர் என் இடத்தில் அமர்ந்து குடும்பத்தை நல்லபடி நிர்வாகம் செய்து நூறாண்டு வாழ வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டு அவசரமாய் மூன்று முடிச்சையும் பிறர் அறியாமல் போட்டு முடித்தேன். எல்லோரும் ஜடைக்கு கிழே தாலியை இழுத்து விடுவதாக எண்ணி யிருப்பார்கள். என்னமோ, என் கை ராசி நன்றாக இருக்க வேண்டுமே என்ற உதறல் வேறு. சும்மாவே தனா முடிச்சிடாதது கெட்ட சகுனமோ என்று பயந்து கொண்டும் இருந்தேனா, சிற்றம்பல சுவாமி நல்லநாள் இல்லை என்று சொல்லவும் அரண்டு போனேன். ஏதோ நல்ல காலம் அடுத்த தப்பும் நேர்ந்து விடாமல் உன் மாமா காப்பாற்றினாரம்மா" என்று ஓர் ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டாள் புவனேசுவரி.

எந்த அளவுக்கு காப்பாற்றினார் என்பது அபிராமிக்கு அல்லவா தெரியும்!

முதல் பிசகிலிருந்து தாயார், இரண்டாவது பிழையிலிருந்து தந்தை. இனி ஒரு குற்றம் நேராது காப்பது கடவுளா? அல்லது இவர்களைக் கருவியாக கொண்டு அவளை எப்போதும் காத்து நிற்பது அந்தத் தெய்வமே தானா?

பிரமிப்புடன் யோசித்தவளுக்கு இன்னொன்று தோன்றியது. தாலியே கட்டவில்லை என்று கொக்கரித்தானே, முழுக்க முழுக்க மூன்று முடிச்சையும் இறுகக் கட்டி வைத்திருக்கிறாளே அவனைப் பெற்றதாயார். இதற்கு மதிப்பு கிடையாதா? அதற்குமேலும் புவனேசுவரி சொன்னதைத் தனஞ்சயனும் கேட்டுக் கொண்டு தானே இருக்கிறான், அவன் குடும்பத்தில் ஒருத்தியாகி விட்டவளை, அவனே இழிவுபடுத்தலாமா? இதற்கு என்ன பதில் சொல்லப்போகிறான்?

தலையைத் திருப்பிக் கணவனை நோக்கினாள் அவள்.

அவனுடைய திகைத்த முகம் உற்சாகமூட்டலேசாகச் சிரித்தாள்.

"என்னம்மா, அபி?"

"இ..இல்லை அத்தை, ரொம்பவும் சாமர்த்தியமாக செயல்பட்டிருக்கிறீர்களே, அந்த சந்தோஷம்தான்" என்றவளின் விழிகளில் குறும்பு எட்டிப் பார்த்தது. "அத்தை எனக்கு ஒரு சந்தேகம்" என்றாள் கொஞ்சலாக.

"என்னடா, தங்கம்?"

"இந்த முந்திரிக் கொட்டை முந்திரிக்கொட்டை என்று சிலரை சொல்லுகிறார்களே, அது யாரை அத்தை?"

தனஞ்சயனின் பற்கள் நரநரத்த சத்தம் அருகில் இருந்த அவளுக்கு நன்றாக கேட்டது.

14

யாரோ தூரத்து உறவினருக்கு உதவி செய்வது பற்றிப் பேசியபடி பெரிய ஜோடி சற்று அகன்றதுமே தனஞ்சயன் அபிராமியிடம் கேட்டு விட்டான், "என்ன சிரிப்பு? ரொம்பவும் புத்திசாலித் தனமாகப் பேசி விட்டதாக நினைப்போ?" என்று.

அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்ததில் ஆச்சரியம் இல்லை.

அப்பாவிபோல மருமகள் கேட்ட கேள்வியை மெய்யென்று கொண்டு, முந்திரிக்கொட்டைத் தனத்துக்குப் புவனேசுவரி விளக்கம் சொல்லச் சொல்லத் தனஞ்சயன் முகம் கறுப்பதை அவள் கடைக்கண்ணால் கவனித்துக் கொண்டு தானே இருந்தாள்.

அப்போதே அவளுக்கு அடக்கமாட்டாமல் சிரிப்பு பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. ஆனால் சிரித்தால் அதன் காரணத்தை மாமியாரிடம் சொல்லமுடியாது என்பதா

லும், காரணம் இல்லாமல் சிரித்தால் கிறுக்குத் தனமாகத் தோன்றும் என்பதாலும் அரும்பாடுபட்டு அதை அடக்கிக் கொண்டாள்.

ஆனால் அருகில் இருந்து உண்டவனுக்கு அவள் அடிக்கடி வீசிய கடைக்கண் பார்வையும், அந்தக் கண்களின் பளபளப்பும் புரியாமலாபோகும்.

கோபத்தைக் காட்டமுடியாத நிலைமை வேறு.

எனவே வாய்ப்புக் கிடைத்ததும் காட்டி விட்டான்.

ஆனால் அவனைச் சீண்டி ஜெயித்ததில் உண்டான உற்சாகம் அபிராமிக்குக் குறைவதாக இல்லை. எனவே தயக்கமின்றிப் பதிலிறுத்தாள்" ஊகூம். அப்படி ஒன்றும் இல்லையே! ரொம்பவும் புத்திசாலித்தனமாக ஏதேதோ செய்வதாக எண்ணி என் கணவர் அடியோடு ஏமாந்து விட்டாரே என்று நினைத்தேனா? சிரிப்புவந்து விட்டது. அவ்வளவுதான்" என்று இனிய குரலில் கூறி அழகாக முறுவலித்தாள் அவள்.

ரோஜா இதழ்கள் பிரிந்து இடையே வெண் முத்துப் பற்கள் எழிலுடன் மின்னலிட்டன.

சற்றுத்திகைத்தாற்போல நின்றான் தனஞ்சயன். ஏதோ ஆராய்கிறவன்போல, கையை நீட்டி ஒரு விரலில் அவளது பட்டான உதடுகளை மெல்ல வருடினான். "அழகாகத்தான் இருக்கிறாய். புத்திசாலித்தனமாகத்தான் பேசுகிறாய். கேலிகிண்டலை ரசிக்கவும் திருப்பிக் கொடுக்கவும் நகைச்சுவை உணர்வும் இருக்கிறது..."

மூச்சடைக்க அவள் நின்ற போது அவன் மேலும் தொடர்ந்து பேசினான் "...கூடவே அந்தத் திமிர் மட்டும் இல்லாது இருந்திருந்தால்..? ஆனால் இருந்ததே நிறைய இருந்ததே. தட்டினால் எட்டு குட்டிக்கரணம் போட்டு விழக்கூடிய இந்த மெல்லிய மேனிக்குள் இமயமலை அளவு திமிர் இருந்ததே. அதற்கு தண்டனை தராமல் எப்படி விட முடியும்?" என்று முடித்த போது அவன் குரலில் கருங்கல்லின் கடினம் இருந்தது. விரலை

விலக்கிக் கொண்டவன் மடமடவென்று வெளியே சென்று விட்டான்.

சற்றுமுன் இருந்த உற்சாகம் வடிந்து போயிற்று அபிராமிக்கு. கூடவேசற்றுக் குழம்பியும் போனாள்.

திருமணத்துக்கு முன்பாக, ஓர் இளம் பெண்ணுக்கு இயல்பான வகையில் கணவன் காதல் என்று அபிராமியும் கற்பனைகள் செய்தது உண்டு.

ஆனால் திருமணமான பின் மறுநாள் அடைந்த பயங்கர அதிர்ச்சியில் அந்தக் கற்பனைகள் எல்லாம் ஆடிக்காற்றில் இலவம் பஞ்சாக எங்கோ பறந்து, மறைந்து போயின. அந்தக் கற்பனைகளை நினைக்க அவளுக்கு நேரமும் இல்லை, நினைக்கத் தோன்றவும் இல்லை.

சர்வசதா இந்தக் கேவலம் மாமியாருக்குத் தெரிந்து விடக்கூடாதே, பெற்றோர் அறிந்து விடக் கூடாதே, வம்பர்கள் காதுக்கு எட்டி விடக் கூடாதே என்று அதே கவனமாக இருந்ததில் அந்தக் கனவுகள் பாலை நிலத்தில் பெய்த மழை போலச் சுவடு தெரியாமல் மறைந்து போயின.

நல்ல வேளையாக அன்பே உருவாய் மாமியார் வடிவில் அவளுக்கு ஒரு புதையல் கிடைத்ததாலும் நாளின் பெரும் பகுதியை அந்த மாமியாருடனேயே கழிக்க நேர்ந்ததாலும் அவளது நொந்த மனம் சற்றே ஆறுதலுற்றது.

துன்பம் தரும் எதையும் நினைக்க இடமிராதபடி பகல் பொழுது ஓரளவு இனிமையாகவே கழிந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

அதனால் அந்தப் பயங்கர இரவை அடியோடு மறந்து விட்டாள் என்று இல்லை. அதிலும் திரும்பி வந்த பின் தனஞ்சயன் செய்த முதல் முயற்சியின் பின், அடுத்து எப்படி எப்படி முயற்சிப்பானோ என்று

நெஞ்சின் அடித்தளத்தில் ஒரு பயம் எப்போதும் நிலை கொண்டே இருந்தது.

அது பற்றிய கவலையும், அதனால் கைக் கொண்ட இருமடங்குக் கவனமுமாகப் பழைய காதல் கற்பனைக ளின் நினைவே இல்லாது போயிருந்தது.

ஆனால் இன்று தனஞ்சயன் ஒற்றை விரலால் அவளது உதடுகளை மென்மையாக அளந்த போது அவன் கைபட்ட இடமெல்லம் லேசாக மின்சாரம் பாய்ந் தாற் போலக் குறு குறுத்தது அவளுக்கு.

அவனது ஒற்றை விரலுக்கு இவ்வளவு சக்தியா? இவன் ஒரு சாதாரணக் கணவனாக ஒட்டி உறவாடி னால் உலகமே மறந்துவிடுமோ?

ஆனால் அந்த மாதிரி ஓர் உறவு அவளுக்குக்கிட்ட வழியே இல்லையே?

அந்த வினாடியில் உலகத்திலேயே துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த பெண்ணாகத் தன்னை உணர்ந்தாள் அபிராமி.

தனஞ்சயனிடம் எது நடிப்பு எது நிஜம் என்று கண்டு கொள்வது அபிராமிக்கு எளிதாயில்லை.

சாதாரணமாகப் பேசுவது, கேலி செய்வது, சிரிப் பது எல்லாவற்றிலுமே ஒரு நார்மல் கணவன்தான். பரிவு காட்டுவதிலும் தான்.

ஒரு நாள் பூப்பறிக்கும் போது வரிக் குயிலின் குரல் இனிமையில் ஈடுபட்டபடி பறிக்கக் கையில் முள் நீளமாய் கீறிவிட்டது. அடடா என்று மாமியார் வருந்த, ஓடிப்போய் போரோலினை எடுத்து வந்து தழும்பு விழாது என்று கூறி மென்மையாகத் தடவி விட்டான் தனஞ்சயன்.

இவனும் அந்தத் தனஞ்சயனும் ஒரே ஆள்தானா? நம்பமுடியவில்லை அவளுக்கு.

வேறுமாதிரி – கணவன் மனைவி உறவுக்கு ஏங்கு கிறமாதிரி அவன் காட்டியிருந்தால் கூட நடிப்பு என்று ஒதுக்கி விட அவளுக்குத் தோன்றியிருக்கும். ஆனால் அப்படி யின்றி, ஒரே வீட்டில் தங்கியிருக்கும் ஒரளவு இதமான உறவினனாக அவன் நடந்து கொள்ளவும் அபிராமிக்கு உறுத்தலே இல்லாது போயிற்று.

மறுபடி ஏமாந்து விடக்கூடாது என்று பிடிவாதமா கப் பழைய நினைவுகளை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வாள்.

திருமணத்துக்கு முன்னர்கூட இப்படித்தானே நடந்து கொண்டான். கவுரவமாக நடந்து கொள்கிறான் என்று சந்தோஷப் பட்டதுதவறு என்று பிறகுதானே தெரிந்தது! ஒடு மீன் ஓட, உறு மீன் வரும் வரை வாடியி ருக்கும் கொக்காக அன்று நல்ல சந்தர்ப்பத்துக்குக் காத்தி ருந்தது போலவே தனஞ்சயன் இன்றும் வாய்ப்புகாகத்தான் காத்திருக்கிறான் என்று தனக்குத் தானே நினைவூட்டிக் கொள்வாள் அவள்.

அதுமெய்யே என்று உறுதிப் படுத்துவது போலப் புவனேசுவரி ஒன்று சொன்னாள், " உனக்கு ஏதாவது பரிசு கொடுக்க வேண்டும் என்று ஆசையாக இருக்கிற தாம் தனாவுக்கு. நகைக் கடைக்குக் கூட்டிப் போய் வரட்டுமா என்று என்னிடம் கேட்டான். ஆனால் அன்று மாதிரி ஆகிவிடக் கூடாது என்று நினைத்து மறுத்து விட் டேனம்மா. . .வந்து. . உனக்கும் அவனோடு வெளியே போய்வர ஆசை இருக்கதான் செய்யும், ஆனால். . . அன்று மாமா சொன்ன பிறகு உன்னை அவனோடு தனியே அனுப்ப எனக்கு இஷ்டம் இல்லை, அபி. கொஞ்சம் பட்டிக்காட்டுதனமாகத்தான் உங்களுக்குத் தோன்றும். ஆனால் சுவாமி வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்து நாள் குறித்துத் தரும் வரை வேண்டாம்மா என்ன?" என்று கேட்கவும் அபிராமிக்கு ஒரு மாதிரி ஆகி யிட்டது.

இந்த மாதிரிக் குழந்தைமனம் கொண்ட ஒருவரை மற்றவர்களோடு தானும் சேர்ந்து ஏமாற்றுவதை எண்ணி உள்ளூர வருந்தினாள். ஆனால் ஒன்று, அவள் பெற்ற மகனைப் போல அபிராமி தீமை செய்வதற்காக ஏமாற்றவில்லை. அந்தத் தாயின் நன்மைக்காகத் தான் இந்த ஒளிவு, மறைவு, பொய்யெல்லாம்.

புவனேசுவரியின் கையைப் பற்றி, "அத்தை, நீங்கள் எங்கள் நன்மைக்காகத் தான் சொல்கிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியாதா? அத்தோடு எனக்கு உங்கள் மகனோடு தனியே சுற்றும் ஆசை கொஞ்சம் கூட இல்லை. நீங்களே அவரோடு போகச் சொன்னால்கூட நான் போகமாட்டேன். அதனால் கவலைப்படாதீர்கள்." என்றாள் தேறுதலாக.

பற்றியிருந்த கரத்தைத் தூக்கி மருமகளின் கையில் முத்தமிட்டாள் புவனேசுவரி.

இப்படி ஒரு தகவல் கிடைத்தபின் முன்னிலும் அதிகக் கவனத்துடன் நடந்து கொண்டாள் அபிராமி.

ஆனால் அந்தக் கவனத்தையும் மீறி தனஞ்சயனி டம் மீண்டும் மாட்டிக் கொண்டாள்.

தன் குடும்பத்திற்கென சிவநாதன் கட்டியிருந்த வீடு சென்னையின் நகர்ப்பகுதியை விட்டுப் பதினைந்து கிலோமீட்டர் தள்ளி இருந்தது. நட்பு, சுற்றம் என்று பெயர் சொல்லி, மற்றவர்கள் வந்து தங்கி ஊர் சுற்ற முடியா மைக்கு அதுவும் ஒரு காரணம்.

ஆனால் அதே காரணத்தினாலேயே அபிராமி யின் குடும்பத்தினருக்கும் அவள் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வருவது சிரமமாகிப் போயிற்று.

அன்றைய நிலைமையில் அதுவே நல்லது என்று எண்ணிய போதும், மருமகள் தன்னுடைய பெற்றோரை நினைத்தபோது சென்று கண்டுவர சிவநாதன் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

அபிராமியின் உபயோகத்துக்காக ஒரு காரை டிரை வருடன் வீட்டில் நிறுத்தியிருந்தார்.

'ஷாப்பிங்' என்று நகருக்குள் செல்லும் போதெல் லாம் மருமகளை அழைத்துக் கொண்டு அவளது பிறந்த வீட்டை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வருவதைப் புவனேசுவரி வழக்கப்படுத்தியிருந்தாள். ஆயினும் அவ்வப்போது தனியாகவும் அனுப்பி வைப்பாள். "அம்மா வீட்டில் இஷ்டம் போல இருந்துவிட்டுவா. அவர்களுக்கும் நான் கூட இருக்கும்போது ஃப்ரியாகப் பேச வராது" என்று கூறுவாள்.

குறைந்தபட்சம் பத்து நாளைக்கு ஒரு தரமேனும் அபிராமி இப்படிச் சென்று வருவதுண்டு. வீட்டு ஆண்கள் தொழிலைப் பார்க்கப் புறப்பட்டுச் சென்ற பின் கிளம்பி, அவர்கள் திரும்பி வருமுன் வீடு வந்து விடுவாள்.

ஒரு நாள் அப்படி அவள் வந்த சமயம், எதோ 'ஸ்ட் ரைக்' என்று கல்லூரிகளுக்கு விடுமுறையாக இருக்கவே உடன் பிறந்தோர் மூவருமாகக் கும்மாளம் அடித்தபடி 'கேரம்' விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தச் சமயத்தில் தனஞ்சயன் அங்கே வந்து சேர்ந் தான்.

"வாருங்கள் அத்தான்!" "யார் மாப்பிள்ளையா! வாருங்கள் மாப்பிள்ளை .." என்ற குதூகல வரவேற்புக ளின் இடையே அபிராமியின் திகைப்பை யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை – அதாவது தனஞ்சயனைத் தவிர மற்றவர்கள் யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை.

அவளுக்குச் சுதாரித்துக் கொள்ள நேரம் கொடுப்ப வன்போல மற்றவர்களுடனேயே அவனும் பேசினான். "சரவணன், நேற்று ஒரு ஃபர்ஸ்ட் டே கவர் வெளியிட் டார்கள். இந்தா", "என்னம்மா காலேஜில் ஏதாவது பாடம் கீடம் நடக்கிறதா?"; "சவுக்கியமா அத்தை?" என்று மற்றவர்களிடம் அவரவருக்கு ஏற்பப் பேசினான்.

ஒருவாறு தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, "நீ . . நீங்கள் எங்கே இந்த நேரத்தில், இ . . இங்கே?" என்று விசாரித்தாள் அபிராமி.

"ஏதோ, தற்செயலாக இந்தப் பக்கம் வந்தேன். நீ இன்று இங்கே வரப் போவதாக அம்மா சொன்னது நினைவு வந்தது. சரி, 'லஞ்சு'க்குத் தானே போகிறோம், இங்கே அத்தை சமையல் நன்றாக இருக்குமே. இங்கேயே சாப்பிட்டு விட்டு, அபியை நாமே அழைத்துப் போய் விடலாமே என்று நினைத்து வந்தேன். டிரைவரிடம் என் காரைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டேன்" என்றான் அவன் இலகுவாக.

'அத்தை சாப்பாடு சுவை'யில் உச்சி குளிர்ந்து சமையல் அறைக்கு ஓடினாள் காந்திமதி. இளையவர்கள் கலகலப்புடன் பேச, செய்வது அறியாமல் சற்று மருண்டாள் அபிராமி.

அலுவலகம் அருகிலேயே இருப்பதால் மதிய உணவுக்கு வீடுவருவது சுதர்சனம் வழக்கம். இன்றும் சற்று நேரத்தில் வந்துவிடுவார். மருமகனைக் கண்டதும் அவருக்கும் உச்சி குளிர்ந்து போகும். உபசாரம் செய்து சாப்பாடு போடுவார்கள்.

அப்புறம்?

அப்புறம் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து சந்தோஷமாக அபிராமியை அவளுடைய கணவனோடு சேர்த்து வழியனுப்பி வைப்பார்கள்.

கணவனோடு செல்ல மறுத்தால் காரணம் சொல்ல வேண்டும். உண்மை தெரிந்தால் பாவம், வெகுவாக நொந்து போவார்கள்!

ஆனால் அதற்குப் பயந்து அவனோடு சென்றால்.. அது முன்னதைக் காட்டிலும் பயங்கரம்!

என்ன செய்வது?

சிலநிமிடங்கள் கலங்கி நின்ற அபிராமி, "அம்மாவோடு சமையலைப் பார்க்கிறேன்" என்று கூறி உள்ளே சென்றாள்.

பரபரப்போடு ஏதோ காய்கறிகளை வெட்டிக் கொண்டிருந்தாள் காந்திமதி. மாப்பிள்ளையல்லவோ சாப்பிடப் போகிறார்!

மகளைக் கண்டதும், "அபி, மாப்பிள்ளைக்கு என்ன பாயசம் பிடிக்கும்? சேமியாவா அல்லது பயற்றம் பருப்புப் பாயசம் செய்வோமா?" என்று விசாரித்தாள்.

சட்டென ஒன்று தோன்ற, "அம்மா, பாயசத்தை விட அவருக்குக் கேசரி தான் பிடிக்கும். நம்மிடம் இருக்கும் நெய் போதாது. பக்கத்துவீட்டு ஆன்ட்டியிடம் ஒரு கப் நெய் வாங்கி வருகிறேன். அப்புறம் கொடுத்து விடுங்கள்" என்று கூறி, கப்பையும் எடுத்தாள் அபிராமி.

"மதிய உணவோடா கேசரி?" என்று தாயின் திகைப்பைக் கண்டு கொள்ளாமல் பின்வழியே பக்கத்து வீட்டுக்கு ஓடினாள்.

"ஆன்ட்டி . . ஒரு ஃபோன்" என்று அனுமதி பெற்று, சிவநாதனுக்கு டெலிஃபோன் செய்தாள்.

"சார் முக்கியமான 'மீட்டிங்'கில் இருக்கிறார். இப்போது கூப்பிட முடியாது" என்று ஒரு கறார்க் குரல் கூறவும் முதலில் கலங்கிப் போனாள் அவள். உடனேயே சுதாரித்து, "நான் அவருடைய மருமகள் பேசுகிறேன். மிகவும் முக்கியமான விஷயம். ரொம்ப ரொம்ப அவசரமும் கூட. நான் இப்படிச் சொன்னதாக முதலில் அவரிடம் போய்ச் சொல்லுங்கள். போங்கள் சீக்கிரம்" என்று குரலில் ஓர் அதிகாரத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு விரட்டினாள்.

சில நிமிடங்களில் சிவநாதன் குரல் கேட்டது, "அபிராமி, இந்த நேரத்தில் என்னம்மா?" என்றார் அவர் சலிப்பை மறைக்க முயன்றபடி.

ஆயினும் கண்டு கொண்டு, "சாரி மாமா" என்று மன்னிப்புக் கேட்டாள் மருமகள். "ரொம்ப சா .. ரி மாமா. ஆனால்..வே..வேறு வழியில்லை..." என்றவள் அருகிலேயே அமர்ந்து பேச்சைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த வீட்டுக்காரியை ஒருதரம் பார்த்தாள்.

ஆனால் அவள் அசைந்தால் அல்லவோ?

இவளுக்குத் தெரியக் கூடாதே என்று யோசிக்கு முன், "சீக்கிரம் சொல் அபிராமி. அங்கே யூனியன் லீடர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காக்க வைக்க முடியாது" என்றார் சிவநாதன்.

முக்கியமான 'மீட்டிங்' என்றாளே செகரட்டரி!

"மாமா, நான் .. நான் இங்கே அப்பா வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறேன் வரும்போது அத்தைக்கு ம மருந்து கொடுக்க ம மறந் . . துவிட்டேன். மதியம் முடியுமுன் கட்டாயம் கொடுத்தாக வேண்டும். உங்கள் மகனிடம் சொல்லலாம் என்றால் அ அவர் வேறு இ இங்கேயே வ வந்து விட் .. டார். இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டு, சேர் . . ந் . து போ போகலாம் என்று முடி . . வு. அங்கே அ . . அத்தைக்கு . . மருந்துக்கு . . நீ . நீங்கள் ஏற்பாடு . . ." என்று வேகமாகத் தொடங்கி தடுமாற்றத்துடன் முடித்தாள் அபிராமி.

"புரிகிறது" என்றார் சிவநாதன் அமர்ந்த குரலில்.

"நான் சொல்வதை நன்றாகக் கவனி, அபிராமி. சாப்பிட்டபின் கிளம்புவதை முடிந்த அளவு தாமதப் படுத்து. இந்த யூனியன் லீடர்களை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு நான் அங்கே உடனே வரமுடியாது. மதிய உணவின் போதுதான் பேச்சு வார்த்தை நடத்தப் போகிறோம் . . . விட்டுவிட்டு வந்தால் பெரிய தகராறு ஆகிவிடும். முடிந்த அளவு சீக்கிரம் – கொஞ்சம் நட்டப் பட்டாலும் பரவாயில்லை என்று விரைவாகவே முடித்து விட்டு வருகிறேன். ஆனால் எப்படியும் மணி இரண்டாகி விடும். கூடுதலாக ஒரு பத்து நிமிடம் எப்படியாவது தாமதப்படுத்து" என்று கூறிப் பேச்சை முடித்தார் அவர்.

ஓரளவு பாரம் இறங்கியது அபிராமிக்கு.

மறக்காமல் நெய்யைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டாள். வீட்டுக்காரி நெய்யை எடுத்து வருமுன் 'டெலிஃபோன் காலு'க்காக ஐந்து ரூபாயை ஃபோனுக்கடியில் வைத்து விட்டு, நன்றி கூறிக் கிளம்பினாள்.

வீட்டில் முன்னறையில் தந்தையின் குரல் உற்சாகமாகக் கேட்டது. உலகத்தில் யாருக்கும் கிட்டாத மாப்பிள்ளை ஆயிற்றே!

கவலையை ஒதுக்கிவிட்டு வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

"அவருக்குப் பிடித்த மாதிரி நானே செய்கிறேன்" என்று வெகு கவனமாக ஒருதரம் தீய்ந்து அடிபிடிக்க வைத்தாள்.

"அய்யய்யோ!" என்று தானே கட்டியைச் சுரண்டிக் கழுவிவிட்டு, மறுதரம் சிரத்தையோடு சரியாகச் செய்தாள்.

அதற்குள் மூன்றுதரம் சமையலறைக்குள் வந்து எட்டிப் பார்த்து விட்டார் சுதர்சனம். மாப்பிள்ளைக்குப் பசித்திருக்குமாம்!

ஒரு வழியாகச் சாப்பிட உடகார்ந்ததும், இலையில் புரையில் விழுந்த கேசரியைச் சற்று வியப்புடன் நோக்கினான் தனஞ்சயன்.

"இன்னும் கொஞ்சம் வைக்கட்டுமா? உங்களுக்குப் பிடித்தமானது என்று இவ்வளவு நேரம் கஷ்டப்பட்டு அடுப்பிலேயே கிளறினாள்" என்று மேலும் ஒரு கரண்டி கேசரியை வைத்தாள் காந்திமதி.

"ஓ!"

தனஞ்சயனின் பார்வை ஒருகணம் தன் மனைவி பிரபா முகத்தில் பதிந்தது.

மாமனாரிடமே, "இன்னோரு இலை போடுங்கள். அபி, நீயும் உட்கார், என்னோடேயே சாப்

பிட்டு விடு. பரவாயில்லை, உட்கார், டார்லிங். நம் வீட்டில் சேர்ந்து தானே சாப்பிடுகிறோம்? இங்கே ஏன் வெட்கம்? சீக்கிரம் சாப்பிடு. உன்னை வீட்டில் விட்டு விட்டு நான் முக்கியமாய் ஒருவரைப் பார்க்கப் போக வேண்டும். வா. தாமதம் செய்யாதே" என்று மனைவியை அவசரப்படுத்தினான்.

வீட்டாரும் வற்புறுத்தலில் சேர்ந்து கொள்ளவே, வேறு வழியின்றி அவன் அருகிலேயே அபிராமியும் அமரும்படி ஆயிற்று.

"இந்தா, நீயும் கேசரி சாப்பிடு. நீயே செய்ததா யிற்றே. வெகு ருசி. இன்னும் கொஞ்சம் சாப்பிடு" என்று தன் இலையில் இருந்ததையும் அவளுக்கே வைத்து நன் றாகவே பழி வாங்கினான் தனஞ்சயன்.

என்னதான் இழுத்துப் பார்த்தும் பகல் உணவு ஒன்றே முக்காலுக்கு முடிந்து போயிற்று.

"இனிக் கிளம்பு, டார்லிங்."

"வந்து . ."

"வா என்று தான் சொல்லுகிறேன். சீக்கிரமாய் வா."

"இல்லை . . எதற்காக நீங்கள் அவ்வளவு தூரம் அலைய வேண்டும்? நான் ஓர் ஆட்டோ வைத்துக் கொண்டு போய்விடுகிறே . . ."

அவளை முடிக்க விடவில்லை. "ஆட்டோவிலா? நீயா? சேச்சே அந்தப் பேச்சே வேண்டாம். மிஞ்சி மிஞ்சி ஓர் இருபது நிமிடப் பயணம். சீக்கிரம் கிளம்பி னாயானால் அது போதும். மற்றபடி இந்த ஆட்டோ, டாக்சி பேச்சை விடு."

மீட்டிங் முடிய இரண்டு மணி ஆகும். மேலே ஒரு பத்து . . . பதினைந்து நிமிடம் . . .

"பாப்பா, என்னம்மா மசமசவென்று நிற்கிறாய்? மாப்பிள்ளைக்கு லேட்டாகிறது பார்," என்று அவசரப் படுத்தினார் சுதர்சனம்.

"இ . . . இதோப்பா. அம்மா . . நான் முன்பு அணிவேனே, ஒரு பச்சைக் கலர் சுடிதார் . . . அது வேண்டுமே . ."

"அதற்கு இப்போது என்னம்மா அவசரம்?"

"நான் . . நான் . . அதை அத்தைக்கு . . அத்தையிடம் இன்று அதை எடுத்து வந்து போட்டுக் காட்டுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். அது வேண்டும் அம்மா" என்றாள் பிடிவாதக் குரலில் மகள்.

மன்னிப்பு கோரும் பாவனையில் மருமகனைப் பார்த்தார் சுதர்சனம்.

அதற்குள் உள்ளே ஓடிச் சென்று, அந்தச் சுரிதார் செட்டுடன் ஓடி வந்தாள் சிவகாமி " இந்தாக்கா" என்ற படி.

தங்கையை உதைக்கலாம் போல வந்தது அபிரா மிக்கு. இந்தக் கடிகாரத்தின் பெரியமுள் தான் பனிரண் டைத் தாண்டுவேனோ என்று அழிச்சாட்டியம் செய்கிறதே என்று பார்த்தால் இவள் வேறு? இவளை யார் இப்படி அவசரக் குடுக்கையாக ஓடிச் சென்று எடுத் துவரச் சொன்னது?

மனதில் நினைத்த எதையும் வெளிக் காட்ட முடியா மல், கஷ்டப்பட்டுக் காதுவரை உதடுகளை இழுத்து சிரித்த பாவனையோடு தங்கைக்கு நன்றி சொன்னாள் அபிராமி.

"இனியேனும் கிளம்பலாமில்லையா?" என்றான் தனஞ்சயன் ஒரு கேலிச் சிரிப்புடன்.

"ம் . ." என்று பலியாடு போல வாயிலை நோக்கி நடந்தாள் அபிராமி.

அவளுக்குள் ஓர் இமாலயப் போராட்டம்.

இப்போது தனஞ்சயனோடு செல்ல முடியாது என்று மறுத்து, அதன் காரணத்தைப் பெற்றோரிடம் சொல்லி அவர்களது மகிழ்ச்சியைக் குலைத்து மனம் நோகச் செய்வதா? அத்தோடுநில்லாமல் உண்மை புவ

னேசுவரி வரை கூடச் சென்று விடலாம். தந்தை மனம் கொதித்தால் என்ன செய்வார் என்று சொல்வதற்கில்லை.

அல்லது அவர்கள் முன்னிலையில் காரில் ஏறி, சற்று தூரம் சென்றதும் எப்படியாவது காரை நிறுத்தச் செய்து கணவனிடமிருந்து தப்ப முயற்சி செய்யலாமா?

ஆனால் ஒன்று தப்புகிற முயற்சி வெற்றி பெற வில்லை என்றால் உயிரோடிருப்பது முடியாத காரியம்.

பெற்றோரின், மாமியாரின் நிம்மதிக்காக அந்த அளவு துணியலாமா?

15

நெஞ்சுக்குள் என்னென்னவோ உருட்டிப் புரட்ட, ஒன்றையும் வெளிக்காட்டாமல் மெதுவாக வாயிற்புறம் நடந்தாள் அபிராமி.

வீட்டுப்படி இறங்கத் தொடங்கியவள் நின்றாள். "அப்பா, என்னப்பா நீங்கள்? எனக்குத் திருநீறு பூசி விட வில்லையே. வாருங்கள். பூசி விடுங்கள்" என்று திரும்பி உள்ளே சென்றாள்.

அவளோடு உள்ளே வந்த சுதர்சனம் மகளைக் கடிந்து கொண்டார்" என்ன பாப்பா, இது? பிறந்த வீட்டை விட்டுக் கிளம்புவதற்குப் பெண்களுக்கு மனம் இராது தான் என்றாலும் அப்படி எங்கே போகிறாய்? மாப்பிள்ளை காத்திருப்பது தெரியவில்லை? அவருக்குக் கோபம் வரவிடலாமா? ஏதோ முக்கியமாய் எங்கோ போக வேண்டும் என்றால்.."

"அதொன்றும் இல்லை, அப்பா" என்று குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள் மகள். வெட்கம் போன்ற பாவனையில் தலையைக் குனிந்து கொண்டு, "எல்லாம் மதியத் தூக்கத்துக்குத் தான் அப்பா. பகலில் தூங்கினால் அத்தை மாமாவுக்குப் பிடிக்காதா ... அப்பா, என்னப்பா, சும்மா பூசுகிறீர்கள்? 'சுலோகம்' சொல்லவில்லையே ... இங்கேயே இருங்கள். அவரையும் கூப்பிடுகிறேன். அவருக்கும் பூசி விடுங்கள்" என்று கூறி, வெளியே சென்று கணவனை அழைத்தாள்.

"வாருங்கள். அப்பா உங்களுக்குப் பூசட்டும்" என்ற வளிடம், "ஷ் பாப்பா. அவர் என்ன நினைப்பாரோ" என்று தணிவான குரலில் தடுத்தார் சுதர்சனம்.

"ஒன்றும் நினைக்க மாட்டார், அப்பா" என்றாள் மகள் உரத்த குரலில்." நம்மைவிட அவர்கள் வீட்டில் பூசை, புனஸ்காரம் எல்லாம் ரொம்ப அதிகம். நாள் நட்சத்திரம் எல்லாமே ரொம்பப் பார்ப்பார்கள். செவ்வாய் வெள்ளி தவறாமல் அத்தை கோவிலுக்குப் போவார்கள். அதனால் உங்கள் மாப்பிள்ளை இதைத் தப்பாகவே எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார். அப்படித் தானே, டார்லிங்? வாருங்கள். அப்பா, உங்கள் மருமகனுக்கும் சுலோகம் சொல்லியே திருநீறு பூசுங்கள், அப்பா" என்றாள் சத்தமாகவே.

மறுத்துச் சொல்லமாட்டாமலே தனஞ்சயனும் உள்ளே வந்து, ஷூவைக் கழற்றி விட்டுப் பூசை அறைக்குள் சென்றான்.

சுதர்சனம் சுலோகம் சொல்லி மருமகனுக்குத் திருநீறு பூசுகையில் பெண் மனமார வேண்டிக் கொண்டாள். "முருகா, என் பெற்றோரின் மனம் நோகும்படி ஆகிவிடாமல் என்னைக் காப்பாற்று. ஊட்டியில் காத்தாய்தான். ஆனால் அங்கேதான் மாமாவின் மனம் வெந்து போயிற்று. தயவு செய்து இந்தப் பெற்றோரையேனும் நிம்மதியாக இருக்கவிடு."

நெஞ்சு தவியாய்த் தவிக்க மெல்ல மீண்டும் வெளிப்புறமாய் அடியெடுத்து வைத்தபோது முன்னறையில் சிவநாதனின் குரல் கேட்டது. அவள் மனம் துள்ளியது.

"ஓ! வாருங்கள் வாருங்கள் . ." என்று பரபரப்புடன் வெளியே வந்தார் சுதர்சனம்.

"இந்தப் பக்கமாய் வந்து கொண்டு இருந்த போது கார் மக்கர் செய்துவிட்டது. அபிராமி இங்கே இன்று வரப்போவதாகச் சொன்ன ஞாபகம். அவளோடு வீட்டுக்குப் போய் விடலாமே என்று வந்தேன் . . . அடடே, தனமும் இருக்கிறனா? வெரிகுட். வெரிகுட். நம் முடைய கெமிகல்ஸ் விஷயமாய் உன்னிடம் முக்கிய மாய் ஒன்று சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தேன். வா. போகும் போதே சொல்லி விடுகிறேன் ... ஊகூகூம். எதுவும் வேண்டாம் அம்மா. இப்போதுதான் சாப் பாட்டை முடித்துக் கொண்டு வந்தேன். எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். சாப்பிட என்றே இன்னொரு தரம் வரு கிறேன். இப்போது போய்வரவா? வாம்மா. கிளம்பு. போய்க்கொண்டே பேசலாம், என்னம்மா சிவகாமி, சர வணன், இரண்டு பேருக்கும் லீவா? காலேஜ் தொடங்கு முன்பே ஸ்ட்ரைக்கா? ஜாலி தான். வரட்டுமா?"

இலகுவாகப் பேசியபடியே காரை அணுகி ஏறத் தொடங்கியபோது அது நடந்தது.

பேசியபடியே காரின் பின் சீ ட்டில் சிவநாதன் ஏறி விட்டிருந்தார்.

வீலின் முன்னே தனஞ்சயன் அமர, காரைச் சுற்றி வந்து மறுபுறமாய் அபிராமி ஏறியபோது பக்கத்து வீட்டுச் சிறுமி ஓடி வந்தாள். "அக்கா, அக்கா, ஃபோன் ஒரு 'கால்' தானே போட்டீர்களாம். அதற்கு ஒரு ரூபாய் தானாம். நீங்கள் ஐந்து ரூபாய் வைத்து விட்டு வந்தீர்க ளாமே. அம்மா மீதி நாலு ரூபாயைக் கொடுத்து அனுப்பி னார்கள்" என்று கூறித் தன் பிஞ்சுக் கரத்தில் இருந்த நாலு ரூபாய்களை அபிராமியிடம் கொடுத்துவிட்டு ஓடினாள்.

திரும்பிப் பாரா விட்டாலும் தனஞ்சயனின் பார்வை தன்னைக் கூறு போடுவதை அபிராமியால் உணர முடிந்தது.

கார் கிளம்பிச் சற்று தூரம் சென்றதும், "உங்கள் காரை எங்கே நிறுத்தியிருக்கிறீர்கள் என்று சொன்னால் அங்கே கொண்டு விடுகிறேன்" என்றான் தனஞ்சயன் மொட்டையாக.

லேசாக முறுவலித்தபடி, "வலப்புறம் திரும்பும் தெருவின் மறுகோடியில்" என்ற தகப்பனின் குரலில் ஒரு மெச்சுதலும் இருந்தது.

அவரது காரின் பின்னே, சாலையின் ஓரமாகக் காரை நிறுத்தி விட்டுத் தானும் இறங்கினான் தனஞ்ச யன்.

"இறங்கம்மா, அபிராமி . ." என்று அவளோடு கூடவே இறங்கி அவரது காரை நோக்கி அபிராமி பின் தொடர நடந்தார் சிவநாதன். "இனி நான் அபிராமியை அழைத்துப் போய்க் கொள்ளுவேன். 'லிப்ட்' தந்ததற்கு நன்றி மகனே."

அவரது குரலில் தலை நீட்டிய எகத்தாளம் தான் சீண்டியதோ, அல்லது ஏற்கனவே அவரிடம் பேச வேண்டும் என்று தான் அவன் இறங்கி நின்றானோ, "அப்பா, இது கடைசித் தடவை" என்றான் தனஞ்சயன் இறுகிய குரலில்.

"எது?" என்றார் அவர் அலட்டிக் கொள்ளாமல்.

"நீங்கள் இந்த விஷயத்தில் தலையிடுவது."

"ஓ! அதைச் சொன்னாயா? நான் என்னமோ, உன் னுடைய மடத்தனமான முயற்சிகளைச் சொன்னாயாக் கும் என்றல்லவா எண்ணி விட்டேன்" என்று கூறியபடி கார்க் கதவைத் திறந்தார் சிவநாதன்.

"அப்பா, திரும்பவும் சொல்லுகிறேன். இனி ஒரு தரம் என் வழியில் குறுக்கிட்டால் அதற்காக நீங்கள் மிகவும் வருத்தப்படும்படியாக இருக்கும். அதற்குமுன் நல்லபடியாகவே ஒதுங்கிக் கொள்ளுங்கள். இதைச் சொல்லத் தான் இறங்கினேன்.

அவன் விறைத்தாற்போல நின்ற நிலையையோ, அவனது அழுத்தமான குரலையோ சிவநாதன் சட்டை செய்வதாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. தன் போக்கில் பின்கதவைத் திறந்து விட்டு "ஏறிக் கொள்ளம்மா" என்றவர், மருமகள் காரில் ஏறிக் கதவைச் சாத்தியதும், அவரும் ஏறிக் கொண்டு காரை ஓட்டிச் சென்றுவிட்டார்.

பெற்றோர் மனம் நோகாமல், எந்தவிதச் சேதமும் இல்லாமல் தப்பிய சந்தோஷம் வெகுவிரைவிலேயே மறைந்து போயிற்று அபிராமிக்கு.

இப்போது தனஞ்சயன் தகப்பனாரையே மிரட்டத் தொடங்கி விட்டானே! கடைசித் தடவை என்றானே. இனி அவளது உதவிக்கு மாமனார் வந்தாரென்றால் அவருக்கும் தொல்லை கொடுப்பான்! என்ன மாதிரித் தொல்லை? என்னென்ன செய்வான்?

சும்மாவே அவளால் அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் போதாதா?

நஷ்டம் என்றதும் ஒன்று தோன்ற, "இன்றைக்கு ரொம்ப நஷ்டமா, மாமா?" என்று வருத்தத்துடன் விசாரித்தாள்.

"ச்சு. பெரிதாக ஒன்றுமில்லை அம்மா. அப்படி ஒன்றும் கையைக் கடித்துவிடாது. அதைவிட நீ புத்திசாலித் தனமாக நடந்து கொண்டாயே, அது மிகவும் நிம்மதியாய் இருக்கிறது" என்றார் அவர்.

கண்ணைக் கரித்தது அவளுக்கு.

நல்ல மனிதர். நீ வீட்டுக்கு வந்த நாளிலிருந்து எவ்வளவு வேதனை என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லை. ஆனால் இந்த மலையின் பின்னாலேயே எத்தனை தரம் மறைந்து கொள்வது? அதுவும் அவளுக்குப் புகலிடம் கொடுப்பதாலேயே அவருக்குத் துன்பம் வரக் கூடும் என்றால் மீண்டும் அவரிடமே போய் நிற்பது சரியல்ல.

அடுத்து வீட்டில் அபிராமி கணவனைத் தனியே கண்டபோது – தனியே என்றால் தனியறையில் அல்ல.

பேச்சு அடுத்தவர் காதில் தெளிவாகக் கேளாத, ஆனால் பார்வைபடும் தூரத்தில் தனியே கண்டபோது, "இந்த மாதிரி என் பெற்றோர் வீட்டிற்கு இனி ஒருதரம் வர வேண்டாம். நான் அவர்கள் முன்னே உங்களை வெளிப்படுத்தி விடுவேன்" என்று எச்சரித்தாள்.

"என்ன, மிரட்டலா?" என்றான் அவன் ஏளனமாக.

"ஆமாம். மிரட்டல்தான். ஆனால் பொய் மிரட்டல் அல்ல. நிஜம். என் அம்மா, அப்பாவின் மன நிம்மதி எனக்கு முக்கியம் தான். ஆனால் என் மானத்தையே பலியிட்டுக் காப்பாற்றும் அளவுக்கு அது முக்கியம் அல்ல" என்றாள் அவள் துணிவோடு.

"ம்கூம்?" என்று வேடிக்கை போல ஒற்றைப் புருவத்தை உயர்த்தி, "பரவாயில்லையே! தைரியமாகத் தான் பேசுகிறாய்!" என்று வியந்தவனின் முகம் உடனே மாறிற்று. "அதற்குத்தான் உன்னிடம் என்றைக்குமே பஞ்சம் கிடையாதே! அந்தத் திமிர்தானே . . . ம், பார்க்கலாம்" என்று முடித்துவிட்டான்.

அது திமிர் இல்லை, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, "தற்காத்து, தற்கொண்டாள் பேணி . . ." என்று வள்ளுவர் பெருமானே வரையறுத்து வைத்தது போலப் பெண்மையின் ' தற்காத்து'க் கொள்ளும் முயற்சிதான் என்று இவனுக்கு யார் புரிய வைப்பது?

மீண்டும் வாழ்வு சலனமற்றுச் சென்றது. வெளியே இருந்து பார்க்கையில், உள்ளே சேறு இருக்கக் கூடும் என்று எண்ணக் கூட முடியாத அளவு தெளிவான நீர்ப் பரப்பு போல.

அன்று வெகு அதிகாலையிலேயே விழித்துக் கொண்டு விட்டாள் அபிராமி. என்ன முயன்றும் மறுபடி தூக்கம் வரமறுத்துவிட பற்றாக்குறைத் தூக்கத்தினால் தலைக்குள் ஒருமாதிரி இருந்தது. சிலகாலமாக அடிக்கடி இப்படி நேர்வதால் அபிராமி, அவளாகவே இதற்கு ஒரு சிகிச்சையும் கண்டுபிடித்திருந்தாள். எழுந்து

பல் துலக்கிவிட்டு 'ஷவரு' க்கடியில் நின்று வெகுநேரம் குளித்தாள்.

குளிர் நீரின் சிலுசிலுப்பில் தலைக்குள் இருந்த வெம்மை ஒருவாறு தணியவும் குளியலை முடித்தாள்.

ஈரக் கூந்தலை ஆற்றியபடியே வெளியே வந்து பார்த்தபோது இருள் அப்போதுதான் பிரியத் தொடங்கியிருந்தது. புவனேசுவரி பூப்பறிக்கக் கிளம்புவதற்கு இன்னும் நேரம் இருந்தது. அதுவரை அறைக்குள் தனியே கிடந்து பயனற்ற குருட்டு யோசனைகளில் ஈடுபட மனமற்று, கண்ணில் பட்ட ஒரு வேலையாளிடம் புவனேசுவரி தேடினால் கூறும்படி பணித்துவிட்டு பூக் கூடையுடன் தனியாகவே தோட்டத்திற்குக் கிளம்பிவிட்டாள் அவள்.

நீண்டு அடர்ந்திருந்த கருங்கூந்தல் அவள் நடக்கையில் அசைந்தாடிய அழகும், உடலைத் தழுவியிருந்த தங்க நிற ஷிஃபான் சேலையில் குனிந்தும் நிமிர்ந்தும் மலர் கொய்யும்போது தென்பட்ட உடல் அழகும் காண்பவர் மனதைச் சுண்டி இழுக்கக் கூடும் என்று அவள் அறியவில்லை.

ஆனால் பின்னிருந்து இருகரங்கள் அவளைச் சுற்றி வளைத்துத் தழுவவும் தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு அவள் திரும்ப, கையிலிருந்த பூக்கூடை நழுவி விழுந்து பறித்த மலர்கள் சுற்றிலும் சிதறின.

திருமணமான நாளிலிருந்து இதுவரையிலும் அறியாத மிக நெருக்கத்தில் கணவனைக் காணவும் அபிராமி திகைத்தாள்.

ஆனால் கணவன் என்கிற சொல்லே ஓர் அபாய அறிவிப்பு என்றாகிவிட்ட மனநிலையில், அவனது விழிகளின் பளபளப்பு மேலும் அச்சுறுத்த அவனது தழுவலில் இருந்து விடுபட்டுவிட முயன்றாள்.

ஆனால், அவளைப்போலவே உறக்கமின்றிக் கிடந்துவிட்டு, எழுந்து பால்கனியில் வந்து நின்று தோட்டத்தையும் சூரிய உதயத்தையும் வெறித்துக் கொண்டிருந்

தவனின் கண்களில், தோட்டத்தில் உதய தேவதை போல உலவிக் கொண்டிருந்த மனைவி படவும், புதிதாகத் தோன்றிய கணவன் உணர்வில் வந்து அணைத்தான் அவன் என்று அவள் அறியவில்லை.

அவனது தொடுகை, பார்வையைப் புரிந்து கொள்ளும் அளவு அனுபவம் இல்லாத காரணத்தால் பயத்துடன் சிறைப்பட்ட புறாபோல விடுதலைக்குப் போராடினாள்.

தானாகவே அவளை விடுவித்து விட்டு விலகி நின்று " அபி, நான் உன் கணவன்." என்றான் தனஞ்சயன் தாழ்ந்த குரலில்.

படபடத்த நெஞ்சு ஏறி இறங்க, "ஆமாம் பொல்லாத கணவன்!தெரியும்" என்று வெறுப்புடன் மொழிந்தவள் சட்டெனத் திரும்பி ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்தாள்.

நிறைவேறாத இச்சையின் வெறியோடு, வஞ்சத்தை மறந்து மனைவியிடம் மயங்கிய அவமானமும் அதற்காக அவன் மீதே ஆத்திரமுமாகத் தனஞ்சயனின் முகம் பயங்கரமாக மாறியது.

அந்த வாரம் சனிக்கிழமை இரவில் "ஸ்டார் டிவி"யில் க்ரைம் ஸ்டோரி ஒடிக்கொண்டு இருந்தது.

அவ்வப்போது தாயாருடன் பேசியபடியே படம் பார்த்துக் கோண்டிருந்த தனஞ்சயன் திடுமென மவுனமானான்.

சிறுகலக்கத்துடன் அவன் பார்வையைத் தொடர்ந்தாள் அபிராமி.

டிவி. திரையில் ஒரு மனிதன், விருப்பம் இல்லாத ஒரு பெண்ணை மற்றவர் அறியாமல் மயக்க மருந்து தெளித்த துணியை முகத்தில் வைத்து அழுத்தி. அதில் அவள் மயங்கித் துவண்டதும் தோளில் தூக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். என்ன என்று கேட்டவர்களிடம், மயக்கம் டாக்டரிடம் போய்க் கொண்டு இருக்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு, அவளை அவனது இடத்துக்கே கொண்டு போய் விடுகிறான்.

ஒரு தீவிரத்துடன் டி.வி.திரையைக் கணவன் வெறிப்பதைக் காணவும் அபிராமி கதிகலங்கிப் போனாள். இப்படி ஓர் ஐடியாவை இந்த டி.வி. தனஞ்சயனுக்கு கொடுக்கவேண்டுமா?

இப்போதானால் காதெட்டும் தூரத்தில் மாமியார், மாமனார் அல்லது யாரேனும் இருக்கிறார்கள் என்கிற தைரியத்தில் சாதாரணமாகவே நடமாடிக்கொண்டு இருக்க முடிந்தது. சும்மா பிடித்து இழுத்துச் செல்லக் கணவனால் முடியாது. குரல் கொடுத்தால் போதும் என்கிற தென்பு இருந்தது.

திடுமென மூக்கில் நெடியேற்றிவிட்டால் பிறகு சத்தமாவது இன்னொன்றாவது? நெஞ்சுக்குள் குளிர் பிறந்து விட்டது அபிராமிக்கு.

சற்றுப் பொறுத்து, புவனேசுவரிக்கு இரவில் கொடுக்க வேண்டிய மாத்திரைகளை அவள் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு இருந்த போது தனஞ்சயன் அவள் அருகில் வந்தான்.

சட்டென விலகி, ஹாலில் இருந்தவர்களின் பார்வை படும் இடத்தில் அவள் நின்று கொள்ளவும் அவன் ஏளனமாய் உதட்டைப் பிதுக்கித் தோளைக் குலுக்கினான்.

'பெரிய ஜாக்கிரதைதான்! என்று எகத்தாளமாகத் தொடங்கினான். "இதோபார், உன்னிடம் கொஞ்சம் தனியே பேசவேண்டும் என்னோடு தோட்டத்துக்கு வந்தாயானால். ." என்று சொல்லிக் கொண்டே போன அவன் பேச்சில் அவள் குறுக்கிட்டாள்" இல்லை. சாத்தியமில்லை முடியாது" என்று கறாராக முடித்து விட்டாள்.

அவன் முகம் கறுத்தது, "உனக்குக் கொஞ்சம் பரிதாபம் காட்ட எண்ணினேன். நீ வேண்டாம் என்கிறாய் ஏய், நல்லதனமாகச் சொல்லும்போதே சொல்லுகிறபடி நடந்து கொண்டால் உனக்கு வேதனையாவது குறையும். அதனால். . ." என்றபோது அவள் மீண்டும் இடையிட்டாள்.

"இந்த மாதிரி பேச உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லை? அன்று அத்தை சொன்னது மறந்து விட்டதா? அவர்களைப் போலவே இந்தக் குடும்பத்தில் நானும்.."

இப்போது ஆத்திரத்துடன் இடை மறித்தது தனஞ்சயன். "ஏய், அம்மா பேச்சு எடுத்தாயானால் நான் பொல்லாதவனாக இருப்பேன். உனக்கு எத்தனை தரம் சொல்வது? என் அம்மா பாசத்தின் திருவுரு. மென்மையே வடிவானவர்கள். அவர்கள் ஓர் ஆண் மகனை அடிப்பார்களா? ஏணி வைத்தால்கூட அவர்களை நீ எட்ட முடியுமா? அததற்கு ஒரு தகுதி வேண்டாமா?" என்று படபடத்தவன், ஒரு பெரிய மூச் செடுத்து, தன்னை அமைதிப் படுத்திக் கொண்டான். பிறகு, "இதோபார், நான் சொல்வதை இப்போதாவது நன்றாக கவனித்துக் கேட்டுக்கொள். உயர உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகாது. நீ என்ன முயன்றாலும் அம்மா இடத்துக்கு வரமுடியாது. பெரிய பத்தினி வேடம் போடாமல் ஒரே ஒரு தரம் தண்டனையை அனுபவித்து விடு. அத்தோடு விட்டு விடுகிறேன். வேண்டுமானால் நிறையப் பணமும் தருகிறேன்."

அடுத்திருந்த ஹாலில் அமர்ந்திருந்த தாயார் காதில் விழக்கூடாது என்பதால் தணிந்த குரலிலேயே அவள் மீது தீயள்ளிக் கொட்டிக் கொண்டு இருந்தான் தனஞ்சயன்.

தாயாருக்காக இவ்வளவு பார்க்கிறானே, அவள் மட்டும்தான் மனுஷியா?

கேட்டுக் கொண்டு நிற்கும் இவளுக்கு நோகாதா? இவளைமட்டும் இரும்பாலா வார்த்து வைத்திருக்கிறது?

நினைவு தெரிந்த காலத்திலிருந்து வருத்தம், வேதனை என்று பெரிதாக எதையும் அபிராமி அனுபவித்தது இல்லை. அமைதியான குடும்பம், நீரோட்டம் போல வாழ்வு. வைரமும் ரூபியும் அங்கே இல்லாமல் இருக்கலாம. ஆனால் அதற்காக ஆசைப்பட்டால்தானே ஏக்கம் வரும்? அவளுடைய பெற்றோரால் வாங்கிக்

கொடுக்க முடிந்த சாதாரணத் தங்க நகைகளே அவளுக்குப் பூரிப்பைத் தந்திருந்தன.

இங்கே அவள் சாதாரணமான வருமானத்திற்கே ஷிஃபானும், கிரேப்பும் கட்டினாலும் வைரமும், எமரால்டும், ரூபியும் சஃபயருமாக நகை அணிந்தாலும் உள்ளே இருந்து அரிக்கும் வேதனையை அவை குறைப்பதில்லையே. என்னேரமும் கவலையும், பயமும் ஏக்கமும்தான்.

அதை இன்னமும் அதிகப்படுத்த வேண்டுமா?

பதிலுக்கு அவனையும் காயப்படுத்திவிடும் வேகத்துடன், "எனக்குப் பணம் தருவீர்களா? அதை நீங்கள் என்ன சார், தருவது? சட்டப்படி பார்த்தால் இன்றைக்கு உங்கள் சொத்தில் சரிபாதி சும்மாவே என்னுடையது தானே? நானாகவே எனக்கு வேண்டியதை எடுத்துக் கொள்ளமுடியும்!" என்றாள் துடுக்காக.

தனஞ்சயன் கொதிநிலையை அடைந்தான்.

16

தனஞ்சயனின் முகம் கன்றிக் கறுக்க, அவளது கழுத்தைப் பற்றி நெறிக்கவென்று உயர்ந்த கரங்கள் முஷ்டியாகி இறங்குவதைப் பார்த்தபடி அசையாமல் நின்றாள் அபிராமி.

அவனை மேலும் சீண்டி விட்டு விட்டோமே என்ற அச்சத்தைவிட, அவனையும் நோகடித்து விட்டதில் உண்டான திருப்தி அவளுக்கு அதிகமாகவே இருக்க அவனை நேராகப் பார்த்தபடி தைரியமாகவே நின்றாள் அவள்.

"என்ன திமிர் உன்னை. . . இந்த மாதிரிப் பேச உனக்கு எவ்வளவு ஆணவம் இருக்கவேண்டும்?" என்று

கடித்தபற்களுக்கிடையே வார்த்தைகளைத் துப்பினான் தனஞ்சயன்.

"திமிர், ஆணவம்? எல்லாம் சகவாச தோஷம்தான்" என்று அலட்சியமாகவே பதிலிறுத்தவள் அதற்கு மேல் அவனோடு பேச விருப்பம் இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறவள் போல, மாமியாருக்காக எடுத்து மாத்திரைகளோடு விலகிச் சென்று விட்டாள்.

அத்தனை நாள் அநியாயமாக அனுபவித்த வேதனைக்குமாக ஏதோ ஓர் அளவு திருப்பிக் கொடுத்து விட்டாற் போல மனதில் ஒரு நிம்மதி உண்டாயிற்று அவளுக்கு. இரவு படுக்கப் போகும் வரையிலும் கூட அது அவளுடனேயே இருந்தது.

கடந்த சில மாதங்களில் அடிக்கடி நேர்வது போல அன்றும் அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

எவ்வளவோ விலக்க முயன்றும் மீறிக் கொண்டு, காலையில் தனஞ்சயன் அணைத்தது நினைவு வந்தது.

ஏன்?

பழிவாங்குவதற்கென்றே மணந்து கொண்ட வேண்டாத மனைவி. அவளைப் போய் அணைப்பானேன்?

ஒரு வேளை அப்போதே மயக்க மருந்துடன் வந்திருப்பானோ என்று தோன்றவும் விடுக்கென எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

அதனாலேதான் டி.வி.யில் படத்தைப் பார்த்ததும் ஒரு மாதிரி இருந்தானோ? அப்படித்தான் இருக்குமோ?

ஊகூம். இல்லை. அவன் கைகளில் எதுவும் இல்லை. காலைச் சம்பவத்தை நன்றாக நினைவு கூர்ந்தவளுக்குக் கணவன் கைகளில் எதையும் வைத்திருக்கவில்லை என்பது உறுதியாயிற்று.

பின்னே? வெகு அபூர்வமாக சத்தியமாக, மனைவி என்ற எண்ணம் அவனுக்கு வந்ததோ?

பயன் படுத்திக் கொள்ளாமல் தட்டிவிட்டது தவறோ என்று யோசிக்கும் போதே அதன் பயனின்மையை உணர்ந்து நிராசையுற்றுச் சோர்ந்தாள் அபிராமி.

இந்தத் தழுவலே அவனது இன்னொரு திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கலாம். அதை இவள் பயன் படுத்து வது எப்படி முடியும்? அல்லது தட்டிவிட்டதற்காகவும் அவன் ஆத்திரப்பட்டிருக்கலாம்.

இந்தத் துன்பம் எதுவும் வேண்டாம் என்று வெளியேறி விடலாம் என்றால் அதற்கும் தைரியம் வர வில்லை.

புவனேசுவரியைப் பிரிவதே ஒரு துன்பம். அதையும் தாங்கிக் கொள்ளலாம் என்றாலும், புவனேசு வரியின் அருகாமை அவளுக்கு ஓர் அரணாகவும் இருந் ததே. இந்த விஷயம் எதுவும் தாயாருக்குத் தெரியலாகாது என்பதில் மகனுக்கு இருந்த அக்கறையே அவளுக்கு காப்புதானே.

இதைவிட்டு வெளியேறினால் அதை இழக்க நேரும். வாட்ச் மேன், பணியாட்கள் என்று இந்தக் காவலும் இராது. யாராவது ஆட்களை ஏவி அவளை எளிதாகத் தூக்கிச் சென்று விடலாமே என்று எண் ணும்போதே திருமணத்துக்கு முன் அதை அவன் ஏன் செய்யவில்லை என்ற கேள்வியும் தோன்றியது. ஆனால் விடையை யாரிடம் கேட்பது?

அலுப்புடன் உதட்டைப் பிதுக்கி விட்டு மேலே யோசித்தாள்.

இனி என்ன நடக்கும்?

மகனைப் பற்றிப் புவனேசுவரி மதிப்பிட்டது சரி யென்றால் தனஞ்சயன் இப்போது மதம் கொண்ட யானை போல வெறி கொண்டவனாகி இருக்கவேண் டும்.

ஏற்கனவே அவனது முயற்சிகளில் மூன்று தோல் வியுற்று விட்டன. கா லையில். . அது ஒருவிதத் தோல்வி,

இப்போதும் நன்றாக வாரிக்கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். தோற்கத் தோற்க. . . இப்போது தீப்பிழம்பாக இருக்க வேண்டும்.

அப்படி இருக்கிறானா இல்லையா என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தாள் அபிராமி.

இந்தத் தோல்விகளால் அவனுக்குப் பாதிப்பு ஏற்ப டவில்லை என்றால் பழிவெறி அமர்ந்து வருகிறது என்று ஒருவாறு நிம்மதி பெறலாம்.

அன்றி வெறி மிகுந்திருந்தாலும் அதற்கேற்ப நடந்து சமாளிக்கலாம். சமாளித்தே ஆகவேண்டும்.

ஆனால் இதை எப்படி அறிவது? அவனோ பிறர்முன் நடிப்பதில் வல்லவனாக இருக்கிறான். அவன் அறியாமல் கண்டால்தான் உண்டு.

எப்படி?

அதிகம் யோசித்தால் ஒன்றும் நடவாது என்று மட மடவென்று நைட்டியிலிருந்து சேலைக்கு மாறினாள். வேகத்துடன் சத்தமின்றி சாவியால் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு தனஞ்சயனின் அறை சமீபம் சென்றாள். முழுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுக் குனிந்து சாவித்துவாரத் தின் வழியே உள்ளே உற்றுப் பார்த்தாள். உள்ளிருந்த இருளில் ஒன்றும் தெரியாமல் போகவே சாவித்துவாரத் தில் காதை வைத்து ஒட்டுக் கேட்டாள் அமைதிதான்.

பத்தரை மணிக்குள் அமைதியாகத் தூங்கி விட்டதா கவே . அவன் மனமும் அமைதி பெற்றுவிட்டதாகச் சொல்லவும் முடியாதுதான். ஆனாலும் புவனேசுவரி கூறியது நினைவுவர மீண்டும் தன் அறைக்குள் சென்று கதவை தாளிட்டுவிட்டு அறையின் மறுபுறம் சென்றாள்.

அங்கிருந்த படுக்கை அறைகள் ஒவ்வொன்றை ஒட்டி யும் மூன்று பால்கனியும் வைத்துக் கட்டியிருந்தார் சிவ கடாட்சம்.

ஒசையற்று தன் அறையின் பால்கனி கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தவளுக்குச் சந்தேகம் தெளிந்து விட்டது.

அவனது அறையை ஒட்டியிருந்த பால்கனியில் ஒரு கூண்டுப் புலி போலக் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடை பயின்று கொண்டிருந்தான் தனஞ்சயன்.

சிறுவயதில் எல்லோரும் அறிய ஆடித்தீர்த்தான். இப்போது ஆளும் வளர்ந்து அறிவும் வளர்ந்து விட்டதல்லவா? தனக்குள்ளேயே வைத்துக் கொள்கிறானாக்கும் மற்றபடி அந்த அடிப்படை வெறி அகலவே இல்லை.

அன்றிலிருந்து அபிராமி அதிக கவனமாக இருந்தாள்.

அறையை விட்டுவெளியே வருகையில், உள்ளே சென்றதும் தாளிட்டுக் கொள்வதில், கணவன் வீட்டில் இருக்கும் நேரமெல்லாம் யார் அருகிலாவது ஒட்டிக் கொள்வதில், என்று வெகு ஜாக்கிரதையாக இருந்தாள். பெற்றோர் வீடு செல்வதைக் கூட விட்டுவிட்டாள்.

அவ்வப்போது சாவிக்கொத்தை தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

அவனும் வேட்டை நாயாகத்தான் துரத்தினான்.

அவளையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தான்.

காரணத்தைத் தவறாக ஊகித்த புவனேசுவரி கேலியும் வருத்தமுமாக நோக்க, சிவநாதன் மருமகளை ஜாக்கிரதைப் படுத்தினார். "விடியலுக்கு முந்தைய இருட்டு என்று நினைக்கிறேன் அபிராமி. எச்சரிக்கையோடு இரு. கைப்பையையும் கூடவே வைத்துக் கொள்ளேன்,அவசியம் நேர்ந்தால் மிரட்டவேனும் உதவும் இல்லையா?"

அத்தோடு நில்லாமல் இன்னும் சில ஏற்பாடுகளும் செய்தார்.

ஆனால் கள்வன் பெரியவனா காப்பான் பெரியவனா?

சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு, அறைக்கதவைத் திறந்த அபிராமியின் நாசி எதையோ அவளுக்கு உணர்த்தியது. அவளது தனியறைக்குப் பொருந்தாத வாசனை. சிகரட் மணம் உள்வைத்த காலை வெளியே இழுத்துக் கொண்டவள் ஒரு கண்ணை அறைக்கதவில் வைத்தபடியே சுற்றினாள்.

வெகுநேரம் கழித்து, கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளி வந்த தனஞ்சயன் மீண்டும் சாவியால் பூட்டிச் செல்வதைக் கண்டதும் அயர்ந்து போனாள்.

அவன் வெளியே இருக்கையில் உள்ளே சென்று நாளிட்டுக் கொண்டு பத்திரமாய் இருக்கலாம். அவனால் உள்ளே வரமுடியாது. ஆனால் அவள் வெளியே இருக்கையில் மறுசாவி யிட்டுத் திறந்து, உள்ளே சென்று பதுங்கிக் கொண்டால் எப்படி அறிவது? எப்போதுமா இப்படி சிகரட் குடித்து தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளுவான்?

இதை எடுத்துக் கொண்டு மாமனாரிடம் ஓட அவளுக்கு விருப்பம் இல்லை. அவன் அவரை எச்சரித்து இருக்கிறானே அவளுக்கு உதவி புரிவதற்காக அவர் துன்பப் படும்படி ஆகிவிடக்கூடாது.

வேகமாகயோசித்தவளுக்கு பழைய துப்பறியும் கதை ஒன்றில் படித்தது நினைவு வந்தது. அவசரமாகச் சிரித்து பார்த்தாள்.

ஒரு மெல்லிய நூலை எடுத்து, கதவின் கீலில் ஒரு முடிச்சிட்டு, மறுமுனையைத் தாழ்ப்பாள் பொருத்துமிடத்தில் முடிந்த அளவு இறுகக் கட்டி விட்டுக் கதவைப் பூட்டினாள். மீண்டும் திறந்து, கதவை உட்புறமாக லேசாகத் திறந்து பார்த்தபோது நூல் அப்படியே இருந்தது. ஆள் புகும் அளவு தள்ளியதும் சத்தமின்றி அறுந்து போயிற்று. மிக மெல்லிய நூல், நூல் இருப்பதை அறியாதவர்கள், அது அறுபடுவதையும் கண்டு கொள்வது சாத்தியமில்லை.

அன்றிலிருந்து அறைக்குள் செல்கையில் கதவைத் லேசாகத் திறந்து பார்த்து, நூல் இருந்தால் உள்ளே செல்வாள் இல்லாவிட்டால் வெளியேறிடுவாள். அவனை மீண்டும் வெளிப்புறம் கண்ட பிறகுதான் மீண்டும் அறைக்குள் நுழைவதே.

ஒரு நாள் தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் அவனிடம் மாட்டிக் கொண்டாள். "இப்போது என்ன செய்யப் போகிறாயாம்?" என்று ஏளனமாகக் கேட்டான் அவன்.

"உங்கள் நண்பர்கள் யாரும் இங்கே இல்லை என்பது நினைவில் இருக்கட்டும்" ஏன்றாள் அவள் பயத்தைக் காட்டாமல்.

"அட, உன்னை அவமானப்படுத்த ஐவர் எதற்கடி? இப்போது உன் சேலையை உருவிவிட்டால் வீடுவரை எப்படிப் போவாயாம்? இடையில் எத்தனை வேலை யாட்கள்? அய்யோ, பாவம். அவமானப் படுவதை அடுத் தவர் அறிய வேண்டாம் என்று பார்த்தால் ரொம்பவும் பிகு பண்ணுகிறாயே" என்றான் அவன்.

பாவம் பார்த்தானாமே!

"என்ன பார்க்கிறாய்?"

"இல்லை. . . பாவம் பார்த்ததாகச் சொன்னீர்களே, அதைப் பற்றி நினைத்தேன்..ஒன்று கேட்கலாமா!"

"என்ன?"

"இவ்வளவு தீவிரமாக இருக்கிறீர்கள், இதற்கு இவ் வளவு பெரிய திட்டங்கள் எதற்கு? என்றைக்கோ நாலு ஆட்களை விட்டுதூக்கிவரச் செய்திருக்கலாமே" என்று அன்று தோன்றிய ஐயத்தைச் சொன்னாள்.

"அப்படிச் செய்யாததின் முதல் காரணம் எனக்கு அப்படிப்பட்ட ரவுடிகளைத் தெரியாது. பழக்கப் படுத்திக் கொண்டது இல்லை. அத்தோடு உடனே தேடத் தொடங் குவார்கள். போலீசுக்குப் போவார்கள். ஒரு சிறு தட யத்தை விட்டு விட்டாலும் அடியோடு போயிற்று. என்வழியில் யாருக்கும் சந்தேகமே வராதே. சந்தேகம்

வராதபோது தடுத்து நிறுத்தவும் தோன்றாதே. நான் ஜெயிக்கிற திட்டங்கள் தீட்டுகிறவன், அபிராமி வேண் டுமானால் அப்பாவைக் கேட்டுப் பார்.

"ஆனாலும் திட்டம் பலிக்கவில்லைதான்" என்றாள் அவள் நேரான பார்வையுடன்.

"இன்னும் முடிந்து விடவில்லை. எப்படியும் கடைசி யில்...என்ன?"

அவள் பார்வை விலகுவதைக் கண்டு விசாரித் தான் அவன்.

"அத்தை அங்கே மாடியில், கை காட்டினார்கள். வரச் சொன்னார்கள், போலத் தெரிகிறது" என்று சரள மாக உரைத்தபடி வீட்டை நோக்கி நகரலானாள் அவள்.

அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லைதான். ஆனால் ஒருவேளை மெய்யாக இருந்தால்? அவளைத் தடுக்க வில்லை அவன்.

அவன் சொன்னது போல மாமனாரிடம் சென்று விசாரித்தாள் அபிராமி. "தொழிலில் அவர் எப்படி, மாமா?"

"ரொம்பக் கெட்டிக்காரனம்மா. அவன் போட்ட திட் டங்களில் எதுவும் இதுவரை தோற்றது இல்லை. லாபமும் நன்றாகவே இருக்கும் முதலில் வெற்றியை மட்டும் நினைத்து, கோட்டை கட்டாமல் தோல்வி வரக்கூடிய வழிகளை ஆராய்ந்து அவைகளைத் தவிர்ப்பதில் அதிகக் கவனம் செலுத்துவதில் அவன் எப்படியும் வென்று விடுகிறான் என்பது என் கணிப்பு."

"ஓகோ!" என்றாள் அவள். ஆனால் எப்படியும் இப்போது அவன் தோற்றுத்தான் ஆக வேண்டும்!

காட்டில் வசிக்கும் மான், முயல் போன்ற சாதுப் பிராணிகள் புலி, சிங்கம் போன்ற கொடிய மிருகங்க ளுக்கு அஞ்சி எப்போதுமே ஒரு கவனத்துடனேயே இருக்கும் என்பார்கள். அயர்ந்து உறங்குவதோ, ஓய்வெடுப்

பதோ இல்லையாம். அதனாலேயே அவைகளுக்கு அதிகப் படியாகச் சதை போடுவதும் இல்லையாம்.

அபிராமிக்கோ, என்னேரமும் எச்சரிக்கையோடு இருக்கும் படியான அவசியமும், இப்படி ஒரு நிலையா என்கிற கவலையுமாக, இயல்பாக இருந்த உடலும் மெலிந்தது.

இந்தச் சமயத்தில், மகளை ஆடிக்கு அழைக்க வந்த காந்திமதி,, மகளுடைய லேசான மெலிவைக் கண்டு "ஏதேனும் விசேஷமா, கண்ணு?" என்று ஆவலாக வினவினாள்.

"விசேஷமா என்ன வி. . . ." என்று தொடங்கியவளுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட சட்டென முகம் கன்றிப் போயிற்று. "அ. . அது. . அது இப்போது வேண்டாம் என்கிறாரம்மா உங்கள் மருமகன்." என்று எப்படியோ ஒரு மாதிரி சமாளித்து முடித்தாள். உடனே கல்லூரியில் அவளுடைய பழைய சினேகிதிகள் யாரும் சேர்ந்திருக்கிறார்களா. . என்று விசாரித்து பேச்சை திசை திருப்பி விட்டாள்.

கணவரிடம் நாள் கேட்டுக் கொண்டு அபிராமியை அனுப்புவதாகப் புவனேசுவரி கூறிய பதிலைப் பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பிய காந்திமதியைக் கொண்டு விடுமாறு வீட்டுக்காரில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு, "அப்பாடி" என்று பெருமூச்சு விட்டாள் புவனேசுவரி.

"என்ன அத்தை?" என்று வியப்புடன் வினவினாள் அபிராமி.

தலையசைத்து மீண்டும் ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள் மாமியார். "நல்லவேளை சமயத்தில் உன் அம்மாவிடம் நல்லபடியாகவே சமாளித்தாய், தங்கம். இல்லாவிட்டால், பாவம் அனாவசியமாகக் கவலைப்படத் தொடங்கி இருப்பார்கள்" என்று அவள் கூறவும் விஷயம் புரிந்தது அபிராமிக்கு.

லேசாக முறுவலித்து, "கவலையா? அதற்குள்ளாகவா? கொஞ்சம் நாள் தானே, அத்தை, ஆகிறது?" என்றாள்.

"கொஞ்சநாளா? ஐந்து மாதங்கள் முடிந்து ஆறு தொடங்கியாயிற்று. எல்லாம் நல்லபடி நடந்திருந்தால் என் பேரனோ பேத்தியோ, ஒரு செல்வம் உனக்குள் உதைக்கத் தொடங்கி இருக்குமே என்று அவ்வப்போது எனக்கு எவ்வளவு ஏக்கமாக இருக்கிறது தெரியுமா" என்று மீண்டும் பெருமூச்சுவிட்டாள் புவனேசுவரி.

வயிற்றுக்குள் குழந்தை உதைப்பது என்றால் எப்படி இருக்கும்?

அபிராமி உடல் குறுகுறுத்து.

ஆனால் மனைவியே இல்லை என்கிறவனைக் கணவனாகக் கொண்டிருப்பவளுக்கு இந்த மாதிரிக் கனவு காணும் அருகதை ஏது? இழப்பின் அளவை முழுமையாக உணர்ந்து அபிராமியின் விழிகளில் நீர் சுரந்தது.

முன்னிருந்த மாமியார் அறியாதபடி இமைகளை தாழ்த்தி விழிநீரை மறைத்து அருகில் இருந்த பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்துப் படிப்பதுபோல பாவனை செய்தாள்.

ஆனால் மாமியாரின் மாதக் கணக்கு அவளுக்கு வேறு ஒன்றை நினைவில் கொணர, மாமனாரிடம் சென்று நின்றாள். "சிற்றம்பல சுவாமி எப்போது வேண்டுமானாலும் வந்து விடக்கூடும், மாமா. பிறகு என்ன செய்வது?" என்று கவலையுடன் கேட்டாள்.

"எனக்கு அது கவனம் இருக்கிறது, அபிம்மா, சிற்றம்பலம் வழக்கமாக வந்து தங்குகிற இடத்தில் சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். அவர் எப்போது வந்தாலும் உடனே என்னுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறேன். அதனால் அதுபற்றிக் கவலைப் படாதே" என்றார் பெரியவர்.

தலைகுனிந்து நின்ற அபிராமியின் முகம் கன்றிப் போயிற்று. இதென்ன பாஞ்சாலியின் கதையா பவித்திரம் என்று ஒவ்வொருவருக்காய் சொல்வதற்கு? அவரிடம் "எ . . எல்லாம் சொல்வீர்களா, மாமா" என்றாள் சிரமப்பட்டு.

"எப்படியம்மா சொல்வேன்? என் முகத்தில் நானே கரி பூசிக் கொள்வேனா? இது எனக்கும் அவமானம் தானே. அத்தோடு நீயும் என் குடும்ப விளக்கல்லவா? சும்மா, வேறுமாதிரி, ஏதோ போட்டியில் மணந்திருக்கிறான், தனிமை கிடைத்தால் போட்டி வெறியில் துன்புறுத்தி விடக்கூடும். இதுவரை உங்கள் பெயரைச் சொல்லிக் காப்பாற்றி இருக்கிறேன். அவர்களுக்குள் தகராறு தீரும் வரை இந்த நிலையே நீடிக்க நீங்களும் ஒத்துழைக்கவேண்டும் என்று சொல்லப் போகிறேன். அவர் நல்ல மனிதர் உலகாயதம் புரிந்தவர். ஒத்துக் கொள்வார்" என்று தேறுதலாக உரைத்தார் பெரியவர்.

எத்தனைபொய்! பொய்யிலேயே முக்குளிக்கும்படி ஆகிப் போயிற்றே என்று அதுவும் மனதிற்குள் வலியாகத்தான் இருந்தது அவளுக்கு, தவிர்க்க முடியாத வலி.

எனவே அதைப் பற்றி மேலே பேசாமல், "இன்னொரு வேலையை நாம் தொடங்கவே இல்லையே. மாமா" என்றாள் வேதனையோடு.

"என்னதம்மா?"

"உங்கள் மகனுக்கும் எனக்கும் ஒத்து வரவில்ல என்பது போல அத்தையிடம் மெல்லச் சொல்லிப் பிரிவுக்குத் தயார் செய்ய வேண்டும் என்று முன்பு நினைத்தோமே அது பற்றி ஒன்றுமே செய்யவில்லையே".

சற்று மவுனமாக இருந்தார் சிவநாதன் "அதையும் நான் மறந்துவிடவில்லை, அபிராமி. ஆனால். - பாரம்மா, புவனி உன்னை அவள் பெற்ற மகள் போல நேசிக்கிறாள். எனக்கும் உன்னிடம் மிகுந்த பாசம்தான். அதனால் நீ பிரிந்து செல்லாமல் இங்கேயே இருந்து விடலாமே என்று எனக்குத் தோன்றியது அதனால். . ."

"ஆனால் உங்கள் மகன் என்னை வெறுக்கிறாரே" என்றாள் அபிராமி இடையிட்டு.

"இல்லையம்மா. உன் மேல் அன்பு என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் வெறுப்பு என்று நிச்சயம் கிடையாது. அந்தப் பழிவெறிப் பைத்தியம் மட்டும் இல்லையென்றால். . . கொஞ்சம் பொறு. அடிமேல்அடி அடித்தால் அம்மியிம் நகரும் தானே. திருமணம் பற்றி புவனியும் நானும் பேசுவது அவன் காதில் விழத்தான் செய்கிறது, குடும்பம், கவுரவம் பற்றி நான் தொடங்கிப் பேசும் பேச்சுக்களும் என்றேனும் ஒருநாள் அவனது பழிவெறித்திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு அவன் மனதை அடையத்தான் போகிறது.

"கூடவே புவனி உன்னிடம் காட்டும் அன்பையும் பார்க்கிறான் இல்லையா? எப்படியும் ஒருநாள் மாறிவிடுவான். அதுவரை பொறுமையாய் இரம்மா. . இப்போது போலவே எச்சரிக்கையோடு இருப்போம். தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலை என்றால் உன்னிடம் துப்பாக்கி இருக்கிறது. துணிந்து பயன்படுத்தி விடு. அதனால் மேலே உனக்குக் கஷ்டம் வராமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன், ஆனால். . . ப்ளீஸ், இன்னும் கொஞ்ச காலம் பொறுத்திரு, மகளே" என்று கெஞ்சுதலாகக் கேட்டார் சிவநாதன்.

இதற்கு என்னபதில் சொல்வது? விழிகளை ...யர்த்தி மாமனார் முகத்தைப் பார்த்தாள் அபிராமி.

"எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதம்மா. தனஞ்சயனுக்கு அவன் அம்மாவிடம் மிகுந்த அன்பு. அவளுக்காகவே அவன் மாறிவிடுவான். அதுவரை. . இப்போது வேறு ஏதாவது காரணம் காட்டியும் கூட நீ வெளியேறுவதால் என்ன லாபம்? உன் ஆபத்து தீர்ந்துவிடுமா? அனாவசியமாய் அங்கே உன் பெற்றோர் மனதையும், இங்கே புவனியையும் வேதனைப் படுத்துவது தவிர என்ன லாபம்? சொல்லு." என்று வாதாடினார் மாமனார்.

இவர் வக்கீலுக்கும் படித்திருப்பார் போலும் என்று எண்ணினாள் அபிராமி.

பழிவாங்கும் வாய்ப்பை எதிர்பார்த்து அவனும் அவனது மனம் மாறும் நாளை எதிர்பார்த்து இவளுமாக எத்தனை ஆண்டுகளோ?

பகலெல்லாம் இறுக்கமும் இரவெல்லாம் வருத்தமுமாக இதே வாழ்க்கையா என்று மனம் அலுத்தது. கவலையற்ற பசுங்கன்றாய்த் துள்ளித்திரிந்த கன்னிப் பருவத்தை எண்ணியேங்கியது.

கூடவே தாயாரின் வரவு நினைவுவர, "அம்மா ஆடிக்கு அழைக்க வந்தார்கள், மாமா. உங்களிடம் நாள் கேட்டுக் கொண்டு அனுப்புவதாக அத்தை சொன்னார்கள். அங்கே போய் கொஞ்சநாள் இருந்து விட்டு வருகிறேன்" என்றாள்.

"ம். . கட்டாயம் போக வேண்டுமா, அபிராமி? அம்மா, அப்பா, தம்பி தங்கை என்று அங்கே உன் மனதுக்கு நன்றாக இலகுவாக இருக்கும்தான். ஆனால் இங்கே உள்ள பாதுகாப்பு அங்கே இராதேம்மா, அதை நினைத்துப் பார்த்தாயா?" என்று தயங்கினார் சிவநாதன்.

"அங்கே இருப்பதே நாலு அறைகள். அதனால் வீட்டில் பாதுகாப்பு இதைவிட அதிகம், மாமா. வெளியேயும் இவரோடு நான் போகமாட்டேன். அதனால் பயமில்லை." என்றாள் மருமகள்.

அபிராமி பிறந்த வீடு செல்வதில் விருப்பம் கொண்டு இருப்பதை உணர்ந்த பிறகு மேலே சிவநாதன் தடை சொல்லவில்லை.

"ஒருமாதம்! முப்பது நாட்கள் உன்னைவிட்டு இங்கே நான் திரும்பவும் தனியாகக் கிடக்க வேண்டும்" என்று புவனேசுவரி வருந்திய போது அபிராமிக்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அதற்காகப் பயணத்தை விட அவளுக்கு மனம் இல்லை.

"ஒரே ஒருமாதம்தான், அத்தை. இடையிலும் நீங்கள் அங்கே என்னைப் பார்க்க கட்டாயம் வரவேண்டும்" என்று கூறி விடை பெற்றுச் சென்றாள்.

செல்லும்முன் தனஞ்சயனிடம், "அங்கே வந்து என்னை உங்களோடு வெளியே எங்கும் அழைக்காதீர்கள். வரமாட்டேன். வைரமும், வைடூரியமுமாய் பரிசு வாங்க என்றாலும் சரிதான். அதிகம் நெருக்கினால் விஷயத்தை அப்பாவிடம் சொல்லிவிடுவேன். அவமானப்படவேண்டாம் என்று நினைத்தால் இங்கே இருந்து விடுங்கள். குட்பை" என்று எச்சரித்துவிட்டுச் சென்றாள்.

அபிராமி வெளியே சென்றுவருவதற்காக ஒருகாரை அனுப்புகிற சாக்கில் அவளுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும் என்று நம்பிக்கையான ஒருவனை – பெயர் மணியன் அவனைக் காருடன் அவளோடு அனுப்பி வைத்தார் சிவநாதன்.

அந்தக் கார் அக்கம்பக்கத்தில் அபிராமிக்கு மிகுந்த மதிப்பைத் தேடித்தந்தது. தம்பி தங்கைக்கு ஒரே சந்தோஷம்; பெற்றோருக்கும் தான்.

முதல் இரண்டு நாள் நன்றாகத் தூங்கியிருந்ததால் அபிராமி தம்பி தங்கையோடு பழைய மாதிரி குதூகலமாகக் காலம் போக்கினாள்.

ஒரே ஒரு வித்தியாசம். முன்பு காலம் தானாக இறக்கை கட்டிப் பறக்கும். இப்போது அதை விரட்ட வேண்டியிருந்தது.

அபிராமி எச்சரித்தாள் என்பதற்காகத் தனஞ்சயன், அவள் வீட்டுப் புக்கம் தலைகாட்டாமல் ஒதுங்கிவிடவில்லை. மாறாக அடிக்கடி வந்து சென்றான். வரும்போதெல்லாம அரிய பொருட்களை அவரவருக்குத் தகுந்த மாதிரி வாங்கி வந்து கொடுப்பதும், கலகலப்பாகப் பேசுவதுமாக வீட்டில் மற்ற எல்லோர் அன்புக்கும் உரியவன் ஆனான்.

17

தனஞ்சயன் அபிராமியை பார்க்க வென்று தனியாக மட்டும் வரவில்லை, தாயார் புவனேசுவரியோடும் அவ்வப்போது வந்தான்.

முதலில் இரண்டு மூன்று தடவை, அபிராமி கொடுத்த பக்கத்து வீட்டு நம்பரில் சொல்லி மருமகளை அழைத்துப் பேசினாள் புவனேசுவரி. ஆனால் அடிக்கடி அடுத்தவர் மூலம் அழைப்பதற்கு ஒருமாதிரி இருப்பதாக வும் சொல்லி, வாரம் இருமுறையேனும் மருமகளை நேரிலேயே வந்து பார்த்து விட்டுப் போனாள்.

தனஞ்சயனும் முகம் சுளிக்காமல் மனைவியைப் பார்க்க, தாயாரை அழைத்து வந்து கூடவே காத்திருந்து, திரும்பவும் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தான்.

மாடல் காதல் கணவன் என்று உள்ளூறக் கசந்து கொண்டாள் அபிராமி.

"நீயில்லாமல் வீடு, வீடுமாதிரியே இல்லை, கண்ணம்மா. நீ எப்போது வருவாயென்று இருக்கிறது." என்று புவனேசுவரி வெளிப்படையாகக் கூறவும் காந்தி மதியும் சுதர்சனமும் உச்சி குளிர்ந்து போயினர்.

வசிஷ்டர் வாயால் பிரம்மரிஷி பட்டம் பெறுவது போல மாமியார் மெச்சுகிற மருமகளாக அவர்கள் மகள் அபிராமி நல்லபெயர் பெற்றுவிட்டாள்!

கூடவே, " ஊம். உங்களால் வாய்விட்டுச் சொல்ல முடிகிறது" என்று தனஞ்சயன் சோகமாய் கூறவும் அபி ராமியுடைய பெற்றோருக்கு சிரிப்பு வந்தது.

வாரம் ஒரு தரம் என்று சிவநாதனும் வந்து போனார்.

புகுந்த வீட்டினர் காட்டிய பாசத்தையும் வாங்கி வந்த உயர்ரகப் பழங்கள், பண்டங்களையும், பரிசுப் பொருட்களையும் பார்த்துப் பிறந்த வீட்டினர் பூரிப்பு தைக் காண்கையில் அபிராமிக்கு கசப்பாயிருக்கும்.

இதெல்லாம் வெறும் சர்க்கரைப் பூச்சு. இந்தப் பூச்சுக்கு உள்ளே இருப்பது ஆலகால விஷம் என்பது தெரியாமல் மகிழ்கிறார்களே என்று உள்ளூர வெதும்புவாள்.

தனஞ்சயன் கிட்டத்தட்ட தினசரி வந்து போனதோடு, கலகலப்பாக எல்லோருடனும் பழகவும், வீட்டு மாப்பிள்ளை என்கிற ஒதுக்கம் மாறி எல்லோ ருமே அவனோடு சகஜமாகப் பேசிப் பழகத் தொடங்கி னர்.

அவனும் கெட்டிக்காரத்தனமாகச் சரவணனிடம் விளையாட்டுகள் பற்றி பேசினான், சிவகாமியிடம் கார்டன் செகண்ட் சேல்ஸ் பற்றித் தகவல் கொடுத்தான். மாமியார் மாமனாரிடம் அவர்களுக்குத் தகப் பேசினான், மற்றவர்களையும் சிறு ஒதுக்கம்கூட இல்லா மல் பேச வைத்தான்.

அபிராமி தனஞ்சயன் திருமணத்தின் போது ஜாதகம் பாராதது பற்றி ஒரு நாள் தனஞ்சயன் பேச்செ டுத்தான்.

"எங்கள் வீட்டில்தான் எனக்காக, என் பிடிவாதத் திற்காக இவள்தான் பெண் என்று முடிவானபின் ஜாத கத்தைப் பார்த்து குட்டை குழப்பக் கூடாது என்று விட்டு விட்டார்கள். நீங்களும் என் ஜாதகத்தைக் கேட்கவில் லையே?" என்று வியந்து விசாரித்தான்.

"எனக்கு இந்தநாள், நட்சத்திரம், ஜாதகம் இதிலெல் லாம் அதிக நம்பிக்கை கிடையாது மாப்பிள்ளை. உலத் தோடு ஒட்டவாழ் என்கிற வகையில் சிலதை அனுசரித்துப் போவேன் – இந்த ஆடி அழைப்பு, ஆவணிச் சீர்,**தலை**தீபாவளி என்பது போல. மற்றபடி எதற்கும் ஜோசியக்காரரிடம் போய் நிற்பது இல்லை. என் சிறு வயதில் என்னுடைய தகப்பனார் சொல்லித் தந்தபடி இரண்டு வேளை விளக்கேற்றுவேன். அவர்கற் றுத்தந்த சுலோகங்கள், தேவாரம், திருவாசகம் சிலது சொல்லுவேன். அத்தோடு சரி. அதில்கூட அங்கமாலை யை என் அப்பா இறந்தபின் விட்டுவிட்டேன். அந்தப்